ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1926

ALMANACH CATHOLIQUE

Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ.!

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΙΤΟΥΡΗ
1926

2363

ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1926

ALMANACH CATHOLIQUE

Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ.!

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΙΤΟΥΡΗ
1926

" Σύ βόσκεις τὰ ἀρνία. Σύ ποιμαίνεις τὰ πρόβατα. "

Η Α. Α. ΠΙΟΣ Ο ΙΑ'

Η ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1926

ΑΚΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΑΙ ΠΑΠΑΣ ΡΩΜΗΣ Η ΑΥΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ

ΠΙΟΣ ΙΑ'

Ἐγεννήθη ἐν Δέζιο (Ἰταλία) τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως Μεδιολάνων τῇ 31 Μαΐου 1857. Ὠνομάζετο Ἀχιλλεύς Ράτη. Ἐξελέγη Πάπας τῇ 6ῃ Φεβρουαρίου 1922. Ἐπηκολούθησαν ἡ στέψις καὶ ἡ ἐνθρόνησις Αὐτοῦ τῇ 12ῃ Φεβρουαρίου 1922. Εἶνε ὁ 261 Διάδοχος τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΙ

Οἱ Καρδιναλικοὶ Τίτλοι ἀνέρχονται εἰς 70.
Ἐπιζῶντες τιτλοῦχοι κατὰ τὸ 1925 μόνον 64.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

Αἱ Πατριαρχικαὶ Ἕδραι ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀριθμοῦνται τῶν μὲν Ἀνατολικῶν 5, τῶν δὲ Λατίνων 8. Τέσσαρες ἐξ αὐτῶν θεωροῦνται δευτέρας σπουδαιότητος ὡς μεταγενέστεραι.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΙ & ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ

Ἔχοντες Ἐπαρχίας ἤτοι ἕδρας ἐπισκοπικάς.		
ἐν Εὐρώπῃ		*700*
ἐν Ἀσίᾳ		*143*
ἐν Ἀφρικῇ		*110*
ἐν Καναδᾷ καὶ Μεξικῷ		*83*
ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις		*109*
ἐν Κεντρώᾳ Ἀμερικῇ		*38*
ἐν Β. Ἀμερικῇ		*157*
ἐν Ὠκεανείᾳ		*68*
Ἐπαρχίαι Ἀνατολικῶν		*95*
	ἤτοι ἐν ὅλῳ	*1503*
Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Ἐπίσκοποι Τιτουλάριοι		*564*
	ἐν ὅλῳ	*2067*
Πληθυσμὸς Καθολικῆς Ἐκκλησίας	*305*	*ἑκατομμύρια.*
Ἀποστολικαὶ Ἐπαρχίαι	*ἐν ὅλῳ 18*	
Ἀποστολικοὶ Νούντσιοι	*ἐν ὅλῳ 28*	
Πολιτικοὶ Πρεσβευταὶ παρὰ τῷ Βατικανῷ	*32.*	

ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1926

ΕΤΟΣ Α'

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ὁ Ἐφημέριος πρὸς τοὺς ἐνορίτας του.

Ἐνίοτε παραπονεῖσθε ὅτι ὁ Ἐφημέριος δὲν σᾶς ἐπισκέπτεται κατ' οἶκον τόσον συχνά. Ἔχετε δίκαιον. Ἔρχομαι ν' ἀναπληρώσω τὴν ἔλλειψιν ταύτην διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἡμερολογίου. Οὕτω, ἂν οὐχί, προσωπικῶς, τοὐλάχιστον μὲ τὸ ταπεινὸν αὐτὸ ἡμερολόγιον θὰ εἶμαι καθ' ἑκάστην ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας σας. Θὰ σᾶς διασκεδάζω, θὰ σᾶς συμβουλεύω, θὰ σᾶς παρηγορῶ, θὰ σᾶς ὑπενθυμίζω τὰ χριστιανικά σας καθήκοντα, τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, τὰς ὥρας τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας εἰς τὴν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν, θὰ σᾶς δίδω εἰδήσεις ἐνδιαφερούσας πάντα καλὸν χριστιανόν . . . Ὅλα αὐτὰ ὅμως εἰς γλῶσσαν ἁπλῆν, διότι θέλω νὰ μὲ καταλαμβάνουν καὶ τὰ παιδιά σας, οἱ μικροί μου ἐνορῖται.

Διὰ πρώτην φορὰν τὸ Ἡμερολόγιον, ἐπειδὴ ἐγράφη ὀλίγον . . . ἁρπακτικά ἔχει ἐλλείψεις. Πλήν, δὲν τὸ δημοσιεύω διὰ ἐπίδειξιν, ἀλλ' ἵνα σᾶς φανῶ χρήσιμος. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον σᾶς τὸ ἀφιερῶ καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ ἐσεῖς, εἰς ἔνδειξιν ἀγάπης, ὄχι μόνον θὰ παρακαλεῖτε διὰ τὸν Κλῆρόν σας, ἀλλὰ θὰ συχνάζητε περισσότερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ θὰ αὐξήσητε τὸ ἐνδιαφέρον σας διὰ τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ διάφορα ἔργα τῆς Ἐνορίας σας.

Ὁ Ἐφημέριος τῆς Καθολικῆς Ἐνορίας Ἁγίας Τριάδος Πέραν.

Ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης κύριος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΑΛΑΒΑΖΗΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

" Τὸν εὐλογοῦντα καὶ ἁγιάζοντα ἡμᾶς, Κύριε, φύλαττε εἰς πολλὰ ἔτη! "

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1926

Ἰνδικτιῶνος	Θ'
Ἡλίου κύκλοι	ιδ'
Σελήνης κύκλοι	ε'
Σελήνης θεμέλιον	β'
Ἑωθινὸν δ'.	ἦχος δ'
Ἀρχὴ Τριωδίου	Φεβρουαρίου 21
Ἀπόκρεως	Μαρτίου 7
Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου ἡμέρᾳ Πέμπτῃ Α' ἑβδομάδος.	
Πάσχα Ἰουδαϊκὸν	Μαΐου 1
Λατίνων Πάσχα	Ἀπριλίου 4
Τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	Μαΐου 2
Ἡ Ἀνάληψις	Ἰουνίου 10
Ἡ Πεντηκοστὴ	Ἰουνίου 20
Κυριακὴ Ἁγίων Πάντων	Ἰουνίου 27
Νηστεία Ἁγίων Ἀποστόλων	ἡμέραι 1
Ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμέρᾳ Τρίτῃ	
Παραμονὴ Χριστουγέννων ἡμέρᾳ Παρασκευῇ.	

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1926

Ἔκλειψις ἡλίου. Τῇ 14 Ἰανουαρίου, ὁλικὴ ἔκλειψις ἀόρατος ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Τῇ 9 καὶ 10 Ἰουλίου ἔκλειψις χρονικὴ ἀόρατος ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Οὐδεμία ἔκλειψις Σελήνης.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἀγαθὸς καὶ εὐλαβὴς ἄνθρωπος κανονίζει ἐσωτερικῶς πρότερον τὰ ἔργα του, τὰ ὁποῖα ὀφείλει ἐξωτερικῶς νὰ πράξῃ.

1	Π	† Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου *Ἀπόστολος Κολασ. β' 8-12 Εὐαγγ. Λουκᾶ β' 20-21 καὶ 40-52*
2	Σ	Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης. προεόρτια Φώτων
3	Κ	† Μαὰχ'ου Προφ. Γορδίου μ. Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων *Ἑωθ. η' ἠχ. πλ. α' Ἀπόστ. Τιμόθ. Β' δ' 5-8 Εὐαγγ. Μάρκ. α' 1-8*
4	Δ	Σύναξις 70 Ἀποστόλων, Θεοκτίστου ὁσ.
5	Τ	Θεοπέμπτου. Παραμονὴ Θεοφαν. *(Νηστεία. Ψάλλονται αἱ Ὧραι τῶν Θεοφανείων καὶ ὁ Μικρὸς ἁγιασμός).*
6	Τ	† ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ *Ἀπόστ. Τίτ. β' 11-14 καὶ γ' 4-7 Εὐαγγ. Ματθ. γ' 13-17 Λειτ. Μ. Ἁγιασμὸς*
7	Π	† Ἡ Σύναξις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
8	Π	Δομνίκης ὁσ. Γεωργίου Χοζεβίτου
9	Σ	Πολυεύκτου καὶ Εὐστρατίου μαρτ.
10	Κ	† Γρηγορίου ἐπ. Νύσσης. Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα *Ἑωθ. θ' ἠχ. πλ. β' Ἀπόστ. Ἐφέσ. β' 7-14 Εὐαγγ. Ματθ. 12-17*
11	Δ	Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου
12	Τ	Ταταιανῆς μ.
13	Τ	Ἑρμύλου καὶ Στρατονίκου μμ.
14	Π	Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ Πατέρων
15	Π	Παύλου τοῦ ὁσ. καὶ Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου
16	Σ	Προσκύνησις ἁλύσεως Ἀποστόλου Πέτρου
17	Κ	† Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου *Ἑωθ. ι' ἠχ. βαρὺς Ἀπόστ. Ἑβρ. ιγ' 17-22 Εὐαγγ. Λουκ. ιζ' 12-19*
18	Δ	Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου πατρ. Ἀλεξανδρείας
19	Τ	Μακαρίου Αἰγυπτ. καὶ Ἀρσενίου ἐπισκ. Κερκύρας
20	Τ	Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου
21	Π	Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Νεοφύτου μ.
22	Π	Τιμοθέου Ἀποστ. , Ἀναστασίου Πέρσου
23	Σ	Κλήμεντος Ἀγκύρας. Ἀγαθαγγέλου μ.
24	Κ	† Ξένης ὁσ. *Ἑωθ. ια' ἠχ. πλ. δ' Ἀπόστ. Κολασ. γ' 12 Εὐαγγ. Λουκ. ιη' 35-43*
25	Δ	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου
26	Τ	Ξενοφῶντος ὁσ.
27	Τ	† Ἀνακομιδὴ λειψάνων Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
28	Π	Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου
29	Π	Ἀνακομιδὴ λειψάνων Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου
30	Σ	† Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Βασιλείου τοῦ Μεγ. Γρηγορίου Θεολ. Ἰωάννου Χρυσ.
31	Κ	† Κύρου καὶ Ἰωάννου Ἀναργύρων *Ἑωθ. α' ἠχ. α' Εὐαγγ. Λουκ. 1-10*

Σημ. Ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ Ἁγίας Τριάδος Πέραν τὸ Ὡρολόγιον τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Φώτων εἶνε τὸ ἑξῆς: Μεγ. Ὧραι Ἑσπερινός, Λειτ. Βασιλ. καὶ ὁ πρῶτος Ἁγιασμὸς 8.30 π. μ.-11. Ὁ Ὄρθρος, ἡ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία καὶ ὁ Μέγας Ἁγιασμὸς ὥρ. 8.30 π. μ. Τῇ παραμονῇ τῶν Φώτων ἀπαγορεύονται τὰ γαλακτερά, ὠά, ἰχθύες, κρέατα καὶ τὰ ἐκ τούτων ἀρτύματα. Ἀπὸ τῆς 18-27 Ἰανουαρίου Παράκλησις ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Τῇ 21ῃ πανηγυρίζει ἡ Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν Ἅγιος Ἰωαν. Χρυσόστομος.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Λόγοι μεγάλοι δὲν κάμνουν τὸν ἄνθρωπον ἅγιον καὶ δίκαιον, ἀλλὰ ζωὴ ἐνάρετος καθιστᾷ αὐτὸν εὐάρεστον εἰς τὸν Θεόν.

1	Δ	Προεόρτια Ὑπαπαντῆς. Τρύφωνος μ.
2	Τ	† Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ *Ἀπόστολος Ἑβραίους ζ' 7-17 Εὐαγγ. Λ υκ. β' 22-40*
3	Τ	Συμεὼν Θεοδόχου, Ἄννης Προφήτιδος
4	Π	Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου
5	Π	Ἀγάθης μ.
6	Σ	Βουκόλου ἐπισκ. Σμύρνης
7	Κ	† Παρθενίου ἐπ. Λαμψάκου, Λουκᾶ ὁσ. *Ἑωθ. β'. ἠχ. β'. Ἀποστ. Τιμοθ. α'. 15 Εὐαγγ. Ματθ. κε' 14-30*
8	Δ	Θεοδώρου Στρατηλάτου, Ζαχαρίου Προφ.
9	Τ	Νικηφόρου μ.
10	Τ	† Χαραλάμπους ἱερομ.
11	Π	Βλασίου ἱερομ.
12	Π	Μελετίου ἀρχιεπ. Ἀντιοχείας
13	Σ	Μαρτινιανοῦ ὁσ.
14	Κ	† Αὐξεντίου ὁσ. *Ἑωθ. ι'. ἠχ. γ'. Ἀπόστ. Τιμοθ. Α' δ'. 9 Εὐαγγ. Ματθ. ιε'. 21-29*
15	Δ	Ὀνησίμου ἀποστ.
16	Τ	Παμφίλου μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
17	Τ	Θεοδώρου Τήρωνος Μεγαλομ.
18	Π	Λέοντος Πάπα Ρώμης
19	Π	Ἀρχίππου ἀποστ.
20	Σ	Λέοντος ἐπισκ. Κατάνης
21	Κ	† Εὐστοθίου ἐπισκ. Ἀντιοχείας. Ἀρχὴ Τριωδίου. Τελώνου καὶ Φαρισαίου *Ἑωθ. δ. ἠχ. δ'. Ἀπόστ. Τιμοθ. Β'. γ'. 10-15 Εὐαγγ. Λουκᾶ ιη'. 10-14*
22		Τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου μαρτύρων
23	Τ	Πολυκάρπου ἐπισκ. Σμύρνης
24	Τ	Α'. καὶ Β' εὕρεσις τιμίας κεφαλῆς Προδρόμου
25	Π	Ταρασίου ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως
26	Π	Πορφυρίου ἐπισκ. Γάζης
27	Σ	Προκοπίου ὁμολ. Δεκαπολίτου
28	Κ	† Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου. Βασιλείου ὁμολ. Κασιανοῦ ὁσ. *Ἑωθ. ε'. ἠχ. πλ. α'. Ἀποστ. α'. Κορινθ. στ' 12-20 Εὐαγγ. Λουκ. ιε' 11-32*

Ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ ἁγίας Τριάδος Πέραν ἔναρξις θείου Κυρήγματος ἀπὸ πρώτης Κυριακῆς μηνὸς Νοεμβρίου μέχρι τελευταίας Κυριακῆς τοῦ Ἰουνίου.

Νηστεία τοῦ ἔτους. Κατὰ τὰς ἑκτὸς τῶν ἰδιαιτέρως μνημονευομένων νηστειῶν Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς ὅλου τοῦ ἔτους ἀπαγορεύονται μόνον τὰ κρέατα καὶ τὰ ἐκ τούτων ἀρτύματα ἐπιτρεπομένων τῶν γαλακτερῶν.

ΜΑΡΤΙΟΣ

1 Δ Εὐδοκίας ὁσίας
2 Τ Ἡσυχίου, Εὐθαλίας, μμ.
3 Τ Εὐτροπίου, Κλεονίκου, μ.μ.
4 Π Γερασιμου ὁσίου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ
5 Π Κόνωνος μάρτ
6 Σ Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων. † Ψυχοσάββατον
7 ***Κ*** † Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω. Τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπησάντων ἱερομαρτύρων
Ἐωθ. στ' ἠχ. πλ. β'. Ἀπόστ. Α'. Κορινθ. η'. 8-θ'. 2. Εὐαγγ. Ματθ. κε'. 31-46
8 Δ Θεοφυλάκτου ἐπισκ. Νικομηδείας
9 Τ Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 Μαρτύρων
10 Τ Κοδράτου μ. καὶ τῆς Συνοδείας αὐτοῦ
11 Π Σωφρονίου ἐπισκ. Ἱεροσολύμων
12 Π Θεοφάνους Ὁμολογητοῦ
13 Σ Νικηφόρου Κωνσταντινουπόλεως
14 ***Κ*** † Κυριακὴ τῆς Τυροφαγου. Βενεδίκτου ὁσ.
Ἐωθ. ζ'. ἠχ. βαρύς. Ἀπόστ. Ρωμ. ιγ'. 11-ιδ'. 4. Εὐαγγ. Ματθ. στ'. 14-21
15 Δ Καθαρὰ Δευτέρα. (Ἄρχεται ἡ Μ. Τεσσαρακοστή.) Ἀγαπίου μ.
16 Τ Σαββίνου μ.
17 Τ Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ
18 Π Κυρίλλου Ἱεροσολύμων
19 Π Χρυσάνθης καὶ Δαρειας μαρτύρων. (Ἀναγινώσκεται τὸ ἑσπέρας ἡ Α'. Στάσις τῶν Οἴκων τῆς Θεοτόκου.)
20 Σ Τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἁγ. Σάββα ἀναιρεθέντων Πατέρων. Ἀνάμνησις τοῦ διὰ τῶν κολύβων θαύματος παρὰ τοῦ Μάρτυρος Θεοδώρου Τύρωνος.
21 ***Κ*** † Κυριακὴ Πρώτη τῶν Νηστειῶν. Ἀνάμνησις τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων Εἰκόνων. (Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας.) Ἰακώβου ὁσ. τοῦ Ὁμολογητοῦ.
Ἐωθ. η' ἠχ. πλ. δ'. Ἀπόστ. Ἑβρ. ια'. 24-26 καὶ 32-40 Εὐαγγ. Ἰω. Α'. 44-52
22 Δ Βασιλείου ἱερομ.
23 Τ Νίκωνος ὁσιομ. καὶ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ
24 Γ Ζαχαρίου ὁσ. Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
25 Π † ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
Ἀπόστ. Ἑβρ. Β'. 11-18 Εὐαγγ. Λουκ. Α'. 24-38
26 Π Ἡ Σύναξις τοῦ ἀρχιστ. Γαβριήλ. (Τὸ ἑσπέρας ἀναγινώσκεται ἡ Β'. Στάσις τῶν Οἴκων τῆς Θεοτόκου.)
27 Σ Ματρώνης τῆς Ὁσ.ας
28 ***Κ*** † Κυριακὴ δευτέρα τῶν Νηστειῶν. Ἰλαρίωνος τοῦ ὁσ.
Ἐωθ. θ'. ἠχ. α'. Ἀπόστ. Ἑβρ. θ'. 11-14 Εὐαγγ. Γ' 32-45
29 Δ Μάρκου ἐπισκ. Ἀρεθουσίων
30 Τ Ἰωάννου συγγραφέως τῆς Κλίμακος
31 Τ Ὑπατίου ἐπισκ. Γαγγρῶν

Σημ. 1. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Μεγ Τεσσαρακοστῆς τὸ Ὡρολόγιον τῶν καθημερινῶν ἀκολουθιῶν εἶνε τὸ ἑξῆς. Ὄρθρος, Ὧραι καὶ Ἑσπερινὸς ὥρ. 7.30 π. μ. 2. Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων ἑκάστην Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν 8.30 π. μ. 3. Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος τὰς Παρασκευὰς ὥρ. 6 μ. μ. 4. Τὰ Σάββατα ὁ Ὄρθρος καὶ ἡ Λειτουργία εἰς τὰς 7 π. μ. 5. Τὸ Μ. Ἀπόδειπνον ὥρ. 6.30 π. μ. 6. Ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Κυριακῆς ὥρ. 6 μ. μ.
Νηστεια Τεσσαρακοστῆς. 1. Ἀπαγορεύονται τὰ γαλακτερὰ ὠά, ἰχθύες, κρέατα καὶ τὰ ἐκ τούτων ἀρτύματα α' τὴν καθαρὰν Δευτέραν, β' τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευάς, γ' Ὁλόκληρον τὴν Μ. Ἑβδομάδα. 2. Τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ συμπιπτούσης ἐν Τετάρτῃ ἢ Παρασκευῇ ἐπιτρέπεται ἡ κατάλυσις ἰχθύος. 3. Καθ'ὅλας τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς κατάλυσις εἰς πάντα.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ματαιότης εἶνε νὰ ἀγαπᾷ τις ὅ,τι μετὰ πάσης ταχύτητος παρέρχεται, καὶ ἐκεῖ νὰ μὴ σπεύδῃ ὅπου ἡ αἰώνιος χαρὰ διαμένει.

1 Π Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας.
2 Π Τίτου ὁσ. (Ἀναγινώσκεται ἡ Γ'. στάσις τῶν Οἴκων τῆς Θεοτόκου).
3 Σ Νικήτα ἡγουμένου. Ἰωσὴφ ὑμνογράφου.
4 ***Κ*** † Κυριακὴ Γ' τῶν Νηστειῶν τῆς ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ.
Ἐωθ. Γ', ἠχ. β'. Ἀπόστ. Ἑβρ. δ', 14, ε', 6. Εὐαγγ. Μάρκ. Η', 34. Θ', 1.
5 Δ Κλαυδίου, Διοδώρου καὶ ἑτέρων 5 μαρτύρων.
6 Τ Εὐτυχίου ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως.
7 Τ Καλλιοπίου μ. Γεωργίου ἐπισκ. Μυτιλήνης.
8 Π Ἡρωδίονος, Ἀγάθου, Φλέγοντος κλπ. Ἀποστόλων.
9 Π Εὐψυχίου μ. (Ἀναγινώσκεται ἡ Δ. Στάσις τῶν Οἴκων τῆς Θεοτόκου).
10 Σ Τερεντίου, Πομπηίου μ.
11 ***Κ*** † Κυριακὴ Δ. Νηστειῶν. [Ψάλλεται ἡ Ἀκολουθ. τοῦ ὁσ. Ἰωάννου τῆς Κλίμακος]
Ἐωθ. Δ', ἠχ. γ'. Ἀπόστ. Ἑβρ. στ', 13—20. Εὐαγγ. Μάρκ. ιβ. 17—31.
12 Δ Βασιλίου ἐπισκόπου Παρίου.
13 Τ Μαρτίνου Ὁμολογητοῦ Πάπα Ρώμης.
14 Γ Ἀριστάρχου, Πούδη καὶ Τροφίμου ἐκ τῶν 70 Ἀποστόλων.
15 Π Κρήσκεντος μάρτυρος.
16 Π Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας μ. [Ἀναγινώσκ. ἅπαντες οἱ Οἶκοι τῆς Θεοτόκου].
17 Σ † Τοῦ Ἁγίου Ὑμνου. Συμεὼν τοῦ ἐν Περσιδι.
18 ***Κ*** † Κυριακὴ Ε. Νηστειῶν. [Ψάλλεται ἡ ἀκολουθία Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας].
Ἐωθ. Α. ἠχ δ. Ἀπόστ. Ἑβρ. ιβ. 11—14. Εὐαγγ. Μάρκ. Ι. 32—45.
19 Δ Παφνουτίου ἱερομάρτυρος.
20 Τ Θεοδώρου τοῦ ὁσιου.
21 Τ Ἰανουαρίου ἱερομ.
22 Π Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου.
23 Π † Γεωργίου Μεγαλομάρτυρος τοῦ Τροπαιοφόρου.
24 Σ † Σάββατον τοῦ Λαζάρου. Σάββα τοῦ Στρατηλάτου. Ἐλισσάβετ ὁσ.
25 ***Κ*** † Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Μάρκου Εὐαγγελιστοῦ.
Ἀπόστ. Φιλιπ. Δ 4-9. Εὐαγγ. Ἰω. ΙΒ. 1-8. Τὸ ἑσπέρας ἡ Ἀκολ. τοῦ Νυμφίου.
26 Δ Μεγάλη Δευτέρα. Ἰωσὴφ τοῦ Παγκάλου Βασιλέως μ.
27 Τ Μ. Τρίτη. Συμεὼν ἱερομ. συγγενοῦς Κυρίου.
28 Τ Μ. Τετάρτη. Τῶν ἐν Κυζίκῳ 9 μαρτύρων. Τὸ ἑσπέρας Ἀκολ Παθῶν.
29 Π Μ. Πέμπτη Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου ἀποστ. Τὸ πρωὶ Ἑσπ. Λειτ. Ἁγ. Βασ.
30 Σ Μ. Παρασκευή. Ἰακώβου ἀπ. Ὧραι.Ἑσπερινός. Τὸ ἑσπ. ὁ Ἐπιτάφιος.

Ὡρολόγιον Ἀκολουθιῶν Μεγ Ἑβδομάδος:

Ἀκολουθία Νυμφίων	ὥρ. 6	μ. μ.
Προηγιασμένη	» 8,30	π. μ.
Μ. Πέμπτη πρωί. Ἀρχιερατική	» 8,30	π. μ.
» ἑσπ. Ἀκολουθία Παθῶν	» 5	μ. μ.
Μ. Παρασκευὴ πρωί. Ὧραι.Ἑσπερινὸς	» 8,30	π. μ.
» ἑσπ. Ἀκολ. Ἐπιταφίου	» 6	μ. μ.

Μ. Σάββατον πρωὶ. Ἑσπερινός. Λειτουργία Βασιλείου 8,30.
Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Ἀνάστασις. Ἀρχιερατικὴ 12 [μεσονύκτιον].
» » » β' Ἀνάστασις καὶ Ἀρχιερατικὴ χοροστασια 9 π. μ.

ΜΑΙΟΣ

Ἀληθῶς μέγας εἶναι ὁ ἔχων μεγάλην τοῦ Θεοῦ ἀγάπην.

1	Σ	Μέγα Σάββατον . Ἱερεμίου Προφ. Ἑσπερινὸς καὶ Λειτ. Βασιλ.
2	*K*	† ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ *Ἀπόστ. Πραξ. Α. 1-9 Εὐαγγ. Ἰωάν. Α. 1-11*
3	Δ	Τιμοθέου καὶ Μαύρας μαρτ.
4	Τ	Πελαγίας μάρτ.
5	Τ	Εἰρήνης μεγαλομάρτ.
6	Π	Ἰὼβ Πολυάθλου
7	Π	Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἀνάμνησις τοῦ ἐν Οὐρανῷ σημείου Σταυροῦ.
8	Σ	Ἰωάννου θεολ. καὶ Εὐαγγελ. Ἀρσενίου τοῦ Μεγ.
9	*K*	† Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ. Ἡσαΐου προφ. Χριστοφόρου μάρτ.
10	Δ	Σίμωνος Ζηλοτοῦ ἀποστ.
11	Τ	Μωκίου ἱερομ.
12	Τ	Ἐπιφανίου Κύπρου, Γερμανοῦ Κωνσταντινουπόλεως
13	Π	Γλυκερίας μάρτ.
14	Π	Ἰσιδώρου μάρτ. τοῦ ἐν Χίῳ
15	Σ	Παχωμίου τοῦ Μεγ. Ἀχιλλίου Λαρίσσης
16	*K*	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων. Θεοδώρου τοῦ Ἡγιασμένου *Ἑωθ. Δ, , ἦχος β. Ἀπόστ. Πράξ. Στ. 1-7 Εὐαγγελ. Μάρκ. ΙΓ 43-47 καὶ ΙΣΤ. 1-8*
17	Δ	Ἀνδρονίκου καὶ Ἰονίας
18	Τ	Πέτρου, Διονυσίου κλπ. μάρτ.
19	Τ	Πατρικίου ἱερομ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
20	Π	Θαλαλαίου μάρτ.
21	Π	† Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης
22	Σ	Βασιλίσκου μ.
23	*K*	† Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου. Μιχαὴλ Συγκλήτου Συγκλήτου *Ἑωθ. Ε. ἦχος Γ. Ἀπόστ. Πράξ. Δ, 32-42, Εὐαγγ. Ἰω. Ε. 1-15*
24	Δ	Συμεὼν τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ Ὄρει
25	Τ	Γ. Εὕρεσις Τιμ. Κεφ. Προδρόμου
26	Τ	Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Κάρπου Ἀποστόλου
27	Π	Ἑλλαδίου ἱερομ.
28	Π	Εὐτυχοῦς ἱερομ.
29	Σ	Θεοδοσίας μ.
30	*K*	† Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος. Ἰσαακίου ἡγουμ. μονῆς Δαλμάτων *Ἑωθ. ζ. ἦχος δ. Ἀπόστ. Πράξ. Ια. 19-30 Εὐαγγελ. Ἰω. Δ. 5-42*
31	Δ	Ἑρμείου μάρτ.

Κάτωθεν Ὡρολόγιον Κυριακῶν ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ ἁγ. Τριάδος Πέραν.
Ἑσπερινὸς καθ'ὅλον τὸ ἔτος ψάλλεται πάντοτε εἰς τὰς 6 μ. μ.
Ὁ Ὄρθρος τῶν Κυριακῶν καὶ Ἐπισήμων ἑορτῶν εἰς τὰς 9 π. μ.
Ἡ θεία Λειτουργία (Ἀσματικὴ) εἰς τὰς 10 π. μ.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ἐὰν σοὶ φαίνεται ὅτι πολλὰ γνωρίζεις καὶ καλῶς ἐννοεῖς, ὅμως ἤξευρε ὅτι πολὺ περισσότερα εἶναι ὅσα ἀγνοεῖς.

1	Τ	Ἰουστίνου μάρτυρος τοῦ Φιλοσόφου.
2	Τ	Νικηφόρου Κωνσταντινουπόλεως ὁμολογητοῦ.
3	Π	Λουκιλλιανοῦ μάρτυρος.
4	Π	Μητροφάνους ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
5	Σ	Δωροθέου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Τύρου.
6	*K*	† Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ. Ἱλαρίωνος ὁσίου ἡγουμ. Δαλμάτων. *Ἑωθ. στ. ἦχ. πλ. α. Ἀποστ. Πράξ. ΙΣΤ. 16—36. Εὐαγγ. Ἰω. θ. 1—18.*
7	Δ	Θεοδώτου ἐπ. Ἀγκύρας ἱερομ.
8	Τ	Ἀνακομιδὴ Λειψ. Θεοδώρου στρατηλάτου
9	Τ	Κυρίλλου ἀρχ. Ἀλεξανδρείας
10	Π	† ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ, Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης
11	Π	Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα Ἀποστόλων
12	Σ	Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου τοῦ ἐν Ἄθῳ
13	*K*	† Τῶν Ἁγίων 318 Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου *Ἑωθ. Γ ἦχ. πλ. Β' Ἀποστ. Πράξ. Κ' 16-18 καὶ 28-36, Εὐαγγ. Ἰω. ΙΖ. 1-13*
14	Δ	Ἐλισσαίου προφ. Μεθοδίου Κωνσταντινουπόλεως
15	Τ	Ἀμὼς προ
16	Τ	Τύχωνος ἐπισκ. Ἀμαθοῦντος
17	Π	Ἰσαύρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
18	Π	Λεοντίου μ.
19	Σ	† Ἰούδα Ἀποστ.. Παϊσίου τοῦ Μεγ.
20	*K*	† Κυριακὴ τῆς ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ, Μεθοδίου ἐπ. Πατάρων *Ἀπόστ. Πράξ. Α. 1-11, Εὐαγγ. Ἰω. Ζ. 35-52 καὶ Η. 1-12*
21	Δ	Δευτέρα τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, Ἰουλιανοῦ Ταρσέως *Ἀπόστ. Ἐφεσ. Ε. 8-10. Εὐαγγ. Ματθ. ΙΗ. 10-20*
22	Τ	Εὐσεβίου ἐπ. Σαμοσάτων
23	Τ	Ἀγριππίνης μάρτ.
24	Π	† Τὸ Γενέθλιον Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου
25	Π	Φεβρωνίας ὁσιομ.
26	Σ	Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ
27	*K*	† ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ, Σαμψὼν τοῦ Ξενοδόχου *Ἑωθ. Α. ἦχ. πλ. δ., Ἀπόστ. Ἑβρ. ΙΑ. 33-ΙΒ. 1-2, Εὐαγγ. Ματθ. Ι 32-33 37-38 καὶ ΙΘ. 27-30*
28	Δ	Ἀνακομιδὴ Λειψ. Κύρου καὶ Ἰωάννου Ἀναργύρων Νησταία παραμονῆς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων
29	Τ	ΠΕΤΡΟΥ καὶ ΠΑΥΛΟΥ τῶν Πρωτοκορυφαίων *Ἀποστ. Β. Κορ. ια. 21-ιβ, 9, Εὐαγγ. Ματθ ιστ. 13-19*
30	Τ	Σύνοξις τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων

Νησταία Ἀποστόλων. Ἀπαγορεύονται τὰ γαλακτερά, ὠά, κρέατα καὶ τὰ ἐκ τούτων ἀρτύματα.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Φεῦ ! Πολλάκις τὸ κακὸν περὶ ἄλλου εὐκολώτερον τοῦ καλοῦ πιστεύεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ λέγεται. Τόσον εἴμεθα ἀδύνατοι.

1	Π	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ Ἀναργύρων
2	Π	Κατάθεσις ἐν Βλαχέρναις τῆς τιμ. Ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου
3	Σ	Ὑακίνθου μ. Ἀνατολίου ἐπ. Κωνσταντινουπόλεως
4	Κ	† Ἀνδρέου Κρήτης
		Ἑωθ. Β. ἡχ. Α. Ἀπόστ. Β. Κυρ. Ρωμ. Β. 10-16, Εὐαγγ. Β. Κυρ. Ματθ. Δ. 18-23.
5	Δ	Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄθῳ, Λαμπαδοῦ ὁσίου
6	Τ	Σισώη ὁσίου
7	Τ	Κυριακῆς μεγαλ., Θωμᾶ ὁσ.
8	Π	Προκοπίου μεγαλομ.
9	Π	Παγκρατίου ἱερομ.
10	Σ	Τῶν ἐν Νεαπόλει 45 μαρτύρων
11	Κ	† Εὐφημίος Μεγαλομάρτυρος
		Ἑωθ. Γ. ἡχ. β., Ἀπόστ. (Γ. Κυρ.) Ρωμ. Ε. 1-10 Εὐαγγ. Ματθ. στ. 22-23
12	Δ	Πρόκλου καὶ Ἱλαρίου μαρτύρων
13	Τ	Σύναξις Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ
14	Τ	Ἀκύλα Ἀποστ. Ἰωσὴφ Θεσσαλονίκης
15	Π	Κυρίκου καὶ Ἰουλίτης μαρτ.
16	Π	Ἀθηνογένου ἱερομ,
17	Σ	Μαρίνης Μεγαλομ.
18	Κ	† Τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν εἰς τὰς 6 Οἰκουμενικὰς Συνόδους συνελθόντων Αἰμιλιανοῦ μάρτ,
		Ἑωθ. Δ. ἡχ., ἡχ. γ. Ἀπόστ. Τίτ. Γ. 8-15, Εὐαγγ. Ματθ. Ε. 14-19
19	Δ	Μακρίνης ὁσίας, Δίου ὁσίου
20	Τ	† Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου
21	Τ	Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ
22	Π	Μαρίας Μαγδαληνῆς, Μαρκέλλης μ.
23	Π	Φωκᾶ ἱερομ, Ἰεζεκιὴλ προφ.
24	Σ	Χρηστίνης Μεγαλοτ.
25	Κ	† Κοίμησις Ἁγ. Ἄννης
		Ἑωθ. Ε. ἡχ. Δ. Ἀπόστ, τῆς Ἁγίας, Εὐαγγ. Ματθ. Η. 28-Θ, 1
26	Δ	Ἑρμολάου ἱερομ. Παρασκευῆς ἱερομ.
27	Τ	† Παντελεήμονος Μεγαλομάρτυρος
28	Τ	Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος, Παρμενᾶ ἀποστόλων
29	Π	Καλλινίκου καὶ Θεοδότης μαρτ.
30	Π	Σίλα, Σιλουανοῦ, Ἀνδρονίκου κλπ. ἀποστ.
31	Σ	Εὐδοκίμου τοῦ Δικαίου

Ὡρολόγιον Καθημερινῶν Ἀκολουθιῶν ἐν τῇ ἱερᾷ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ ἁγ. Τριάδος

Ὁ Ὄρθρος εἰς τὰς 7.—
Ἡ Θεία Λειτουργία 7.30

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἀληθῶς, τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως ἐλθούσης δὲν θὰ ἐρωτηθῶμεν τί ἀρά γε ἀνεγνώσαμεν, ἀλλὰ τί ἐπράξαμεν. Οὐδὲ πῶς καλῶς ὡμιλήσαμεν, ἀλλὰ πῶς εὐλαβῶς ἐζήσαμεν.

1	Κ	† Πρόοδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τῶν ἁγ. 7 Παίδων Μακαβ. [Ἀρχ. Νηστ. Θεοτ.].
		Ἑωθ. στ. ἡχ. πλ. α. Ἀποστ. Ρωμ. ΙΒ 6. Εὐαγγ. Ματθ. ιγ. 24—30.
2	Δ	Ἀνακομιδὴ λειψάνων Στεφάνου Πρωτομάρτυρος.
3	Τ	Ἰσαακίου καὶ Φαύστου ὁσίων.
4	Τ	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 Παίδων.
5	Π	Εὐγενίου μαρτυρος. Προεόρτια Μεταμορφώσεως.
6	Π	† ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
		Ἀποστ. Πέτρου Β. α. 10—19. Εὐαγγ. Ματθ. ιζ. 1—8.
7	Σ	Δομετίου ὁσιομάρτυρος.
8	Κ	† Αἰμιλιανοῦ ἐπισκοπου Κυζίκου.
		Ἑωθ. Ζ. ἡχ. πλ. β. Ἀποστ. Ρωμ. ιε. 1—7. Εὐαγγ. Ματθ. 27—35
9	Δ	Ματθία Ἀποστόλου.
10	Τ	Λαυρεντίου Ἀρχιδιακόνου.
11	Τ	Εὔπλου Διακόνου.
12	Π	Φωτίου καὶ Ἀνικήτου μαρτύρων.
13	Π	Μαξίμου ὁσίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.
14	Σ	Προεόρτια Κοιμήσεως Θεοτόκου. Μιχαίου προφήτου.
15	Κ	† ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
		Ἀποστ. Φιλιπ. β. 5—11. Εὐαγγ. Λουκ. ι. 27—28.
16	Δ	Τοῦ ἁγίου Μανδηλίου. Διομήδους μάρτυρος.
17	Τ	Μύρωνος μάρτυρος.
18	Τ	Φλώρου καὶ Λαύρου μαρτύρων.
19	Π	Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου.
20	Π	Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.
21	Σ	Θαδδαίου ἀποστόλου.
22	Κ	† Ἀγαθονίκου μάρτυρος. Βάσσης καὶ τέκνων μαρτύρων.
		Ἑωθ. θ. ἡχ. πλ. δ. Ἀποστ. Α. Κορ. γ. 9-17. Εὐαγγ. Ματθ. κδ. 23-34.
23	Λ	Λούππου μάρτυρος.
24	Τ	Εὐτυχοῦς μάρτυρος.
25	Γ	Βαρθολομαίου καὶ Τίτου ἀποστόλων.
26	Π	Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας μαρτύρων.
27	Π	Φανουρίου μάρτυρος. Ποιμένος ὁσίου.
28	Σ	Μωϋσέως Αἰθίοπος.
29	Κ	† Ἀποτομὴ Τιμίας κεφαλῆς Προδρόμου. Νηστεία. *Ἑωθ. 1. ἡχ. α. Ἀποστ. τοῦ Ἁγίου. Πράξ. ιγ. 25—33. Εὐαγγ. Μάρκ. ι. 14—30.*
30	Δ	Ἀλεξάνδρου Κων]πόλεως.
31	Τ	Κατάθεσις Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου.

Νηστεία τῆς Θεοτόκου. 1) Ἀπαγορεύονται τὰ γαλακτερά, ὠά, ἰχθύες, κρέατα καὶ τὰ ἐκ τούτων ἀρτύματα τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς ὡς καὶ κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν οἱαδήποτε ἡμέρᾳ συμπέσῃ αὕτη.

2. Καθ' ὅλας τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς νηστείας τῆς Θεοτόκου κατάλυσις εἰς πάντα.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Τὴν μὲν ἀγάπην πρὸς ὅλους πρέπει νὰ ἔχῃ τις, ἡ δὲ οἰκειότης δὲν συμφέρει.

1	Τ	† Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου. Συμεών τοῦ Στυλίτου.
2	Π	Μάμαντος μάρτυρος. Ἰωάννου Νηστευτοῦ Κωνσταντινουπόλεως.
3	Π	Ἀνθίμου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Νικομηδείας.
4	Σ	Βαβύλα ἱερομάρτυρος. Μωϋσέως προφήτου.
5	Κ	† Ζαχαρίου προφήτου.
		Ἑωθ. ΙΑ΄. ἦχ. β΄. Ἀπόστ. **Α΄**. *Κορ. θ΄ 2—12. Εὐαγγ. Ματθ. ιη΄, 23—35.*
6	Δ	Ἀνάμνησις θαύματος Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἐν Χώναις.
7	Τ	Προεόρτια Γεννήσεως Θεοτόκου. Σώζοντος μάρτυρος.
8	Τ	† Τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου.
9	Π	Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης τῶν Θεοπατόρων.
10	Π	Μηνοδώρας, Μητροδώρας, Νυμφοδώρας μαρτύρων.
11	Σ	Θεοδώρας ὁσίας.
12	Κ	† Αὐτονόμου ἱερομάρτυρος. Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως.
		Ἑωθ. Α΄. ἦχ. γ΄. Ἀπόστ. Γαλ. στ΄. 11—18. **Εὐαγγ.** *Ἰω. ι΄, 13—17.*
13	Δ	Προεόρτια Τιμίου Σταυροῦ. Ἐγκαίνια Ναοῦ Ἀναστάσεως. Κορνηλίου ἑκατοντ.
14	Τ	† ΥΨΩΣΙΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ. Νηστεία.
		Ἀπόστ. Α. Κορ. α΄, 18—24. Εὐαγγ. Ἰω. ιβ΄ 6—11 καὶ 13—20.
15	Τ	Νικήτα Μεγαλομάρτυρος.
16	Π	† Εὐφημίας Μεγαλομάρτυρος.
17	Π	Σοφίας, Πίστεως, Ἐλπίδος, Ἀγάπης.
18	Σ	Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης.
19	Κ	† Τροφίμου, Σαββατίου, Δορυμέδοντος μαρτ. Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὕψωσιν.
		Ἑωθ. Β΄, ἦχ. δ΄. Ἀπόστ. Γαλατ. β΄ 16—20. Εὐαγγ. Μαρκ. η΄34—38 καὶ θ΄ 1.
20	Δ	Εὐσταθίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
21	Τ	Κοδράτου ἀποστόλου. Ἰωνᾶ προφήτου. Ἀπόδοσις ἑορτῆς Σταυροῦ.
22	Τ	Φωκᾶ ἱερομάρτυρος.
23	Π	Σύλληψις τιμίου Προδρόμου.
24	Π	Θέκλης Μεγαλομάρτυρος.
25	Σ	Εὐφροσύνης ὁσίας.
26	Κ	† Μεταστασις Ἰωάννου Θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
		Ἑωθ.γ΄, ἦχ.πλ.α΄.Ἀπόστ. Καθολικ.Ἰω. δ΄.12-19.Εὐαγγ.Ἰωαδ΄25-27καὶ κα΄ 24-25
27	Δ	Καλλιστράτου μάρτυρος.
28	Τ	Χαρίτωνος ὁμολογητοῦ.
29	Τ	Κυριακοῦ Ἀναχωρητοῦ.
30	Π	Γρηγορίου ἱερομάρτυρος Φωτιστοῦ ἐπισκόπου Ἀρμενίας.

Νηστεία Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ: (14 Σεπτ.) Ἀπαγορεύονται τὰ γαλακτερά, ὠά, ἰχθύες, κρέατα καὶ τὰ ἐκ τούτων ἀρτύματα.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Κάμε τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσῃ τὸ καλόν σου θέλημα.

Μὴ ἐντρέπου νὰ ὑπηρετῇς τοὺς ἄλλους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ φαίνησαι πτωχὸς ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ.

1	Π	Ἀγαπίου ἀποστόλου. Ρωμανοῦ Μελῳδοῦ.
2	Σ	Κυπριανοῦ ἱερομάρτυρος. Ἰουστίνης Παρθένου.
3	Κ	† Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.
		Ἑωθ Α΄, ἦχ πλ. β΄. Ἀπόστ. Κορινθ. β΄ δ΄ 6—16. Εὐαγγ. Λουκ. στ΄ 31-36.
4	Λ	Ἱεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
5	Τ	Χαριτίνης μάρτυρος.
6	Τ	Θωμᾶ τοῦ Ἀποστόλου.
7	Π	Σεργίου καὶ Βάκχου μαρτύρων.
8	Π	Πελαγίας ὁσίας.
9	Σ	Ἰακώβου Ἀποστόλου. Ἀνδρονίκου μάρτυρος.
10	Κ	† Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας μαρτύρων.
		Ἑωθ. ε. ἦχ. βαρύς. Ἀποστ. Κορινθ. στ. 1—10. Εὐαγγ, Λουκ. ε. 9- -11.
11	Δ	Φιλίππου Ἀποστόλου καὶ τῶν 7 Διακόνων.
12	Τ	Πρόβου, Ταράχου, Ἀνδρονίκου μαρτύρων.
13	Τ	Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου καὶ Ἀγαθονίκης μαρτύρων.
14	Π	Ν ζαρίου, Γερβασίου μαρτύρων. Κοσμᾶ ἁγιοπολίτου.
15	Π	Λουκιανοῦ πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας.
16	Σ	Λογγίνου τοῦ Ἑκατοντάρχου.
17	Κ	† Ὡσιὲ προφ. Ἀνδρέου τοῦ ἐν Κρίσει. Τῶν ἁγ. Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου.
		Ἑωθ. στ. ἦχ. πλ. δ. Ἀπόστ. Τίτ. γ. 8—15. Εὐαγγ. Λουκᾶ η. 5—15.
18	Λ	† Λουκᾶ Εὐαγγελιστοῦ.
19	Τ	Ἰωὴλ προφήτου. Οὐάρου μάρτυρος.
20	Τ	Ἀρτεμίου Μεγαλομάρτυρος.
21	Π	Ἱλαρίωνος τοῦ Μεγάλου.
22	Π	Ἀβερκίου Θαυματουργοῦ.
23	Σ	Ἰακώβου Ἀδελφοθέου.
24	Κ	† Ἀρέθα Μεγαλομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
		Ἑωθ. Ζ. ἦχ. α. Ἀπόστ. Κορινθ. Β. θ. 6—12 Εὐαγγ. Λουκ. ζ. 11—16.
25	Δ	Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου μαρτύρων.
26	Τ	† Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου.
27	Τ	Νέστορος μάρτυρος.
28	Π	Τερεντίου, Λεονίλλης μαρτ.
29	Π	Ἀναστασίας Ρωμαίας. Ἀβραμίου ὁσίου.
30	Σ	Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας μαρτύρων.
31	Κ	† Στάχυος, Ἀπελλοῦ κλπ. Ἀποστόλων.
		Ἑωθ. Η. ἦχ. β. Ἀπόστ. Κορ. ια. 31 καὶ ιβ. 9, Εὐαγγ. η. Λουκ. 27—39.

ημ.—Ἐκτὸς τῆς ἁσματικῆς Λειτουργίας τῶν 10 ἐν τῇ ἱερᾷ ἑνοριακῇ ἐκκλησίᾳ Ἁγίας Τριάδος Πέραν, τελοῦνται ἑκάστην Κυριακὴν καὶ ἐπίσημον ἑορτὴν σύντομοι Λειτουργίαι διὰ τοὺς ἐργαζομένους χριστιανοὺς εἰς τὰς 7 καὶ 7 3/4 τῆς πρωΐας.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Καλὸν εἶναι νὰ πάσχωμεν ἐνίοτε θλίψεις καὶ ἐναντιότητας, διότι αὗται ἀνακαλοῦσι πολλάκις τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν καρδίαν, ὥστε νὰ γνωρίσῃ ὅτι εἶνε ἐξόριστος καὶ νὰ θέτῃ ε'ς οὐδὲν πρᾶγμα τοῦ κόσμου τὴν ἐλπίδα του.

1	Δ	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ Ἀναργύρων.
2	Τ	Ἀκινδύνου μάρτυρος.
3	Τ	Ἀκεψιμᾶ, Ἀειθαλᾶ μαρτύρων.
4	Π	Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου
5	Π	Γαλακτίωνος, Ἐπιστήμης μαρτύρων.
6	Σ	Παύλου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ.
7	Κ	† Τῶν Ἁγίων 30 μαρτύρων τῶν ἐν Μελιτίμ.
		Ἑωθ. θ'. ἦχ. γ'. Ἀπόστ. Γαλ. α', 11—19. Εὐαγγ. Λουκ. ΙΣ', 19—31.
8	Δ	† Σύναξις Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ καὶ λοιπῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων.
9	Τ	Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου μαρτύρων
10	Γ	Ὀλυμπᾶ, Ῥοδίωνος κλτ. ἐκ τῶν 70 Ἀποστόλων.
11	Π	Μηνᾶ, Βίκτορος καὶ Βικεντίου μαρτύρων.
12	Π	Ἰωάννου Ἐλεήμονος. Νείλου ὁσίου.
13	Σ	† Ἰωάννου Χρυσοστόμου Ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως.
14	Κ	† Φιλίππου Ἀποστόλου.
		Ἑωθ. Ἀ', ἦχ. δ'. Ἀπόστ. Πράξ. η', 26—36. Εὐαγγ. Λουκ. ισ', 16—21.
15	Δ	Γουρία, Σαμωνᾶ, Ἀβίβ υ μ. (Ἄρχεται ἡ Νηστεία τῶν Χριστουγέννων).
16	Τ	Ματθαίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
17	Τ	Γρηγορίου Νεοκαισαρείας τοῦ Θαυματουργοῦ.
18	Π	Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ μαρτύρων.
19	Π	Ἀββιοὺ προφήτου. Βαρλαὰμ μάρτυρος.
20	Σ	Προεόρτια Εἰσοδίων Γρηγορίου Δεκατολίτου. Πρόκλου Κων)τόλεως.
21	Κ	† ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
		Ἑωθ. ΙΑ', ἦχ. πλ. α'. Ἀπ. Ἑβρ. θ'. 1-7. Εὐαγγ. Λουκ. Γ' 38-42 καὶ ΙΑ' 27-28
22	Δ	Φιλήμονος καὶ Ἀρχίππου ἐκ τῶν 70 Ἀποστόλων. Κικιλίας Παρθένου.
23	Τ	Γρηγορίου ἐπ Ἀκραγαντινῶν. Ἀμφιλοχίου ἐπ. Ἰκονίου.
24	Τ	Κλήμεντος Πάπα Ρώμης. Πέτρου Ἀλεξανδρείας.
25	Π	† Αἰκατερίνης τῆς παινσόφου. Μερκουρίου Μεγαλομάρτυρος.
26	Π	Ἀλυπίου Κωνίτου. Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε. Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγῶνος.
27	Σ	Ἰακώβου τοῦ Πέρσου.
28	Κ	† Στεφάνου τοῦ Νέου ὁσιομάρτυρος.
		Ἑωθ. Α', ἦχ. πλ. β'. Ἀπόστ. Ἐφεσ. Β' 4—11. Εὐαγγ Λουκ. ιβ' 16—21.
29	Δ	Παραμόνου καὶ Φιλουμένου μαρτύρων.
30	Τ	† Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

Νηστεία Χριστουγέννων. 1. Ἀπαγορεύονται τὰ γαλακτερά, ὠά, κρέατα καὶ τὰ ἐκ τούτων ἀρτύματα καθ' ὅλας τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς ὡς καὶ κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστου γέννων ἐνοἱαδήποτε ἡμέρᾳ συμπέσῃ αὐτη.

2. Καθ' ὅλας τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς Τεσσαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων κατάλυσις εἰς πάντα.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

"Οστις χωρὶς νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ, ἀποφεύγει μόνον τὰς ἐξωτερικὰς ἀφορμὰς, ὀλίγον θὰ προοδεύσῃ. Μᾶλλον δὲ οἱ πειρασμο πρὸς αὐτὸν θὰ ἀναστρέψωσι καὶ εἰς χειροτέραν κατάστασιν θὰ εὑρεθῇ.

1	Τ	Ναούμ προφ.
2	Π	Ἀβακοὺμ προφ.
3	Π	Σοφονίου προφ.
4	Σ	† Βαρβάρας Μεγαλομάρτυρος, Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ
5	Κ	† Σάββα Ἡγιασμένου
		Ἑωθ. Β', ἦχ. βαρύς Ἀπόστ. τοῦ Ἁγίου, Γαλάτ, ε'. 22-26 καὶ στ'. 1-3 Εὐαγγ. Λουκ. γ'. 10-17
6	Δ	† Νικολάου Μύρων Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ
7	Τ	Ἀμβροσίου ἐπισκ. Μεδιολάνων
8	Τ	Παταπίου ὁσίου
9	Π	Ἡ Σύλληψις τῆς Ἁγίας Ἄννης
10	Π	Μηνᾶ, Ἑρμογένους καὶ Εὐγράφου μαρτ.
11	Σ	Δανιὴλ τοῦ Στυλίτου
12	Κ	† Κυριακὴ τῶν Προπατόρων. Σπυρίδωνος ἐπ. Τριμυθοῦντος τοῦ Θαυματουργοῦ
		Ἑωθ. Γ'. ἦχ, πλ. δ'. Ἀπόστ Ἐφ. ε'. 8-19 Εὐαγγ. Λουκ. ιδ'. 16-24
13	Λ	Εὐστρατίου, Αὐξεντίου, Εὐγενίου καὶ Λουκίας παρθ. μαρτ.
14	Γ	Θύρσου, Λευκίου, Φιλήμονος κλπ. μαρτύρων
15	Γ	Ἐλευθερίου ἱερομ.
16	Π	Ἀγγαίου προφ.
17	Π	Δανιὴλ προφ. καὶ τῶν τριῶν Παίδων
18	Σ	Σεβαστιανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτ.
19	Κ	† Βονιφατίου μάρτ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως
		Ἑωθ. Δ', ἦχ. α', Ἀπόστ. Ἑβρ. ια'. 8-40 Εὐαγγ. Ματθ. 1-25
20	Λ	Προεόρτια Χριστουγέννων. Ἰγνατίου Θεοφόρου
21	Γ	Ἰουλιανῆς μάρτ.
22	Γ	Ἀναστασίας φαρμακολυτρίας
23	Π	Τῶν ἐν Κρήτῃ 10 Μαρτύρων
24	Π	Παραμονὴ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Εὐγενείας μάρτ.
		Τὸ πρωὶ ψάλλονται αἱ Μ. Ὧραι καὶ ὁ Ἑσπερινὸς μετὰ τῆς Λειτ. τοῦ Μ. Βασιλείου
25	Σ	† Η ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
		Ἀπόστολος Γαλάτ. δ'. 4-7 Εὐαγγ. Ματθ. β'. 1-12
26	Κ	† Η Σύναξις τῆς Θεοτόκου. Κυριακὴ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν. Μνήμη τῶν ἁγ. Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος, Δαυὶδ Βασιλέως καὶ Ἰακώβου Ἀδελφοθέου
		Ἑωθ. ε'. ἦχ. δ'. Ἀπόστ. Γαλάτ. α' 11-20 Εὐαγγ. Ματθ. β'. 13-23
27	Δ	Στεφάνου Πρωτομάρτυρος, Θεοδώρου Γραπτοῦ
28	Τ	Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ Δισμυρίων Μαρτύρων
29	Τ	Τῶν ἐν Βηθλεέμ ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων νηπίων
30	Π	Ἀνυσίας ὁσιομ.
31	Π	Μελάνης Ρωμαίας τῆς ὁσίας

Ὡρολόγιον Ἀκολουθιῶν τῶν Χριστουγέννων ἐν τῇ ἱερᾷ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Τριάδος Πέραν. Μ. Ὧραι, Ἑσπερινὸς καὶ Λειτουργία Ἁγ. Βασιλείου τῇ παραμονῇ εἰς τὰς 8,30 2. Ὄρθρος τῶν Χριστουγέννων 10.30 τῆς νυκτός. 3. Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία, Μεσονύκτιον. 4. Ὄρθρος ἐκ τῶν Καταβασιῶν 9.30 5. Δευτέρα Λειτουργία (Συλλειτουργον) 10.30 π.μ.

JANVIER

1	V	**Circoncision de N. S.**
2	S	s. Basile
3	D	ste Geneviève
4	L	s Rigobert- s. Tite, év.
5	M	s. Siméon
6	M	**Epiphanie**
7	J	ste Mélanie
8	V	s. Lucien
9	S	s. Julien
10	D	s. Guillaume
11	L	ste. Hortense
12	M	s. Arcadius.
13	M	ste. Véronique
14	J	s. Hilaire
15	V	s. Maur
16	S	s. Marcel
17	D	s. Antoine
18	L	Chaire de s. Pierre à Rome
19	M	ste Germaine
20	M	s. Sebastien
21	J	s. Agnès
22	V	s. Vincent
23	S	s. Raymond
24	D	s. Timothée
25	L	*Conversion de s. Paul*
26	M	s. Polycarpe
27	M	s. *Jean Chrisostome*
28	J	s. Charlemagne
29	V	s. François de Sales
30	S	ste. Bathilde
31	D	*Septuagésime* ste. Marcelle

FÉVRIER

1	L	s. Ignace
2	M	PURIFICATION DE LA S. V.
3	M	s. Blaise
4	J	s. Gilbert
5	V	ste. Agathe
6	S	s. Gaston
7	D	*Sexagésime* s. Romuald
8	L	s. Jean de Matha
9	M	ste. Apollinie
10	M	ste. Scholastique
11	J	s. Adolphe
12	V	ste Eulalie
13	S	s. Grégoire
14	D	*Quinquagésime* s. Valentin
15	L	s. Faustin
16	M	ste. Julienne (Mardi Gras)
17	M	*Cendres* s. Flavien
18	J	s. Siméon
19	V	s. Conrad
20	S	s. Germain
21	D	*Quadragésime* s. Séverin
22	L	ste. Isabelle
23	M	s. Pierre D'Amiens
24	M	*Quatre Temps*
25	J	ste Constance
26	V	s. Porphire
27	S	ste Honorine
28	D	*Reminicere* s. Romain

MARS

1	L	s. Aubin
2	M	s. Simplice
3	M	s. Marni
4	J	s. Casimir
5	V	s. Adrien
6	S	ste Colette
7	D	*Oculi* s. Thomas d'Aquin
8	L	s. Jean de D.
9	M	ste. Françoise
10	M	40 Martyrs
11	J	s. Eulogе *Mi-Carême*
12	V	s. Marius
13	S	ste Euphrasie s. Nicéphore
14	D	*Laetare* ste Mathilde
15	L	s. Zacharie
16	M	s. Grégoire
17	M	s. Patrice
18	J	s. Alexandre
19	V	s. Joseph
20	S	s. Joachim
21	D	**La Passion** s. Benoît
22	L	s. Paul
23	M	s. Victorien
24	M	s. Gabriel
25	J	**Annonciation**
26	V	s. Emmanuel
27	S	s. Jean
28	D	**Rameaux** s. Gontran
29	L	s. Eustase
30	M	s. Amédée
31	M	ste Balbine

AVRIL

1	J	s. Hugues
2	V	*Vendredi Saint*
3	S	ste Irène
4	D	**Pâques**
5	L	**Lundi de Pâques** s. Vincent
6	M	s. Célestin
7	M	s. Clataire
8	J	s. Albert
9	V	s. Isidore
10	S	s. Macaire
11	D	*Quasimodo* s. Léon
12	L	s. Jules
13	M	s. Justin
14	M	s. Tiburce
15	J	ste. Anastasie
16	V	s. Fructueux
17	S	s. Anicet
18	D	s. Parfait
19	L	s. Léon
20	M	s. Théodore
21	M	s. Anselme
22	J	ste. Opportune
23	V	s. Georges
24	S	s. Gaston
25	D	s. Marc
26	L	s. Clet
27	M	s. Polycarpe
28	M	s. Aimé
29	J	s. Robert
30	V	s. Eutrope

MAI

1	S	s. Philipe
2	D	s. Athanase
3	L	Invention de la Ste. Croix
4	M	ste. Monique
5	M	s. Augustin
6	J	s. Jean P. L.
7	V	s. Stanislas
8	S	s. Désiré
9	D	Ste. Jeanne-d'Arc
10	L	**Rogations**
11	M	s. Mamert
12	M	s. Achille s. Pacôme
13	J	**Ascension** s. Servais
14	V	s. Boniface
15	S	s. Germier
16	D	s. Honoré
17	L	s. Pascal
18	M	s. Venant
19	M	s. Yves
20	J	s. Bernardin
21	V	s. Hospice
22	S	ste. Emile
23	D	**Pentecôte**
24	L	**Lundi de la Pentecôte**
25	M	s. Urbain
26	M	s. Philippe de Nérie
27	J	s. Didebert
28	V	s. Germain s. Guillaume
29	S	s. Maximin
30	D	**Trinité**
31	L	s. Sylve

JUIN

1	M	s. Pamphile
2	M	s. Pothin
3	J	**Fête Dieu**
4	V	ste. Emma
5	S	s. Boniface
6	D	s. Claude
7	L	s. Robert
8	M	s. Médard
9	M	ste. Pélagie
10	J	s. Landry.
11	V	s. Barnabé
12	S	s. Basilide
13	D	**s. Antoine de Padoue**
14	L	s. Valère
15	M	ste. Germaine
16	M	s. Cyr
17	J	s. Avit
18	V	ste. Marine
19	S	s. Gerv s. p.
20	D	s. Rommald
21	L	s. Louis de Conzague
22	M	s. Paulin
23	M	s. Félix
24	J	**Nat de s. Jean Baptiste**
25	V	s. Prosper
26	S	ss. Jean et Paul
27	D	ste Basilide s. Crescent
28	L	ste. Irénée
29	M	ss. **Pierre et Paul ap.**
30	M	commémoration de s. Paul

JUILLET

1	J	s. Thibaut
2	V	**Visitation de la S. V.**
3	S	s. Anatole
4	D	ste. Berthe
5	L	ste. Zoé
6	M	ste. Lucie
7	M	ste. Aubierge
8	J	ste Virginie
9	V	s. Cyrille
10	S	ste. Félicité
11	D	s. Norbert
12	L	s. Gualbert
13	M	s. Eugène
14	M	s. Bonaventure
15	J	s. Henri
16	V	N. D. du Mont-Carmel
17	S	s. Alexis
18	D	s. Camille
19	L	s. Vincent de Paul
20	M	ste. Marguerite
21	M	s. Victor
22	J	ste Madeleine
23	V	s. Apollinaire
24	S	ste. Christine
25	D	s. Christophe
26	L	ste Anne
27	M	ste Nathalie
28	M	s. Samson
29	J	ste. Marthe
30	V	s. Abdon
31	S	s. Ignace de Loyola

AOUT

1	D	s. Pierre aux Liens
2	L	s. Alphonse
3	M	Invention de s. Etienne
4	M	s. Dominique conf.
5	J	N. D. des Neiges
6	V	*Transfiguration de N. S.*
7	S	s. Albert s. Gaïtan
8	D	s. Cyriaque
9	L	s. Camille
10	M	s. Laurent
11	M	ste. Philomène
12	J	ste. Claire
13	V	s. Hipolyte
14	S	s. Alfred
15	D	Ass mption de la S. V.
16	L	s. Roch conf.
17	M	s. Septime
18	M	ste. Laure
19	J	s. Joachim père de la S. V.
20	V	s. Bernard
21	S	ste. Jeanne Françoise
22	D	ste. Timothée
23	L	ste Jeanne
24	M	s. Philippe
25	M	s. Louis, roi
26	J	s. Zéphyrin
27	V	s. Joseph Calasanz
28	S	s. Augustin
29	D	Décol de s. Jean Baptiste
30	L	ste. Rose de Lima
31	M	s. Raymond- s. Aristide

SEPTEMBRE

1	M	s. Gilles ab
2	J	s. Lazare
3	V	ste. Basilisse
4	S	ste. Rosalie
5	D	s. Bertin
6	L	s. Adrien
7	M	s. Cloud
8	M	**Nativité de la S. V.**
9	J	s. Omer
10	V	ste Pulchérie
11	S	s. Hyacinthe
12	D	s. Raphaël
13	L	s. Maurille
14	M	*Exaltation de la Ste. Croix*
15	M	s. Valérien
16	J	ste. Euphémie
17	V	s. Lambert
18	S	ste. Sophie et Irène
19	D	s. Janvier
20	L	s. Eustache
21	M	s. Mathieu
22	M	s. Maurice
23	J	s. Lin
24	V	*N. D. de la Merci*
25	S	s. Firmen
26	D	s. Cyrien
27	L	s. Cosme et Damien
28	M	s. Wenceslas, roi
29	M	s. Michel Archange
30	J	s. Jérôme

OCTOBRE

1	V	s. Rémi
2	S	ss. Anges Gardiens
3	D	ste. Angèle
4	L	s. Françoise d'Assise
5	M	s. Placide
6	M	s. Bruno, Conf.
7	J	s. Serge
8	V	ste. Brigitte
9	S	s. Dénys l'Aréopagite
10	D	s. François de Borgia
11	L	s. Probe
12	M	s. Séraphim
13	M	s. Edouard, roi
14	J	s. Calixte
15	V	ste. Thérèse
16	S	s. Léopoid
17	D	s. André de Crète
18	L	s. Luc évang.
19	M	s. Savinien
20	M	s. Aurélian
21	J	ste. Ursule
22	V	s. Philippe
23	S	s. Hilarion
24	D	s. Magloire
25	L	s. Crépin.
26	M	s. Evariste
27	M	s. Frumence
28	J	s. Siméon et Jude
29	V	s. Narcisse
30	S	s. Arsène
31	D	s. Quentin

NOVEMBRE

1	L	**Toussaint**
2	M	Commémoration des Trépassés
3	M	s. Hubert
4	J	s. Charles Borromée
5	V	s. Zacharie proph.
6	S	s. Léonard conf.
7	D	s. Ernest
8	L	des Reliques
9	M	s. Mathurin
10	M	s. Juste
11	J	s. Martin
12	V	s. René évêque
13	S	s. Stanislas Kostka
14	D	ste. Philomène
15	L	ste. Eugenie
16	M	ste. Agnès d'Assise
17	M	s. Grégoire Thaumaturge
18	J	s. Maxime
19	V	ste. Elisabeth de Hongrie
20	S	s. Edmond
21	D	*Présentation de la S. V.*
22	L	ste. Cécile
23	M	s. Clément
24	M	s. Jean de la Croix
25	J	ste. Catherine
26	V	ste. Delphine
27	S	s. Maxime
28	D	ste. Blanche *Ier de l'Avent*
29	L	s. Saturnin
30	M	s. André

DÉCEMBRE

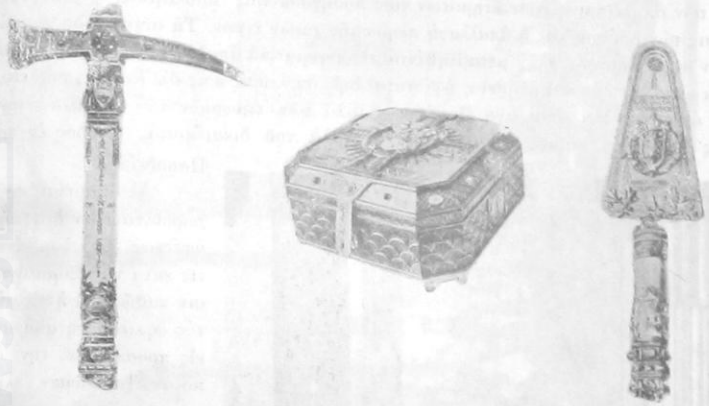
1	M	s. Eloi, ste Natalie
2	J	ste. Aurélie
3	V	s. François Xavier
4	S	ste. Barbe
5	D	s. Sabat
6	L	s. Nicolas
7	M	ste. Ambroise
8	M	**Immaculée Conception**
9	J	ste. Léocadie
10	V	ste. Valère
11	S	s. Damase
12	D	ste. Constance
13	L	ste. Luce
14	M	s. Nicaise
15	M	s. Mesmin
16	J	ste. Adélaïde
17	V	ste. Olympiade
18	S	s. Gatien
19	D	s. Timothée
20	L	s. Philogone
21	M	s. Thomas
22	M	s. Flavien
23	J	ste. Victoire
24	V	*Vig. de la Noël*
25	S	NOEL
26	D	s. Etienne p. m.
27	L	s. Jean évang.
28	M	ss. Innocents
29	M	ste. Eléonore
30	J	s. Sabin
31	V	s. Sylvestre, pape

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΩΝ

Ἀβράμιος Ὀκτωβρίου 29
Ἀγαθάγγελος Ἰανουαρίου 23
Ἀγάθη Φεβρουαρίου 5
Ἀγάθων Φεβρουαρίου 19
Ἀγαθόνικος Αὐγούστου 22
Ἀγάπη Ἀπριλίου 16
Ἀγάπιος Ἰαν. 11, Μαρτ. 15
Ἀγγελικὴ Δεκεμβρίου 3
Ἀγλαΐα Δεκεμβρίου 19
Ἁγνὴ Ἰανουάριου 21
Ἀδριανὸς Αὐγούστου 26
Ἀθανάσιος Ἰαν. 18, Μαΐου 2
Αἰθατερίνη Νοεμβρίου 25
Αἰμιλιανὸς Αὐγουστιου 8
Ἀλεξάνδρα Ἀπριλίου 23
Ἀλέξανδρος Ἰουν. 10, Αὐγ. 30
Ἀλέξιος Μαρτίου 17
Ἀμβρόσιος Δεκεμβρίου 7
Ἀναστασία Μαρτίου 10, Ὀκτωβρίου 29, Δεκεμβρίου 22
Ἀνδρέας Νοεμβρ. 30, Αὐγ.
Ἀνδρόνικος Ὀκτωβρ. 12, Μαρ. 2, Μαΐου 17
Ἄννα Ἰουλ. 25, Σεπτεμβρ. Δεκεμβρ. 9
Ἀνθοῦσα Φεβρουαρίου 22
Ἀντώνιος Ἰανουαρίου 17
Ἀριάδνη Σεπτεμβρ. 18
Ἀρτέμιος Ὀκτωβρ. 20
Βαρβάρα Δεκεμβρίου 4
Βάσση Αὐγούστου 21
Βασίλειος Ἰανουαρίου 1
Βαρθολομαῖος Ἰουν. 11, Αὐγ. 25
Βαρνάβας Ἰουνίου 11
Βερονίκη Ἰουλίου 12
Βικέντιος Νοεμβρίου 11
Βίκτωρ Νοεμβρίου 11
Βλάσιος Φεβρουαρίου 11
Γαβριὴλ Μαρτίου 26
Γεράσιμος Μαρτ. 4, Ὀκτωβρ. 20
Γερβάσιος Ὀκτωβρίου 14
Γεώργιος Ἀπριλίου 23
Γλυκερία Μαΐου 13
Γρηγόριος Ἰανουαρ. 10 καὶ 25
Δαμιανὸς Νοεμβρίου 1
Δανιὴλ Δεκεμβρίου 11
Δημήτριος Ὀκτωβρίου 26
Διογένης Δεκεμβρίου 5
Διομήδης Αὐγούστου 16
Διονύσιος Μαΐου 18, Ὀκτωβρ. 3 Δεκεμβρ. 17
Δομνίκη Ἰανουαρ. 8
Εἰρήνη Μαΐου 5, Αὐγούστου 13
Εἰρηναῖος Αὐγούστου 23
Ἐλευθέριος Δεκεμβρίου 15
Ἐλισσαῖος Ἰουνίου 14
Ἑλένη Μαΐου 21
Ἐμμανουὴλ Δεκεμβρ. 25
Ἐπιστήμη Νοεμβρίου 5
Εὐάγγελος Ἰουλίου 7
Εὐγενία Δεκεμβρ. 24
Εὐδοκία Αὐγούστου 13, Μαρτ. 1
Εὐθύμιος Ἰανουαρ. 20
Εὐλάμπιος Ὀκτωβρίου 10
Εὐλαμπία Ὀκτωβρίου 10
Εὐστάθιος Φεβρ. 21, Σεπτ. 20
Εὐστράτιος Ἰαν. 9, Δεκεμβρ. 13
Εὐσταθία Σεπτεμβρ. 11
Εὐτυχὴς Αὐγούστου 24
Εὐφημία Ἰουλ. 11, Σεπτ. 16
Εὐφρασία, Ἰανουαρίου 19
Εὐφροσύνη Σεπτεμβρ. 25
Ζαχαρίας Φεβρουαρ. 8, Μαρτ. 24 Σεπτεμβρ. 5
Ζηνοβία Ὀκτωβρίου 30
Ζηνόβιος Ὀκτωβρ. 30
Ζωὴ Δεκεμβρίου 18
Θαδαῖος Αὐγούστου 21
Θέκλα Σεπτεμβρ. 24
Θεμιστοκλῆς Δεκεμβρίου 21
Θεοδώρα Σεπτ. 11, Φεβρ. 11
Θεόδωρος Φεβρουαρ. 8 καὶ 17

Θεοδόσιος Ἰανουαρίου 11
Θεοδοσία Μαΐου 29
Θεοφανὼ Δεκεμβρίου 16
Θεοφάνης Ὀκτ. 11, Μαρτ. 12
Θωμᾶς Ὀκτωβρίου 6
Ἰάκωβος Ἀπρ. 30, Ὀκτ. 9, 23
Ἰγνάτιος Ἰαν. 29, Δεκεμ. 20
Ἱππόλυτος Αὐγούστου 10
Ἰσίδωρος Φεβρ. 4, Μαΐου 14
Ἰουλιανὴ Δεκεμβρίου 21
Ἰουλίτη Ἰουλίου 15
Ἰουνία Μαΐου 17
Ἰουστίνη Ὀκτωβρίου 2
Ἰωάννης Ἰανουαρίου 7
Ἰωακεὶμ Σεπτεμβρίου 9
Ἰωνᾶς Σεπτεμβρίου 21
Ἰωσὴφ Ἀπριλίου 3
Καλλίστρατος Σεπτεμβρίου 27
Κλήμης Ἰαν. 23, Νοεμβρ. 24
Κορνήλιος Σεπτεμβρ. 13
Κοσμᾶς Ἰουλ. 1, Νοεμβρ. 1
Κυριακὴ Ἰουλίου 7
Κυριάκος Σεπτεμβρ. 29
Κύριλλος Μαρτίου 29
Κῦρος Ἰανουαρίου 8 καὶ 31
Κωνσταντῖνος Μαΐου 21
Λαυρέντιος Αὐγούστου 10
Λουκᾶς Ὀκτωβρίου 18
Λουκία Δεκεμβρίου 13
Μαγδαληνὴ Ἰουλίου 22
Μακάριος Ἰανουαρίου 19
Μακρίνα Ἰουλίου 19
Μαρίνα Ἰουλίου 17
Ματθαῖος Νοεμβρίου 16
Μάρκος Ἀπριλ. 25, Μαρτ. 29
Μηνᾶς Δεκεμβ. 10, Νοέμβρ. 11
Μηνοδώρα Σεπτεμβρ. 10
Μητροδώρα Σεπτεμβρ. 10
Μιχαὴλ Νοεμβρ. 8
Μωϋσῆς Αὐγούστου 28, Σεπτ. 4
Ναταλία Αὐγούστου 26
Ναοὺμ Δεκεμβρ. 1
Νεόφυτος Ἰανουαρίου 21
Νίκανδρος Νοεμβρίου 4
Νικήτας Ἀπριλ. 3, Σεπτ. 15
Νικηφόρος Φεβρουαρίου 9, Μαρτίου 13, Ἰουνίου 2
Νικόλαος Δεκεμβρίου 6
Ξένη Ἰανουαρ. 24
Ξενοφῶν Ἰανουαρ. 26
Ὀνούφριος Ἰουνίου 12
Ὀρέστης Νοεμβρ. 10
Παρθένιος Φεβρουαρίου 7
Παντελεήμων Ἰουλίου 27
Παρασκευὴ Ἰουλίου 26
Παῦλος Ἰουνίου 29
Παχώμιος Μαΐου 15
Πελαγία Μαΐου 4, Ὀκτωβρ. 8
Πέτρος Ἰουνίου 29
Πλάτων Νοεμβρίου 18
Πολυξένη Σεπτεμβ. 23
Πολύκαρπος Φεβρουαρ. 23
Πορφύριος Νοεμβρ. 9
Προκόπιος Ἰουλίου 8
Σάββας Δεκεμβρ. 5
Σίμων Μαΐου 10
Σοφία Σεπτεμβρίου 17
Σπυρίδων Δεκεμβρίου 12
Σταῦρος Σεπτεμβρίου 14
Στέφανος Δεκεμβρ. 27
Στυλιανὸς Νοεμβρ. 26
Συμεὼν Φεβρουαρ. 3
Ἀπριλ. 27, Μαΐου 24
Τατιανὴ Ἰανουαρίου 12
Τιμόθεος Φεβρ. 21, Μαΐου 3
Τριαντάφυλλος Αὐγούστου 8
Τρύφων Φεβρουαρίου 1
Φεβρωνία Ἰουνίου 25
Φιλάρετος Δεκεμβρ. 1
Φίλιππος Νοεμβρίου 14
Φιλόθεος Σεπτεμβρ. 15
Φωκᾶς Σεπτεμ. 22, Ἰουλ. 23
Φώτιος Αὐγούστου 12
Χαράλαμπος Φεβρουαρ. 10
Χαριτίνη Ὀκτωβρίου 5
Χιονία Ἀπριλίου 16
Χριστίνα Ἰουλίου 24
Χρύσανθος Μαρτίου 19

ΤΟ ΙΩΒΗΛΑΙΟΝ ΕΤΟΣ 1925

Τῇ 24 Δεκεμβρίου 1924, παραμονῇ τῆς ἑορτῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, ὁ Ἁγιώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πάπας Ρώμης ΠΙΟΣ ὁ ΙΑ'. ἐν μέσῳ ἀπειραρίθμου πλήθους πιστῶν, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τὴν μεγαλοπρεπῆ Αὐτοῦ Αὐλὴν, παρόντων τῶν παρὰ τῷ Βατικανῷ ἐμπεπιστευμένων Πρεσβευτῶν καὶ Ἀντιπροσώπων τῶν ξένων Κρατῶν, πλήττων διὰ χρυσοῦ σφυρίου τὴν πρὸ εἰκοσιπενταετίας ἐκτισμένην βορείαν πύλην τοῦ ναοῦ τοῦ πολιούχου καὶ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, κατέρριψεν αὐτὴν καὶ ἐκήρυξεν τὴν ἔναρξιν τοῦ ἁγίου καὶ σωτηρίου Ἰωβηλαίου ἔτους.

Τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Ἰωβηλαίου ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ εἰσήγαγε πρῶτος, τουλάχιστον ἐπισήμως, ὁ Πάπας Βονιφάτιος Η' τῇ 22 Φεβρουαρίου 1300. Καὶ κατ'ἀρχὰς μὲν ἐτελεῖτο ἑκάστην πεντηκονταετηρίδα, ἵνα οὕτω οἱ χριστιανοὶ ἔχωσι μείζονα ἐλπίδα ἅπαξ τουλάχιστον ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν νὰ καρπῶνται τῶν πνευματικῶν καρπῶν τοῦ Ἰωβηλαίου.

Ἡ λέξις Ἰωβηλαῖον εἶναι ἑβραϊκὴ σημαίνουσα ΑΦΕΣΙΝ ἢ ΕΞΙΛΕΩΣΙΝ Ἐν τῷ Λευιτικῷ (κεφ. ιε', 6-12) ὁ Θεὸς οὕτω διατάσσει τῷ Ἰσραὴλ διὰ τοῦ Μωϋσέως «καὶ ἐξαριθμήσεις . . . ἑπτὰ ἔτη ἑπτάκις . . τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ΙΛΑΣΜΟΥ διαγγελεῖτε σάλπιγγι ἐν πάσῃ τῇ γῇ ὑμῶν, καὶ ἁγιάσατε τὸ ἔτος τὸν πεντηκοστὸν ἐνι-

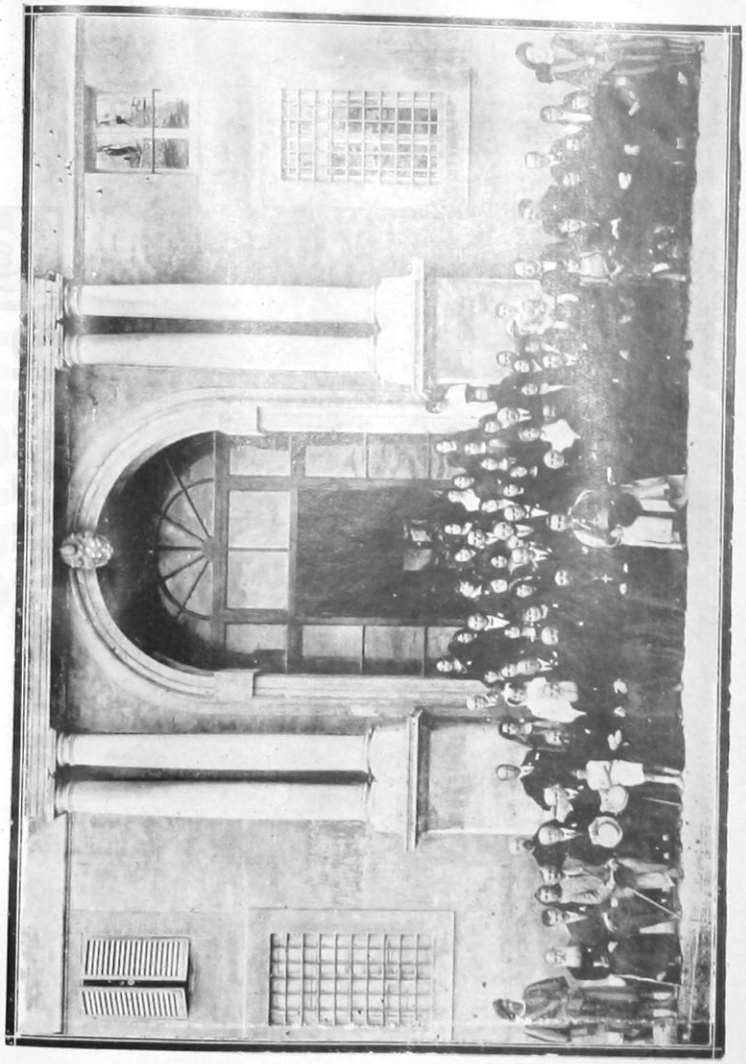
αὐτὸν, καὶ διαβοήσετε ΑΦΕΣΙΝ ἐπὶ τῆς γῆς πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν αὐτὴν. Ἐνιαυτὸς ΑΦΕΣΕΩΣ σημασία αὕτη ἔσται ὑμῖν.»

Οὐχὶ ἄνευ λόγου ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ἐθεωρεῖτο τοῦτο ἔτος χαρμόσυνον, ἐπειδὴ συνεπέφερε διάφορα προνόμια μεταξὺ τῶν ὁποίων κυριώτερα ἦσαν ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ἀπηλλοτριωμένων κτημάτων τοῖς προηγουμένοις ἰδιοκτήταις, ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν δούλων καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ πληρωμῆς χρεῶν τινων. Τὰ αὐτὰ κέρδη διαμένουν μέχρι σήμερον πλὴν μεταβληθέντα εἰς πνευματικὰ ἄπαξ ἡ τοῦ Χριστοῦ Θρησκεία εἶναι πνεῦμα καὶ ἀλήθεια, ὑφίσταται δηλ. ἀπελευθέρωσις ἀλλ' ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἀπαλλαγὴ ἐξοφλήσεως ἀλλὰ τῶν τιμωριῶν τῶν ὀφειλουμένων ταῖς ἁμαρτίαις, καθὼς καὶ ἐπανάκτησις ἀλλὰ τοῦ δικαιώματος εἰσόδου ἐν τῷ Παραδείσῳ.

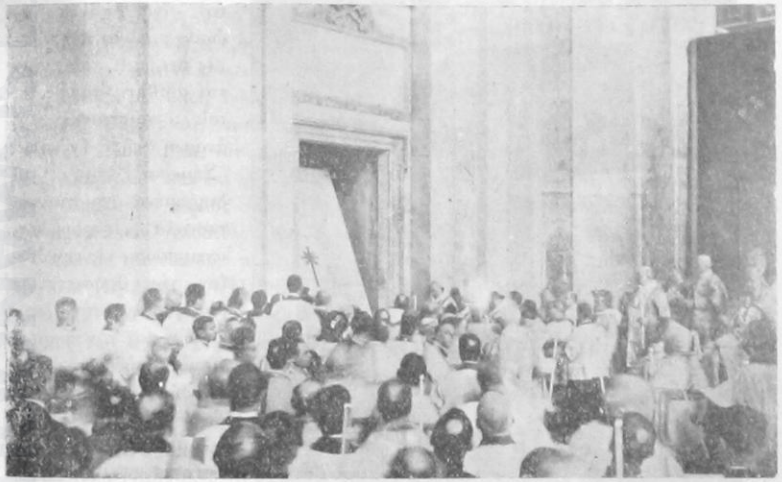
ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΗΣ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΤΟΥΣ

Αἱ ἁμαρτίαι συγχωροῦνται μὲν διὰ τῆς ἀφέσεως ἣν λαμβάνει τις κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν καθῶς καὶ ἡ εἰς αὐτὰς ὀφειλομένη αἰώνιος εἰς πρόσκαιρον τὴν ὁποίαν ἐξοφλοῦμεν πληρέστατα διὰ ἔργων μετανοίας καὶ ἐξιλεώσεως εἴτε ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ εἴτε ἐν τῇ ἄλλῃ. Ἔχει θεόθεν ἡ Ἐκκλησία τὸ ἀναφαίρετον δικαίωμα τοῦ βοηθεῖν τοὺς πιστοὺς πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ποινῶν τούτων προτείνουσα αὐτοῖς ὡρισμένα καλὰ ἔργα μετανοίας οἷα αἱ νηστεῖαι, αἱ ἐλεημοσύναι, ὁ μοναχικὸς βίος, αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι, αἱ ἐπισκέψεις τόπων καὶ ἁγιασμάτων ἱερῶν κλπ. ἅτινα προικίζει δι' ἰδιαιτέρων πνευματικῶν θησαυρῶν ἤτοι λυσιποίνων. Τὴν διὰ-

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΝ ΤΩ ΒΑΤΙΚΑΝΩ

καλίαν ταύτην μαρτυρεῖ ἡ ἀνέκαθεν παράδοσις καὶ πρᾶξις τῶν Ἐκκλησιῶν ἔν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Δύσει. Ὅσον δὲ τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε δαπανηρά, κοπιαστικὰ καὶ δισβάστακτα διὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, τοσούτῳ μείζων τυγχάνει ὁ μισθὸς ὃν ἡ Ἐκκλησία παρέχει διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν. Ὑποτιθεμένων δὲ τῶν ἄλλων ψυχικῶν διαθέσεων, ἤτοι τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ψυχῇ, ἕν πολυδάπανον ταξείδιον εἰς τὴν Αἰωνίαν Πόλιν, μετὰ τῶν συνεπαγομένων δυσχερειῶν, προπάντων εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους ὅτε οἱ προσκυνηταὶ μετέβαινον πεζοί, καὶ ἡ ταπεινὴ ἀνὰ τὰς βασιλικὰς τῆς Ρώμης ἐκκλησίας περιήγησις πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν αὐταῖς ἱερῶν λειψάνων ἐν πνεύματι μετανοίας, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ παρέχει οὐχὶ μόνον τὴν ἄφεσιν τῶν ὑπολειφθέντων ἁμαρτημάτων ἀλλὰ καὶ ἀπάσης τῆς ὀφειλομένης εἰς αὐτὰ ποινῆς; Ἰδοὺ διατὶ τὸ Ἰωβηλαῖον ἔτος εἶναι ἔτος κατ'ἐξοχὴν ἅγιον καὶ ἐξιλεωτικόν.

Πλὴν πρὸς ἀπολαυὴν τῶν συγχωρημάτων ἢ λυσιποίνων τούτων ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ θέσῃ καὶ ὅρους δευτερευούσης φύσεως. Διὰ τοῦτο ὁ Ἅκρος Ἀρχιερεύς καλῶς γνωρίζων τὰς σημερινὰς ἐλλείψεις καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἢ μᾶλλον σύμπαντος τοῦ κόσμου, ἀπαιτεῖ ὅπως οἱ πορευόμενοι εἰς Ρώμην προσκυνηταὶ ἵνα κερδίσωσι τοὺς θησαυροὺς τῶν συγχωρημάτων, δεηθῶσι καὶ διὰ τοὺς ἑπομένους τρεῖς ἱεροὺς σκοπούς: 1. διὰ τὴν τελείαν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου. 2. διὰ τὴν Ἕνωσιν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν. 3. διὰ τὴν αἰσίαν λύσιν τοῦ Παλαιστινιακοῦ ζητήματος.

Πῶς νὰ μὴ θαυμάσῃ τις τὴν πατρικὴν φροντίδα καὶ πρόνοιαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας;

Ἀπὸ ἐξαετίας σχεδὸν ἔληξεν ὁ γενικὸς πόλεμος καὶ ἐν τούτοις τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ εἰρήνη βασιλεύει ἐν τῷ κόσμῳ; Ὑπεγράφησαν συνθῆκαι, συνεκροτήθησαν συνέδρια, ὑπεβλήθησαν προτάσεις, κατεστρώθησαν σχέδια, ἐδόθησαν ὑποσχέσεις, ἐλήφθησαν ἀποφάσεις, πλὴν τίνι τρόπῳ αἱ φαινομενικῶς μόνον φιλειρηνικαὶ διαθέσεις θὰ πραγματοποιηθῶσιν ἐφ' ὅσον ἕκαστον ἔθνος ἐπιδιώκει ἀποκλειστικῶς τὰ ἐγωιστικὰ αὐτοῦ συμφέροντα; ἐφ' ὅσον ὡς βάσις τῶν συζητήσεων τούτων δὲν εἶναι αἱ εἰλικρινεῖς ἀρχαὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης; Ἰδοὺ διατὶ ὑφιστάμεθα τὸν καταστρεπτικὰς συνεπείας, ἰδοὺ διατὶ ὁ κίνδυνος τοῦ κομμουνισμοῦ ἐξαπειλεῖ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀνατολήν.

Ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐπραγματοποιήθη ὁ ἱερώτερος πόθος τῆς καρδίας τοῦ Ἱδρυτοῦ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας «Πάτερ ἵνα πάντες ἕν ὦσιν»; Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὑπέρ ποτε γίνεται αἰσθητὴ παρὰ πᾶσι τοῖς χριστιανοῖς ἡ ἀνάγκη τῆς ἑνώσεως. Σήμερον ὅτε τὰ διηρημένα χριστιανικὰ στοιχεῖα εὑρίσκονται ἀντιμέτωπα εἰς τὴν ἀθεΐαν, τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν, τὸν λογικισμὸν καὶ τὸν κομμουνισμόν, οὐδέποτε λέγω ὡς σήμερον ἠννόησαν τὸ μέγα σφάλμα τοῦ χωρισμοῦ μεταξὺ ἀδελφῶν, τὴν ἀνάγκην συμφιλιώσεως καὶ συνεργασίας. Ἐν δὲ τῇ Παλαιστίνῃ αὐτὸς οὗτος ὁ χωρισμὸς τῶν χριστιανῶν ὑπῆρξεν αἴτιος τῆς εἰσδύσεως τοῦ σιωνισμοῦ, ὅστις στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ τεκτονισμοῦ, ὑπονομεύει τὴν

Η Α. Α. Ο ΠΑΠΑΣ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΥΛΗΣ

ἐν Παλαιστίνῃ ἐλευθερίαν καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τοῦ χριστιανισμοῦ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐπιτετραμμένου τῆς Ἁγίας Ἕδρας ἐσχηματίσθη Ἐπιτροπὴ ὅπως ἐνεργήσῃ διὰ τὴν εἰς Ρώμην μετάβασιν ἀντιπροσωπείας τουλάχιστον τῶν Καθολικῶν Κωνσταντινουπόλεως.

Πλὴν αἱ οἰκονομικαὶ περιστάσεις δὲν ἐπέτρεπον εὐκόλως εἰς τὸν λαόν μας ἵνα λάβῃ μέγα μέρος εἰς τὸ πολυδάπανον τοῦτον ταξείδιον. Εἶνε δὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν προσκυνητῶν ἔφθασε τοὺς ἑβδομήκοντα πέντε καὶ περιέλαβε πιστοὺς ἐξ ὅλων τῶν Καθολικῶν Κοινοτήτων τῆς Πόλεως.

Μετέβημεν λοιπὸν οἱ δυνάμενοι χριστιανοὶ εἰς Ρώμην.

Εἰς τὴν Ρώμην τῶν κατακομβῶν, τὴν Ρώμην τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τοῦ θριάμβου καὶ τῆς παγιώσεως τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἐθνισμοῦ.

Μετέβημεν εἰς τὴν φωτοβόλον Ρώμην τῶν Παπῶν, τὴν διασώσασαν καὶ διαδώσασαν πίστιν, πολιτισμόν, ἐπιστήμας, ὡραίας τέχνας.

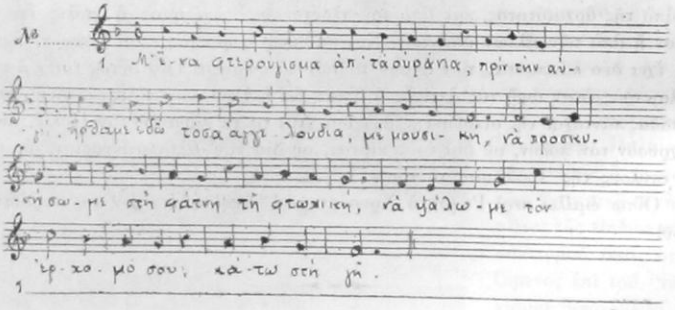
Μετέβημεν ὅπως ἐκδηλώσωμεν τὴν ἀγάπην, τὸ σέβας, τὴν ὑποταγήν, ὡς τέκνα τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰς τὸν Ὕπατον Ποντίφικα, τὸν Ἄκρον Ἀρχιερέα, τὸν ἄξιον διάδοχον τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐπὶ γῆς Ἀντιπρόσωπον τοῦ Θεμελιωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Μετέβημεν κυρίως ὅπως ἐπισκεφθῶμεν καὶ προσκυνήσωμεν τοὺς τάφους τῶν πανσέπτων Ἀποστόλων καὶ Πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου. Ἡ καρδία ἑκάστου χριστιανοῦ, προπάντων τῆς Ἀνατολῆς, ὀφείλει νὰ πάλλῃ ὡς ἡ τοῦ Μεγάλου Ἱεράρχου καὶ Προστάτου ἡμῶν ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου λέγοντος (Ὁμιλ. λβ' εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους). «Ἐκεῖ Παῦλον ὑψόμεθα μετὰ Πέτρου καὶ τοῦ τῶν ἁγίων χοροῦ κορυφαῖον ὄντα καὶ πρωτοστάτην. ..ἐγὼ καὶ τὴν Ρώμην διὰ τοῦτο φιλῶ, καίτοι γε αὐτὴν καὶ ἑτέρωθεν ἔχων ἐπαινεῖν, καὶ ἀπὸ τοῦ μεγέθους καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἀπὸ τοῦ πλούτου . . . ἐπίσημος ἡ πόλις ἐνταῦθα μᾶλλον ἢ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων. Καὶ καθάπερ σῶμα μέγα καὶ ἰσχυρὸν, ὀφθαλμοὺς ἔχει δύο λάμποντας, τῶν ἁγίων τούτων τὰ σώματα. Οὐχ οὕτως ἐστὶν ὁ οὐρανὸς λαμπρὸς, ὅταν ἀφῇ τὰς ἀκτίνας ὁ ἥλιος, ὡς ἡ Ρωμαίων πόλις τὰς δύο ταύτας λαμπάδας πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἀφιεῖσα. Διὰ ταῦτα θαυμάζω τὴν Πόλιν, οὐ διὰ τὸν χρυσὸν τὸν πολὺν, οὐ διὰ τοὺς κίονας, οὐ διὰ τὴν ἄλλην φαντασίαν, ἀλλὰ διὰ τοὺς στύλους τῆς Ἐκκλησίας τούτους»!

Οὕτω ὡμίλει περὶ Ρώμης ὁ Χρυσόστομος! Ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα αὐτοῦ!

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΤΝΗΝ

Μ'ἕνα φτερούγισμ'ἀπ'τὰ οὐράνια, πρὶν τὴν αὐγή,
ἤρθαμε'δῶ τόσα ἀγγελούδια, μὲ μουσική,
νὰ προσκυνήσωμε στὴ φάτνη τὴ φτωχική,
νὰ ψάλωμε τὸν ἐρχομό σου, κάτω στὴ γῆ.

Μὲ τί καῦμό σὲ βλέπομ'ὅλα σὲ μιὰ σπηλειά!
Πῶς νά διαλέξῃς μέσ'τὸν κόσμο τέτοια φωλειά!
γι'αὐτὴν ἀφῆκες τὴ δική μας τὴ συντροφιά,
ἐπάνω'κεῖ τόση εὐτυχία, ἐδῶ ἐρημιά.

Ὅσο θὰ μένεις εἰς τὸν κόσμο, μικρό παιδί,
ἐμεῖς θὰ μένωμε μαζί σου, ἐδῶ στὴ γῆ,
νὰ ὑπηρετοῦμε κάθε ἀνάγκη σου παιδική,
νὰ σοῦ περνοῦμε κάθε λύπη, μὲ μουσική.

Μὰ πειὸ καλὰ ν'ἀρθῇς μαζί μας, ὅπως καὶ πρίν
θὰ σὲ λατρεύωμεν μὲ ἀγάπην τώρα διπλήν,
γιατί μικρὸ ἀγγελοῦδι τώρα, πειὸ χαϊδευτό,
θὰ σ'ἔχωμε μαζί μας σ'ὅλα καμαρωτό.

Ἐκεῖ στὰ ὁλόχρυσα λειβάδια, 'στὸν οὐρανό
θὰ παίζωμε τριγύρω στ'ἄστρα κυνηγητό.
Ἐκεῖ πολύχρωμα λουλούδια φωτοβολοῦν,
κι'ἀπ'τὰ πολλά μας τὰ τραγούδια ὅλ'ἀντηχοῦν.

Πᾶρε μαζί σου τὰ παιγνίδια ποῦ ηὗρες ἐδῶ,
τ'ἀκάνθινα πλεκτὰ στεφάνια καὶ τὸ σταυρό.
Γιὰ χάρι σου μανθάνωμε ὅτι σὺ προτιμᾶς,
παίρνουμε καὶ παιδάκια τόσα ὅσ'ἀγαπᾶς.

—Πειὸ ζηλευτή ἀπ'τὴν δική σας τὴν συντροφιά
ἔχω ἐδῶ καλὴν μητέρα τὴν Παναγιά.
Θἄναι σὲ μὲ ἡ πειό γλυκειά μου παρηγοριά
σὲ σᾶς Βασίλισσα, καὶ Μήτηρ στὴν ὀρφανιά.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

Μοῦ ἐφάνη πῶς δὲν ἔκανα Χριστούγεννα ἐκεῖνο τὸ ἔτος. Ἤμουν ἔλιγν τὴν ἡμέραν κατηφὴς καὶ λυπημένος.—Ἀκοῦς ἐκεῖ; Μὲ τὸν ἥλιον νὰ σημάνουν αἱ ἐκκλησίαι; ἡμέρα πλέον;

Κατὰ τὸ ἔθος, ἐκοιμήθην ἐνωρίς, τὴν παραμονήν, καὶ περὶ τὴν ὀυτέραν ὥραν, μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἐγερθείς, ἀνέμενα ν' ἀκούσω τὸν κώδωνα τοῦ γειτονικοῦ μου ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν εἰς τοὺς Ἀέρηδες—ἕνα γλυκύτατον, ἀργυρόηχον κώδωνα. Ἐνεδύθην, ἡτοιμάσθην καὶ ἀνέμενα. Καὶ ἤμην ὅλος χαρά, ἀναλογιζόμενος τὴν ἱεράν, τὴν θείαν, τὴν ἀνεκλάλητον ἀπόλαυσιν: «Ὄρθρου βαθέως. Οἱ πολυέλαιοι κατάφωτοι. —Τὸ φῶς ἀναδίδει ἰδιαιτέραν λάμψιν καιόμενον τὴν νύκτα. Ὁ ναὸς ἀπαστράπτων. Οἱ πιστοὶ συνηγμένοι πανηγυρικῶς — Χριστὸς Γεννᾶται'—Οἱ ψάλται ὑπὸ ἰδιαιτέρου ἐνθουσιασμοῦ κατεχόμενοι.—Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί.—Ὁ ἀχώρητος παντί. — ἦχοι καθ' ἑκάστην ἀδόμενοι ἐν ταῖς μοναῖς, καὶ σπανιώτατα ἀκουόμενοι ἐν τῷ κόσμῳ. — Πᾶν σπάνιον ἐπιθυμητόν. — Καὶ νὰ συρίζῃ ἴσως ἕ βορρᾶς.—Καὶ νὰ εἶναι σκοτία ἔξω. Καὶ νὰ πίπτῃ χιών.—Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ. — Ἀνατολὴ Ἀνατολῶν.— Ἐπὶ γῆς εἰρήνη. — Ὁποία οὐράνιος ἀπόλαυσις!

Καὶ ὅμως ἡ ὥρα παρήρχετο χωρὶς ν' ἀκούσω τὸν κώδωνα τοῦ γειτονικοῦ μου ναοῦ, ἕνα γλυκύλαλον, ἕνα ἀργυρόηχον κώδωνα. Εἶδον ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Τὸ ἄστρον τῆς ἀνατολῆς, ἔκλαμπρον, μέγα, ὁ ἀστέρας, ἔφεγγε, καταυγάζων τὸν οὐρανόν. Ἐχάραζε πλέον— μοῦ ἐφάνη. — Ἐγεννήθη ὁ Χριστός. Ἠκροαζόμην. Οὔτε κώδων, οὔτε ἦχος. Ἡ πόλις ἐκοιμᾶτο ὡς νὰ μὴ ἐξημέρωνε χαρᾶς ἡμέρα. Εἶχε χιονίσει πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ ἤδη προμηνύεται ἡμέρα εὐήλιος. Αἰθρία ἐν οὐρανῷ. Πῶς λάμπει ὁ ἀστέρας, τὸ ἄστρον τῆς ἀνατολῆς! Πρὸς στιγμὴν μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδον καὶ τοὺς τρεῖς μάγους, τρεῖς ἐφίππους Χαλδαίους μὲ τὰ βασιλικὰ στέμματα, μὲ τὰ σκῆπτρα καὶ τὰ δῶρα, ἐλαύνοντας δρόμῳ ἐξ Ἀνατολῶν. Ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν τάχα. Εἶποντο τοῦ ἀστέρος. Ἦσαν τρία μεγάλα νέφη, ἄτινα κατεδίωκεν ὁ ἀπηλιώτης.

Εἶχον ἀκόμη ἐλπίδας. Ἀνεμέτρουν ἀκόμη τὰ ἐπίλοιπα τῆς χαρᾶς. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν θὰ εἶναι νύκτα ἀκόμα, ἔλεγα. Τότε θὰ χαράζῃ. Οἱ φοβοῦνοι θὰ εἶνε ἀνοικτοί. Θὰ ἔχουν ἕτοιμον τὴν λιπαρὰν καὶ γλυκεῖαν μπογάτσαν. Θὰ ἔχουν λουκουμάδες. Πρόγευμα ἐωθινὸν ἐν τῷ οἴκῳ. Ἀνάπαυσις κατόπιν ψυχικὴ καὶ σωματική. Ὁποία τρυφή!

Ἀπαυδήσας τέλος ἐκ τῆς μακρᾶς ἐλπίδος, — πόσον κυριάζει ἡ ἐλπίς!— ἐβυθίσθην ἐντὸς τῆς θερμῆς κλίνης μου ἀνάπλεως ὀργῆς. Ἡ σελήνη ἦτο εἰς τὸ τέλος της καὶ ἐξαπατᾷ, τὸν χειμῶνα. Μοῦ ἦλθεν ὕπνος. Πρέπει νὰ ἐκοιμήθην ὀρθιά. Διότι εἶδον καὶ ὄνειρα. Ὄνειρα τερπνὰ καὶ ὄνειρα φοβερά. Ὄνειρα εὐώδη καὶ ὄνειρα δεισημερά. Εἶδον τὴν ὄρθριον ἀκολουθίαν ὑπέρλαμπρον, πανευφρόσυνον. Καὶ εἶδον πάλιν τοὺς ναοὺς κλειστούς, σκοτεινούς. Εἶδον ἱερεῖς λαμπροφορεμένους ὡς ἀγγέλους, καὶ εἶδον ἱερεῖς μαύρους ὡς κόρακας.

Καὶ τότε μόλις ἠκούσθη ὁ κώδων τοῦ γειτονικοῦ μου ναοῦ, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τοὺς Ἀέρηδες, μὲ φωνὴν βραχνήν, ὡς σπασμένην. Ἐσήμαινεν ὥραν πολλὴν πέρασμα καὶ ἄνοστα· καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγε:

— Τώρα πλειὰ Χριστούγεννα! Τώρα πλειὰ Χριστούγεννα!

Τὸ ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς ἔσβυσε πλέον. Οἱ μάγοι μὲ τὰ δῶρα—τὰ τρία σύννεφα— ἐγύρισαν ὀπίσω σὰν νὰ ἔχασαν τὸν δρόμον.

Εἶχεν ἐξημερώσει.

Διαταγῇ τοῦ νέου Μητροπολίτου εἶχε καταργηθῇ ἡ νυκτερινὴ ἀκολουθία τῶν Χριστουγέννων διὰ παντός.

Ἤλθαν καὶ μοῦ εἶπαν.

— Ὄχι μέσα εἰς τὰ σκότη! Μὲ τὸν ἥλιο! Αἱ κατακόμβαι ἐὲν ὑπάρχουν πλέον!...

Ἀπεφάσισεν ὁ νέος Μητροπολίτης. Θεὸς σχωρέσ' τονε— ἕνας ὠχρὸς δεσπότης ὡς νεκρός, μ'ἐσβεσμένην ὄψιν, ὡς ὄψιν νεκροῦ, καὶ μὲ πλέον ἐσβεσμένην φωνήν, ὡς φωνὴν νεκροῦ. Βεβαίως καὶ μὲ νεκρὰν τὴν καρδίαν.

Ὁ κώδων ἐσήμαινεν ἀκόμη τρέμων ὡς σπασμένος.

— Τώρα πλειὰ Χριστούγεννα! τώρα πλειὰ Χριστούγεννα!

Ἡ ἡμέρα ἔλαμπε πλέον ἐπὶ τῶν παραθύρων μου.

— Πᾶνε λοιπὸν καὶ τὰ Χριστούγεννα! Τάφαγαν καὶ αὐτά! Νὰ ἰδοῦμε τί ἄλλο ἔμεινε νὰ φᾶγουν οἱ φαγάδες!

Δι' ἐμὲ ἡ μεγάλη πανήγυρις ἔχανε πλέον τὸ γόητρόν της. Ἔχανε τὸ μεγαλεῖόν της. Μετεβάλλετο εἰς συνήθη κυριακῆς λειτουργίαν. Τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς Ε' ὥρας, τὸ ἐκ τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Ἡσαΐου «Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες δοξολογοῦμέν σε» τὸ ἔπαιρνε ἀπὸ μπρὸς ἡ ἡμέρα κ' ἔχανεν οὕτως ὅλην τοῦ ὄρθρου τὴν μυστικὴν εὐωδίαν.

***

Καὶ ἤμην ἔλιγν τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατηφὴς καὶ λυπημένος. Μ' ἐφάνη πῶς δὲν ἔκαμα Χριστούγεννα ἐκεῖνο τὸ ἔτος.

Ὅτε πρὸ τινων ἑσπέραν ἔρχεται ὁ ἀχώριστος φίλος μου ὁ Ἀλεξανδρῆς καὶ μοῦ λέγει:

— Τὸν καταφέραμε! Ἀπέψε ὁ κὺρ Στρατῆς μᾶς ἔχει τὸ γουρνόπουλο.

Ὁ φίλος μου ἐξασκεῖ πάντοτε ἰδιάζουσαν ἐπιρροὴν ἐπ' ἐμοῦ. Ὅσον μεγάλην θλῖψιν καὶ ἂν ἔχω, μόλις τὸν ἴδω, πραΰνομαι. Εἶνε συντροφιὰ καλὴ τέλος πάντων, καὶ ἡ συντροφιὰ ἡ καλὴ ἱλαρύνει τὸ πνεῦμα, ἐν ᾧ ἡ μοναξιὰ τὸ ἐξαγριόνει. Ἔπειτα ἤλθε κομίζων εἴδησιν καλήν. Δεῖπνον Χριστουγεννιάτικον. Ἀφοῦ ἐχάσαμεν τὴν Χριστουγεννιάτικην νυκτερινὴν ἀκολουθίαν τοὐλάχιστον ἂς κερδήσωμεν ἕνα καλὸν Χριστουγεννιάτικον δεῖπνον.

Ἔπειτα, ὁ φίλος μου συνεῖθιζε μετὰ τὸ φαγητὸν νὰ ψάλλῃ πᾶσαν τὴν τυχοῦσαν ἀκολουθίαν, παρηγορούμενος, διότι ὡς διανυκτευρεύων δημοσιογράφος δὲν εἶχε καιρὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν —αὐτὴ ἡ δημοσιογραφία κοντεύει νὰ κάμῃ ὅλους τοὺς ἐργάτας της ἀθέους.—Ἐγνώριζεν εὐτυχῶ ἀπὸ στήθους ὅλας τὰς πανηγυρικὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀκολουθίας. Καὶ ἔτσι, ἔλεγα, θὰ ψάλωμεν τὰ ὡραῖα τῶν Χριστουγέννων ᾄσματα. Ἔπειτα ὁ κὺρ Στρατῆς ἦτο ἀξιόλογος ἄνθρωπος καὶ ἀξιολογώτερος φίλος. Θὰ δυσηρεστεῖτο, ἂν ἠρνούμην. Τὸ εἶχε τάξει. Καὶ ἡμεῖς ἐδώσαμε τὸν λόγον μας. Ἐγνωρίσθημεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ὅσοι γνωρίζονται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τῆς ἐκκλησίας εἶνε οἱ καλλίτεροι φίλοι. Οὕτω λοιπὸν μὲ αὐτὰ καὶ μὲ ἐκεῖνα ἐπραΰνθην.

— Θὰ εἶναι καὶ ἄλλοι; ἠρώτησα.

Ἐφοβούμην μὴ κληθῶσι καὶ ἄλλοι· καὶ τότε ὁ φίλος μου θὰ ἠρνεῖτο νὰ ψάλῃ

— Ὄχι· μοῦ ἀπήντησεν. Ὁ κὺρ Στρατῆς, ἐγὼ καὶ σύ.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανέλαβεν:

— Ὄχι. Ἐξέχασα. Θὰ εἶναι αἱ δύο γειτόνισσαί του, αἱ δύο... πῶς τὰς λένε; πές ταις ντέ.. αἱ δύο... χιλιάρικαις!

Συνεῖθιζεν ὁ φίλος μου τοιαῦτα ἀστεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα πολὺ ἐπετύγχανε μὲ τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο σαρκαστικόν του πνεῦμα, πατρικήν του κληρονομίαν.

— Τῶμαθες; μοῦ λέγει κατόπιν. Ἡ πρώτη λειτουργία ἐτελείωσεν εἰς τὰς 8.30, ἡ δευτέρα εἰς τὰς 10 30. Νομίζω, κάπου, κομανε καὶ τρίτην. Μὴ χειρότερα! Ἤκουσα ὅτι εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον, θαρρῶ, ἤθελαν καὶ τετάρτην. Γιατὶ μερικοί, λέει, ἦσαν χθὲς—παραμονή—'ς τὸ θέατρο, καὶ ἄργησαν, λέει, ξεύρω 'γώ.

Καὶ προσέθηκε γελῶν:

— Καὶ τοῦ χρόνου, Δεσπότη μου!

— Δὲν βλέπουν τοὺς συμπολίτας μας τοὺς Δυτικούς; εἶπον ἐγώ. Εἰς παροικίαν εἶνε καὶ ὅμως φυλάττουν τὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἔθιμον τῆς πατρίδος των. Αὐτοὶ οἱ Γάλλοι Weihnachten ἀποκαλοῦσι τὴν ἑορτὴν ταύτην. Νὰ τὸ ξεύραμε νὰ πᾶμε πρωΐθὲς εἰς τὴν φραγκικήν!

—Ὄχι, καῦμένε, νὰ πηγαίναμεν εἰς τὸν ἅγιον Δανιὴλ, ἔξω εἰς τὰ ἐλαιοτριβεῖα.

— Πῶς; εἶπον ἐκθαμβος.

— Ναί. Εἰς τὸν ἅγιον Δανιήλ. Ὁ παπᾶ Στεφανῆς, φίλε μου, μόλις τοῦ πάνε τὴν διαταγὴν τοῦ Μητροπολίτου «Τί ἔκαμε λέει!» ἐφώναξε μὲ τὴν ἄγρια βραχνιασμένην φωνάραν του ἀπὸ τὸν ταραμᾶ, ἕνας καλὸς ἐφημέριος εἰς τὸν ἅγιον

Δανιήλ, ἔξω εἰς τὰ ἐλαιοτριβεῖα, καὶ ἄρχισε ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, σᾶν εἰς τὸ Μέγα Πάσχα νὰ σημαίνῃ· τὴν ἔσπασε τὴν καμπάνα, φίλε μου. «Τί ἔκαμε λέει;» ἐπανελάμβανε καὶ ἐκτύπα, κρεμασμένος εἰς τὴν καμπάνα, μὲ θυμόν. Σήμερον τάμαθα. Καὶ ἐώρτασαν λαμπρὰ τὰ Χριστούγεννα ἐκεῖ ἔξω σᾶν καλοὶ χριστιανοί.

— Νὰ μὴ τὸ μάθωμεν! εἶπον μετὰ λύπης.

— Δὲν εἴμεθα ἄξιοι, φαίνεται. Εἶπε καὶ ὁ φίλος μου ἐν θλίψει.

Καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἐώρτασαν ὡραῖα. Ἔξω ἔξω, εἰς τὴν ἄκρη τῆς πόλεως. Εἶναι μιὰ ἡσυχη γειτονιά, σαν χωριὸ ἀκόμη. Καὶ ἡ Ἐκκλησία μικρούτσικη. Ὁ κὺρ Χριστόφιλος, ποῦ τὸ μυρίσθη; Λὲς καὶ εἶναι γάτος εἰς μερικὰ πράγματα. Τοὺς ἔβαλε ἀνάγνωσιν ἀπὸ τὸν «Θησαυρὸν» τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὅπου ὑπάρχει περίληψις λαμπρά, εἰς ἁπλῆν γλῶσσαν, ἀπὸ τὸν περίφημον λόγον τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε!» Καὶ εὐχαριστήθησαν ὅλοι, ἰδίως «οἱ ταλιαγρῆται», οἱ ἐργάται τῶν ἐλαιοτριβείων. Τοὺς ἔψαλε καὶ τὸν πολυέλαιον κατόπιν καλογερικά, φίλε μου. Καὶ εἰς τὸ τέλος οἱ ταλιαγρῆται εἶχον τηγανίταις μὲ τὸ καλλίτερο λάδι, καὶ τσίπουρο ντόπιο, καὶ μὴ ρωτᾷς. Μόνον ἕνα λάθος ἔκαμε, κουρασθεὶς πλέον Εἰς τὸ «Χριστὸς γεννᾶται» κατὰ τὸ ἔθος, ἔπρεπε νὰ κινήσῃ σταυροειδῶς τὸν πολυέλαιον εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς, ἀλλ' ἐλησμόνησαν νὰ τὸν ἀνόψουν ἐγκαίρως ὁ δὲ κὺρ-Χριστόφιλος, νομίζων ὅτι εἶναι ἀναμμένος, τὸν ἐκίνησε σβυσμένον. Δὲν πειράζει ὅμως. Πᾶν ὅτι γίνεται μὲ καλὴν καρδιά, εἶναι καλόν.

— Καὶ εἶπον πάλιν μετὰ θλίψεως.

— Νὰ μὴ τὸ μάθουμε καὶ ἡμεῖς!

— Ἔ! τὸ βράδυ θὰ ψάλωμεν ὅλον τὸν «Κανόνα», μὲ παρηγόρησεν ὁ φίλος μου. Θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω.

***

Ὁ κὺρ-Στρατῆς ἕνας κοντὸς καὶ χονδρὸς ἀνθρωπάκος, μὲ μίαν κεφαλὴν φαλακρὰν καὶ στρογγύλην ὡς κολοκύνθη, καὶ μὲ πρόσωπον κατακόκκινον ὡς κόκκινην κολοκύνθην, μὲ δύο μάτια μεγάλα ὡς κάστανα, ἦτο ἱεροψάλτης τοῦ νεκροταφείου, ἀρχαῖος φίλος μας. Οὐδεὶς ἐγνώριζε νὰ ψάλῃ τόσον κανονικὰ καὶ τόσον κατανυκτικὰ τὸ «Μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον.» Οὐδεὶς ὅσον αὐτός, συνεκίνει τοὺς χριστιανούς, ὅταν ἔψαλλε τὸ «Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι». Ἔκλαιεν ὅλος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν Πρῶτον ἄρχιζε νὰ κλαίῃ ἡ φωνή του, μὲ ἕνα τρόμον ἰδιαίτερον, σᾶν φυσικόν· φωνὴ στερεὰ καὶ ἀκλόνητος ἄλλως. Κατόπιν ἐγέμιζαν δάκρυα τὰ δύο μεγάλα ὡς κάστανα μάτια του. Ἔπειτα ἐβρέχοντο ὀλίζουσαι, ὡς δροσισμένα μῆλα, αἱ δύο κατακκόκιναι παρειαί του, καὶ τέλος ἤρχιζε νὰ συγκινῆται τὸ μακρὺ-μακρὺ παλτό του, τρέμον, ὡς ἀεριζόμενον ὑπὸ ἐλαφροῦ πνεύματος, μὲ μίαν λαβιάν, μεγάλην-μεγάλην δεξιά, καὶ μίαν ἄλλην ὁμοίαν ἀριστερά, ὅπου κατεστάλλαζον, θαρρεῖς, τὰ δάκρυά του. Καὶ τότε οἱ τελοῦντες τὸ μνημό-

συνον χριστιανοί μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἔδιδον δύο ρεγκίναις εἰς τὸν «πονετικὸν ψάλτην»—αὐτὰ τὰ νομίσματα ἦσαν τότε— διὰ τὸ κόπον του.

Ὁ καῦμένος !

Δηλαδὴ ἦτο νὰ κλαίῃ ἄνθρωπος, ὅταν ἔψαλλεν ὁ κὺρ Στρατῆς.

Τόσον, ὁποῦ ὁ παπα-Γιάννης, ὁ ἐφημέριος τοῦ νεκροταφείου, ἕνας μὲ πράσινα γυαλιά, τὸ εἶχε βαθὺ παράπονον :

— Νὰ μὴ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ τὰ καταφέρω ἔτσι !

Ἕνας εὐλογιοκομμένος καὶ αὐστηρὸς ἐφημέριος, μὲ τὸ πρόσωπον φοβερόν. Ὅστις ἕνεκα σύλῆς τινος περὶ τὰ δεξιὰ τοῦ χείλους, ἐφαίνετο ὡς γελῶν πάντοτε.

Μόλις ἤρχιζε νὰ εἰπῇ «Μετὰ πνευμάτων δικαίων» καὶ ἡ σύλὴ τοῦ χείλους του ἤρχιζε τὰ γέλοια, ἀκράτητος.

Ἦτο νὰ γελᾷ ἄνθρωπος ὅταν ἔψαλλεν ὁ παπᾶ-Γιάννης.

Τί εἶναι καὶ τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα. Γελοιογραφοῦν καὶ τὴν μᾶλλον συμπαθῆ ψυχήν.

— Κύττα τον, κύττα τον πῶς γελᾷ ! ἔλεγον οἱ τελοῦντες τὸ μνημόσυνον καὶ τοῦ ἔκοπτον τὸ ἥμισυ τῆς ἀμοιβῆς.

***

— Ἔχω ἕνα χοιρίδιον ὡς τρεῖς ὀκάδες.

Εἶπεν ὁ κὺρ Στρατῆς εἰς τὸν φίλον μου· καὶ ἔγλυφε τὰ δάκτυλά του, ὡς νὰ τὸ ἔτρωγεν ἤδη — ἦτο κοιλιόδουλος, ὁ μακάριος. — Να μοῦ εὕρῃς καὶ *ἐκεῖνον τὸν ἄλλον*, — οὕτω μὲ ἀπεκάλει πρὸς τὸν φίλον μου· τὸν δὲ φίλον μου πρὸς ἐμὲ ἀπεκάλει *ἐκεῖνος ὁ ἄλλος*, ὥστε καὶ εἰς τοὺς δύο ἔδωσε τὸ αὐτὸ ὄνομα· ἴσως διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἀμφοτέρους ἐπίσης ἠγάπα.

Καὶ ἔγινεν ἄφαντος ὁ κὺρ Στρατῆς, καταγινόμενος ἐλὴν τὴν ἡμέραν εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ χριστουγεννιάτικου δείπνου.

Τὸ ἔπλυνε μόνος του — ἦτο ἄγαμος ὁ δυστυχὴς — τὸ ἐσπόγγισε καλά, τὸ ἔθεσεν ἐν τῷ μέσῳ καλῶς γανομένου ταψίου. Ἐσταύρωσε τὰ ποδαράκια του, καὶ τὸ ἐποίκιλε μὲ παντοῖα καρυκεύματα τῆς ὀψοποιΐας, τὸ λευκόν, τὸ παχουλόν, τὸ τρυφερόν ὡς ἐκ γάλακτος, χοιρίδιον.

— Ἐσὺ μονάχα, κὺρ Στρατῆ, ξεύρεις νὰ γιορτάζῃς τὰ Χριστούγεννα.

Τοῦ εἶπεν ὁ φούρναρης.

Καὶ ὁ κὺρ Στρατῆς ἐκαμάρωνεν, ὡς γαμβρός, ἔχων δίπλα του τὴν ὡραίαν νύμφην.

Μετὰ τοῦτο ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκον του· καὶ ψήσας τὰ τρυφερὰ ἐντόσθια τοῦ ζώου, ἐκουτσόπινεν, ἀναμένων τὴν ἑσπέραν. Πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἐχρειάζετο, εἶχε προμηθευθῆ ἐν ἀφθονίᾳ.

***

Ἤμην τόσον λυπημένος, εἶπον, ὥστε δὲν εἶχον διάλου ὄρεξιν δι' ἐπισκέψεις, πολὺ περισσότερον διὰ γεῦμα. Τὰ ἔθιμα ριζώνουν, βλέπετε, μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅταν καταργῶνται, νεῦρον εὐαίσθητον ξερριζώνεται βιαίως ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἥτις πονεῖ καὶ ὀδυνᾶται, μεταδίδουσα τὸν πόνον εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἔχει τὸ νεῦρον τοῦτο, δὲν ἀνήκει εἰς ἔθνος. Εἶνε ἀλλότριος αὐτοῦ. Ἀνήκει εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ εἰς οὐδέν. Νομίζει πῶς εἶνε εἰς τὸν κόσμον ὅλον καὶ δὲν εἶνε πουθενά. Εἶνε εἰς τὸν ἀέρα ὅμως. Ἀεροβατεῖ. Εἶνε πολίτης τῆς «Νεφελοκοκκυγίας» τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἐνύκτωσε πλέον καὶ ὁ φίλος μου ἦλθε νὰ μὲ παραλάβῃ.

Ἐξήλθομεν. Ὑγρὰ ἡ ἀτμόσφαιρα. Πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχε χιονίσει καὶ ἤδη ἡ πόλις ἐκόλλησεν ἐν βορβόρῳ, ὡς ἀγριόπαπια. Αἱ ὁδοὶ πλήρεις λάσπης. Τὰ πεζοδρόμια ρυπαρά, ὡς πλάκες ἐλαιοτριβείου, γλιτσασμένα. Ἕνας φανοκόρος ἀνάπτων τὴν ὥραν ἐκείνην τοὺς φανούς, κατέπεσεν ἐν τῇ σπουδῇ καὶ ἔθραυσε τὸν κάλαμον τὸν φωτοφόρον. Τὰ παντοπωλεῖα ἦσαν κλειστὰ καὶ τὰ ἄλλα μαγαζεῖα. Ὀλίγος κόσμος ἐφαίνετο ἔξω. Μόλις ἄρχιζαν τὴν ὥραν ἐκείνην—κρυφά, ν' ἀνοίγουν μερικὰ ὑπόγεια, τὰ ὁποῖα ἐν Ἀθήναις εἶνε ἐπτάψυχα, σὰν τὴν ἐπτάψυχη γυναῖκα ποῦ πότε πεθαίνει καὶ πότε ἀνασταίνεται.

Δύο-τρεῖς παράγκαι μανδηλιῶν ἠμιάνοιξαν μίαν σανίδα διὰ νὰ ψωνίσουν οἱ ἀμελεῖς τὰ σαλατικά των καὶ τὰς ὀπώρας των· καὶ ἔλαμπε κλεισμένη μέσα ἡ διακόσμησίς των ἡ ἐντελής, ὡς νύφη κρυμμένη. Ὀπῶραι βαρακωμέναι, ὄρνιθες παχεῖαι μὲ ταινιοστόλιστα ράμφη, ὁρμαθοὶ μπεκατσῶν, μέσα εἰς εἰκόνας καὶ μύρτα καὶ δάφνας, ξηροὶ καρποί, πορτοκάλια, ἀχλάδια τῆς Κυνουρίας, δροσερὰ σαλατικά, ὅλα εὐωδιάζοντα πανήγυριν καὶ χαράν !

Ἕνας παχύς, καταστρόγγυλος παντοπώλης, ἤνοιξε παρακάτω, πρὸς στιγμήν, τὸ παντοπωλεῖόν του, ἔμβασε μέσα μίαν παρέαν φίλων, ὧν εἷς ἐκράτει εἰς χεῖρας κυδώνιον, καὶ πάλιν ἔκλεισε.

Παρακάτω ἕνας γέρων, βαστάζων μίαν χειλόρικην, ἐκτύπα τὴν θύραν εἰνοπωλείου νὰ τοῦ ἀνοίξουν, καὶ κτυπῶν τοὺς ὀδόντας του κρυώνων, μὲ ἕνα κοντὸ τσιμπούκι.

Παρέκει ἄλλη παρέα διεσκέδαζεν, ἐξαγριώνουσα πρὸς λυσσώδη πάλην δύο χασάπικους κύνας, περὶ οὓς συνεκεντρώθησαν καὶ παῖδες—λοῦστροι — καὶ ἔφραττον τὴν διάβασιν, ἐνῷ δύο ἀστυφύλακες, μὲ τὰ κράνη των, ἄνοιγαν ἓν καφενεῖον διὰ νὰ χαρτοπαίξουν.

Σημαῖαι τινες βρεγμέναι ἀερίζοντο βαρεῖαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ ἕνας λοταρτζῆς ἐφώναζεν ἀκέμη κατάμονος εἰς μίαν γωνίαν: πέντε δίνετε, πέντε παίρνετε, δέκα δίνετε, δέκα παίρνετε. Ἐνῷ τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔδιδον καὶ ὁ λοταρτζῆς ἔπαιρνε.

Καὶ δὲν γνωρίζω, πῶς ἕνας λουκουματζῆς κατώρθωσε, παραβαίνων τὴν ἀστυνομικὴν διάταξιν, νὰ φωνάζῃ ἕως τὴν ὥραν ἐκείνην : ζεστοί—ζεστοί, χωρὶς ἀνασασμόν, παγωμένος ἐκεῖ εἰς τὴν θύραν τοῦ μαγαζείου του, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐχόρευον οἱ τέσσαρες ἄνεμοι, ὡς νὰ εἶχε παγίδα νὰ συλλάβῃ κανένα νεοσύλλεκτον μεταβαίνωντα εἰς τὸν στρατῶνά του.

Εἰς τὰ βάθη ὑπογείου τινὸς τῆς ὁδοῦ Καλαμιώτου, ὅπου τὰ κρεοπωλεῖα καὶ ὀπωροπωλεῖα ἦσαν πλουσιώτατα καὶ θαυμασίως ἐστολισμένα, ἠκούοντο ᾄσματα μεθυόντων, οἵτινες εἰς μάτην ἐδοκίμαζον νὰ ψάλλουν καὶ τὸ ἡ «Γέννησίς σου» καταλήγοντες πάντοτε εἰς τὸ «Χριστὸς ἀνέστη». Ἐνῷ δύο ἄλλοι γέροντες ἀπόμαχοι, παρακάτω, κύπτοντες εἰς ἓν παράθυρον, ἀνεζήτουν τὸν φίλο των οἰνοπώλην, νὰ τοὺς ἀνοίξῃ· καὶ μὴ βλέποντες αὐτόν, ἠρίθμουν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὰ ἐν τῷ ὑπογείῳ βαρέλια, ὑπό τι φῶς λυχναρίου, φαινόμενα, ἐκεῖ κάτω, ὡς ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης κήτη, βόσκοντα κατὰ σειράν, μὲ τὰς μεγάλας κοιλίας των.

Κατωτέρω κατάκλειστος, μὲ τὰς μεγάλας ὑψηλὰς πόρτας της, σιωπηλὴ ὡς ἔρημος, ἐφαίνετο ἡ μεγάλη Σαντορινιὰ ταβέρνα τοῦ Καλαμιώτη, τὸ προσφιλὲς ἐντευκτήριον ὑπαλλήλων, δικηγόρων καὶ ἐμπόρων, καὶ ἡμῶν τῶν *δύο ἄλλων*, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ὑπόγεια ὑπάρχουν δεκαπέντε εἰδῶν κρασιά. Πόσαις φοραὶς ἐκεῖ ὁ Ἀλεξανδρῆς κουτσοπίνων ὑπέψαλε τὰ ὡραιότερα τροπάρια ἐν μέσῳ ἐκλεκτῆς παρέας λογίων καὶ συγγραφέων ὁποῦ τὸν ἐκαμάρωναν ἐκθαμβοι. Ἐνῷ παρέκει ὁ μάστρο Θάνος ὁ σουβατζῆς ἐξετέλει ἕνα δυσκολώτατον στοίχημά του ἐνώπιον τῆς παρέας του, καταιβάζων τὸν ῥητινίτην εἰς τὸν λάρυγγα χωρὶς νὰ βρέξῃ τὸ στόμα του.

— Τί κρύα Χριστούγεννα!

— Ἠμποροῦσαν νὰ γίνουν καὶ καλλίτερα!

Διήλθομεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς. Δύο-τρεῖς πιστολιαῖς, ἀκουσθεῖσαι, συνετάραξαν τὴν συνοικίαν. Παρακάτω ἠκούομεν. «Δυὸ στὸν τόπο καὶ ἕνας λαβωμένος».

Πεντὲξ μπακαλάκια μὲ τὰ Χριστουγεννιάτικά των, σαπουνισμένα καὶ κτενισμένα, μὲ καπέλλα, ἐπέστρεφον ἀπὸ τὰ Πατήσια, βουτηγμένα εἰς τὴν λάσπην καὶ εἰς τὴν χαράν, καμαρόνοντα τὸ καπέλλο των, τὸ σακάκι των, τὴν ὕπαρξίν των αὐτήν, τὴν ὁποίαν δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους αἰσθάνονται ὡς ζῶσαν, ἐκπληττόμενα καὶ αὐτὰ διὰ τὸ θαῦμα, τὰ ἐξυπνα τσακωνόπουλα.

Ἡ μεγάλη ἀγορὰ ἡ πολυτάραχος, ἡ βρίθουσα κόσμου καὶ ὄψων, ἡ τρέφουσα πτωχοὺς καὶ πλουσίους, ἐγκρατεῖς καὶ λαιμάργους, ἡ ζωὴ τῆς πόλεως, ἡ ἀεννάως κενουμένη καὶ πάντοτε πλήρης, ὅπου κατασταλλάσουν ὅλαι αἱ θάλασσαι τῆς Ἑλλάδος, τὰ βουνὰ καὶ αἱ λίμναι της, ἦτο σχεδὸν ἔρημος. Ὁ κόσμος ἐπρομηθεύθη ἀπὸ τῆς παραμονῆς τὸ φαγητόν του. Μόνον δύο τρεῖς φραγκορράπται ἐξήρχοντο μὲ γεμάτα μανδήλια, τὴν ὥραν ἐκείνην, πάντοτε οἱ τελευταῖοι τῶν ἄλλων πανηγυρίζοντες, παρερχομένης τῆς ἑορτῆς, ἕως οὗ οἰκονομήσουν τὸ πεντάρικο. Μόνον

δύο κρεοπῶλαι ἡτοίμαζον νωπὰ σφακτά, πρὸ μικροῦ λαβόντες διὰ τοῦ σιδηροδρόμου Πελοποννήσου, κόφα μὲ ἀρνάκια τῆς Ἠλείας. Δύο τρεῖς ἅμαξαι μεθυόντων διέσχιζον τὴν ἐγάλην ὁδὸν ἐν καλπασμῷ ἵππων καὶ φωναῖς ἀγρίαις, ἐνῷ παρὰ τὸ Μοναστηράκι ὁ κόσμος ἐκόλλησεν εἰς τὸν πολὺν σχηματισθέντα βάρβορον.

— Πολὺ κρύα Χριστούγεννα! ἐπανέλαβεν ὁ φίλος μου, *ἐκεῖνος ὁ ἄλλος*.

— Ἠμποροῦσαν νὰ γίνουν καὶ καλλίτερα!

Εἶπον πάλιν κ' ἐγὼ *ἐκεῖνος ὁ ἄλλος*.

Εἰσήλθομεν εἰς τοῦ Ψυρῆ.

Ὁ μπάρμπα-Γιώργης ὁ Σμυρναῖος ὁ καλοκἀγαθος ἐκεῖνος μαγειρᾶκος ὁποῦ δὲν τοῦ ἔλειπον ποτὲ τὰ λαδερά, διευκολύνων ὁ καλὸς γέρων τοὺς νηστεύοντας, μέσα εἰς μίαν πόλιν ὁποῦ ἄρχισεν ἀπὸ τότε νὰ μεταβάλλεται εἰς Βαβυλῶνα, ἦτο κατάκλειστος. Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου του δὲν ἐκρέματο πλέον ὁ παχὺς τράγος, πάντοτε τὰς ἄλλας ἡμέρας εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, σὰν πίναξ παριστάνων τράγον ἐσφαγμένον. Γνωστοποίησις δὲ χειρόγραφος κολλημένη ἔλεγε: «Σήμερον Χριστούγεννα, δὲν ἔχει φαγί».

Ὥστε ἕνας ἱεροδιάκονος ἐκ τῶν πελατῶν, ἐλθὼν πεινασμένος καὶ ἀναγνώσας τὴν γνωστοποίησιν, εἶπε μὲ ἀγανάκτησιν :

— Νὰ ἡ ὥρα νὰ κάμω σήμερα μεγάλη Παρασκευή!

Ἐφθάσαμεν.

Ὁ κὺρ-Στρατῆς μᾶς ὑπεδέχθη, σηκώσας τὴν λάμπαν καὶ προβὰς μέχρι τῆς θύρας.

***

Ἦτο τρισευγενέστατος ὁ κὺρ-Στρατῆς. Στολισμένος, ξυρισμένος, μοσχομυρισμένος. Μὲ ἄσπρο-κάτασπρο ὑποκάμισον. Μὲ σακκάκι καινουργές, σκοῦρο, γελαστός, Χριστουγεννιάτικος.

— Ἄϊντε ντέ! Καὶ περιμένω τόση ὥρα. Ποῦ χαζεύετε;

Καὶ προπορευόμενος ἔλεγε πρὸς τὸν φίλον μου.

— Ποῦ εἶνε *ἐκεῖνος ὁ ἄλλος*

— Ἐδῶ εἶνε. Ἔρχεται, ἀπήντησεν ὁ φίλος μου δι' ἐμέ. Μὰ εἶναι λυπημένος, ἐπανέλαβε, γιατί κατηγγήθη, λέει ἡ νυκτερινὴ ἀκολουθία τῶν Χριστουγέννων.

— Καὶ δὲν μ' ἐρωτᾷς ἐμένα, βρὲ *ἄλλε*, νὰ σοῦ πῶ; εἶπε στραφεὶς πρὸς ἐμέ. Ἡ ἐκκλησία, ἐπῆρε καὶ αὐτὴ τὸν κατήφορο τῆς μόδας. Πάει πλέον. Ἔγεινε καὶ αὐτὴ καπέλλο. Τὴν ἔκαμαν δηλαδή. Δὲν ἀκοῦς ὁποῦ σήμερα, χρονιόρα μέρα, θέλανε νὰ κάμουν μνημόσυνο στὸ Νεκροταφεῖον;

Ἐτοποθέτησε τὴν λάμπαν ἐμεῖς ἐκαθήσαμεν, καὶ ὁ κὺρ Στρατῆς ἱστάμενος ἐνώπιόν μου, ἐξηκολούθει :

— Μία οἰκογένεια, ποῦ λές, ἐπέμεινε σήμερα ἔξω νὰ κάμῃ μνημόσυνον. Σ πολλάετη ὅμως, ποῦ ὁ παππᾶς ἐστάθη παλληκάρι· ἂν καὶ ἡ οἰκογένεια

ἔλεγεν ὅτι εἶχεν ἔγγραφον ἀπὸ τὴν μητρόπολιν.—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κυρά μου, εἶπεν ὁ παπποῦς. Σήμερα ἔχομε λειτουργία γιὰ κείνους ποῦ γεννιοῦνται. καὶ ὄχι γιὰ κείνους ποῦ πεθαίνουν. Καταλαβίγκος; Σήμερον εἶνε ἡμέρα γιὰ τοὺς ζωντανούς, Ξεροκαταλαβίγκος; Καὶ ἀμέσως, ὁποῦ λές, *ἄλλε μου* καλέ, «Χριστὸς Γεννᾶται» καὶ πέρνει καιρὸ Κ' ἐφαίνετο τὸ γέλοιο του ἀπὸ δῶ καὶ πέρα· ὥστε γελοῦσε καὶ τὸ σημάδι τοῦ προσώπου του.

Δὲν ἐδιάβασα τῆς προάλλαις,—ἐξηκολούθησεν ὁ κὺρ-Στρατῆς—πῶς θὰ τὰ κόψουν, λέει, τὰ πολλὰ ψαλσίματα;—Ἂμ δὲν θὰ μᾶς τὰ κόψουν;

***

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἦτο ἡ τράπεζα ἕτοιμος. Ἐπὶ νεοσιδηρωμένης λευκῆς ὀθόνης, ἐκειντο ἀπαστράπτοντα ἐκ καθαριότητος πάντα τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη, ἐν τάξει οἰκοκυρικῇ, γυναικείας μᾶλλον δεξιότητος—οἱ ἄγαμοι, μὲ τὸν καιρόν, ἀποκτοῦν καμμιὰ φορά, ἕξεις οἰκοκυρᾶς. Οἱ δὲ τοιοῦτοι, μένουσι πλέον ἄγαμοι, ἕως θανάτου.—Ἐν μέσῳ ἤστραπτε τὸ ταψίον, τὸ ἐπιμελῶς γανωμένον μὲ τὸ χοιρίδιον, τὸ ἐψητόν, διαχέον πανταχοῦ ὀρεκτικὴν εὐωδίαν, ἐλαφρῶς ροδισμένον, προκλητικώτατον. Κατελάβομεν τὰς θέσεις μας. Ὁ κὺρ-Στρατῆς, καθίσας ἐν μέσῳ τῶν δύο χιλιάρικων, ὡμοίαζε δικαστικόν, τὴν νύκτα δικάζοντα μεταξὺ δύο ἀρχαίων κηροπηγίων.

— Ἔλα! εἶπεν. Αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα κανένας δεσπότης δὲν θὰ μᾶς τὰ καταργήσῃ!

Καὶ ἤρχισε μὲ τὰ χονδρά. καθαρά, δάκτυλά του, νὰ κόπτῃ τὸ χοιρίδιον, ὥσπερ δαιτρὸς ὁμηρικός, «κρειῶν πίνακας παρτιθείς».

— Τίς δαίς; εἶπε καὶ ὁ φίλος μου, μαντεύσας τὰς σκέψεις μου καὶ τὴν παρομοίωσίν μου τὴν Ὁμηρικήν. Τίς δαίς; τίς δ' ἅμιλος ἔδ' ἔπλετο. Εἰλαπίνη ἠὲ γάμος; Ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐσσίν».

Καὶ ἠρξάμεθα τοῦ δείπνου, τὰ μάλα φαιδροί, ἀναμένοντες ἐν τέλει *καὶ μολπήν*. Μόνον ἀμφίπολοι ἔλειπον καὶ δμωαὶ καλαί, ἵνα τὸ δεῖπνόν μας μεταβληθῇ εἰς ὁμηρικὸν τέλειον.

— Αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα, κανένας δεσπότης δὲν θὰ μᾶς τὰ κόψῃ, ἐπαλαβεν ὁ κὺρ-Στρατῆς, πληρῶν τὰ ποτήρια ἐκ τῆς δεξιᾶς χιλιάρικης πρῶτον, διὰ τὸ καλόν.

Ἀλλ' αἴφνης παλαιὸς τρόμος ἠγέρθη ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Πρέπει νὰ ἐκιτρίνισε καὶ ἡ ὄψις μου. Οἱ συνδαιτυμόνες μου, ἀφιερωμένοι εἰς τὸ χοιρίδιον, δὲν μὲ εἶδον ἀμέσως· διὸ προσεπάθουν νὰ κρυφθῶ, νὰ χωνεύσω τὸν παλαιὸν αὐτὸν τρόμον, ὅστις ὡς κακοκλεισμένη πληγή, ἤνοιξε τώρα δά, τόσον αἰφνιδίως.

Μολονότι ἦτο φίλος μου στενὸς ὁ κὺρ Στρατῆς, πρώτην φορὰν εἰσηρχόμην εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐν Ἀθήναις εἶνε πολλοὶ τοιοῦτοι φίλοι. Φίλοι τῶν ὄσων

καὶ τῆς ἀγορᾶς. Ὡς ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ ἄνδρες, οὓς ἐκλαμβάνει τις ὡς ἀγάμους, διότι οὐδέποτε ὁρῶνται δημοσίᾳ μετὰ τῶν συζύγων των.—Ἐκεῖ ὅπου ἐσήκωνα τὸ ποτῆρι μου νὰ πιῶ εἰς ὑγείαν τοῦ κὺρ-Στρατῆ, ἀνακαλύπτω ἐπί τινος ραφίου, ὑψηλὰ ὀλίγον, πέραν ἐπὶ τοῦ τοίχου, πινακιον μὲ κόλλυβα. Ἐπειδὴ ὁ κὺρ-Στρατῆς ἦτο ψάλτης τοῦ νεκροταφείου:

— Θὰ εἶνε πεθαμένα! εἶπον.

Ἐταράχθην. Διέκοψα τὴν πρόποσιν, ὑποκριθεὶς δήχοντα·

— Χριστὲ καὶ Παναγία! βρὲ *ἄλλε!*

Εἶπεν ὁ κὺρ-Στρατῆς, ὡς ἄλλη μήτηρ προστάτις.

Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἡσυχάσω. Ὅμως προσεπάθουν νὰ κρύπτωμαι ὅσον τὸ δυνατόν.

Οἱ ἄλλοι ἔτρωγον κ' ἔπινον.

Θέλων κατόπιν νὰ δοκιμάσω τὴν διάθεσίν μου, ἠνέρθην νὰ λάβω δῆθεν κάποιον μανδήλιον, ὅτε οἱ ὀφθαλμοί μου προσκρούουν φοβερῶς ἐπί τινος νεκρικοῦ στεφάνου, ὅστις, ὡς στόλισμα τοῦ δωματίου, ἐκρέματο ὑψηλά, ἐπὶ καρφίου. Νεκρικὸς στέφανος, μέγας, ὡραῖος, ἐκ τεχνικῶν λευκανθέμων, μὲ δύο λευκὰς ταινίας, μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ κρυφθῶ.

— Εἶνε πεθαμένος! εἶπα.

Οἱ ἄλλοι ἔτρωγον κ' ἔπινον. Ἀλλ' ἡ καρδία μου ἔτρεμεν ἤδη ὡς πουλάκι εἰς τὸ κλουβί.

Ἵνα ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τοίχου, ὅπου ἔκειτο τὸ πινάκιον μὲ τὰ κόλλυβα καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὅπου ἐκρέματο ὁ νεκρικὸς στέφανος, ἀπεφάσισα νὰ κυττάζω πρὸς τὴν ὀροφήν. Πλὴν φεῦ! διακρίνω τότε ὅτι ὁ ἄνωθεν τῆς τραπέζης μας, μικρὸς ἀναμμένος πολυέλαιος, εἶχε λαμπάδας τοῦ νεκροταφείου, λείψανα κηδειῶν καὶ μνημοσύνων. ὀκτὼ λαμπάδας ἀνομοίας, ἀφ' ὧν φυλάττουσι πολλὰς οἱ ψάλται· μία μάλιστα λαμπάδα εἶχε περιδεδεμένην μαύρην κορδέλλαν.

— Πεθαμένα κεργιά! ἐφώναξα τρέμων.

Καὶ μὲ ἤκουσαν.

— Ὄχι, θὰ σοῦ εὕρωμε ζωντανὰ τώρα, τοῦ λόγου σου!

Εἶπεν ὁ κὺρ-Στρατῆς, πειραχθεὶς ὀλίγον.

Καὶ ἀμέσως συγκρούων τὸ ποτήριον μετὰ τοῦ φίλου του, ἔκραξε φαιδρῶς.

— Εἰς ὑγείαν τῶν πεθαμένων!

Εἶχε κενωθῇ ἡ μία χιλιάρικη, ἐπλησίαζε δὲ καὶ ἡ ἄλλη.

Ἐγὼ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ βλέπω μήτε εἰς τὸν ἕνα τοῖχον μήτε εἰς τὸν ἄλλον, μήτε εἰς τὴν ὀροφήν, μήτε εἰς τὸ ἐκλεῖπον πλέον χοιρίδιον—μ' ἐφαίνετο καὶ αὐτὸ ὡς νεκρόν—δὲν ἔβλεπα πουθενά.

***

Δὲν γνωρίζω διατί παιδιόθεν ἠσθανόμην ἄγνωστόν τινα φόβον, ὁσάκις ἔβλεπον πράγματα, ὑπενθυμίζοντα νεκρόν. Κατελαμβανόμην ὑπὸ μελαγχολίας καὶ ἀορίστου φόβου. Ὡχριάζον ὁσάκις ἔβλεπον τοὺς μεγάλους δίσκους τῶν νεκρικῶν κωλλύβων, οἵτινες κατὰ Παρασκευὴν παρετάσσοντο πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ναῷ τοῦ χωρίου μου. Ἐνῷ δὲ οἱ λοιποὶ παῖδες ἀνέμενον μὲ ἁρπακτικὰς διαθέσεις περὶ αὐτούς, πότε νὰ τὰ διαβάσῃ ὁ ἐφημέριος τὰ κόλλυβα νὰ διανεμηθῶσι, πολλάκις δὲ καυγᾶς συνήπτετο μεταξὺ ἐκείνων καὶ τῆς νεωκόρου—μιᾶς χωλῆς γραίας ἧτις, ὡς ἀσπίδα κρατοῦσα μέγιστον ζεμπίλι, τὰ ἐπροστάτευε, μὴ διαρπαγῶσιν ἀδιαβαστα, ἐγώ, μετὰ δέους ἔβλεπον τοὺς στολισμούς των τοὺς κομψούς, τὰ ἄνθη των τὰ βαρακωμένα καὶ τὰ σταυροὺς καὶ κυπαρίσσους παριστῶντα ἐπ' αὐτῶν τρωγάλια. Ποῦ νὰ φάγω ἐξ αὐτῶν !

— Εἶνε πεθαμένα ! ἔλεγον.

Οἱ ἄλλοι πάλιν δίσκοι οἱ περιέχοντες τὰ *πουλάκια*, πλακούντια δι' ἀγάμους καὶ ἐφήβους νεκρούς, μικρά, τῆς πρωτογενοῦς γλυπτικῆς ἀπομιμήματα ἀνθρωπίσκων καὶ πτηνῶν, φερόντων εἰς τὰ ράμφη των πολυχρώμους ταινίας, μὲ ἀπεμάκρυναν εἰς ἀπόστασιν βημάτων πολλῶν, κάτω, πρὸς τὰς πύλας τοῦ ναοῦ.

Εἶνε πεθαμένα ! ἔλεγον.

Ὅταν δὲ ἔβλεπον κανὲν παιδίον νὰ τρώγῃ τεμάχιον ἀπὸ τὴν ζεστὴν καὶ ἀφράτην πήτταν, εἰς ἀνόμνησιν γέροντος νεκροῦ διανεμομένην, μετὰ ἰδιαζούσης θλίψεως τὸ ἐθεώρουν.

Ἐνῷ τοὐναντίον τὰ εἰς μνήμας Μαρτύρων παρατιθέμενα κόλλυβα ἔτρωγον μετ' ἰδιαιτέρας ἀγάπης, ὡς καὶ τὰς ἐξ ἑορτῶν προσφορὰς ὁποῦ μοῦ ἐχάριζαν ἡ μάμμη μου ἡ Παπαλεξανδρίνα.

Ὁ πρὸς τὴν ζωὴν ἀκράτητος ἔρως μοῦ ἐνεφύσησεν ἐν τῇ ψυχῇ τὸ περίεργον τοῦτο συναίσθημα ; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μετὰ τὰ θεάματα αὐτὰ ἔβλεπον τρομακτικὰ ὄνειρα τὰς νύκτας.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν θέσιν μου ἐν τῇ τραπεζαρίᾳ τοῦ κὺρ Στρατῆ. Ἐνόμιζα πλέον ὅτι ἤμουν ἐντὸς νεκρῶν κρύπτης φοβερᾶς κατακόμβης, καὶ ἤρχισα εὐθὺς νὰ βλέπω περὶ ἐμὲ ὀστᾶ καὶ κρανία. Οἱ δύο φίλοι μου παρίσταντο ἐνώπιόν μου ὡς σκελετοὶ κινούμενοι, σκελετοὶ ζῶντες, σκελετοὶ τρώγοντες καὶ πίνοντες. Ἀποτρόπαιον θέαμα !

Πρὸ ὥρας ἤρξατο ἡ μελῳδία τῆς πανηγύρεως. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤκουον πλέον, Τὰ ὦτά μου ἐπλήρου ἀλλόγλωσσος καὶ ἀλλόθρους βόμβος ὡς ἀπὸ μελισσῶνος «μελισσάων ἀδινάων», βόμβος τοῦ κάτω κόσμου, ὅπου οἱ κευθμῶνες τῶν νεκρῶν καὶ τῶν κολασμένων, τὰ πένθιμα «λαγούμια», κατὰ τὴν ζωηρὰν εἰκόνα ἑνὸς φίλου μου.

Γινώσκων καλῶς τὸ ἐλάττωμά μου ὁ Ἀλεξανδρῆς κατώρθωσεν, ἂν καὶ ἀνεπιτήδειος εἰς τὰς τοιαύτας ἐργασίας ἐν ἄλλαις στιγμαῖς, νὰ ἐκδάλῃ ἔξω τὸ πινάκιον τῶν κολλύβων, «καὶ ν' ἀποχρεμάσῃ καὶ κατακαλύψῃ τὸν νεκρικὸν στέφανον. Ὁ κὺρ-Στρατῆς—ἐπιδοκηθὲν—ἀφῆρεσεν ἐν τῷ ἅμα τὰ νεκρώσιμα κηρία ἀπὸ τοῦ μικροῦ πολυελαίου, τοποθετήσας ἐπ' αὐτοῦ ἐκ στέατος λαμπαδίσκους. Ἐξῆλθε καὶ ἐπλήρωσεν ἐκλεκτοῦ οἴνου μικρὰν φιάλην, καὶ ἐξηκολούθησεν ἡ ψαλμῳδία τῶν μελῳδικῶν ἀσμάτων τοῦ Δαμασκηνοῦ.

— Νὰ ποῦ σοῦ ηὗρα ζωντανὰ κεριά! Λέγει πρὸς ἐμὲ ὁ κὺρ-Στρατῆς. Δὲν θὰ ψάλῃς τὸ «Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς ;»

Καὶ ἐνθαρρύνων με :

— Εἰς ὑγείαν καὶ τῶν ζωντανῶν ! κρόζει, συγκρούων τὸ ποτήριόν μου μὲ τὸ ἰδικόν του.

Ἀνεθάρρησα αἰδούμενος μᾶλλον.

Μετὰ τοῦτο ἐφθάσαμεν ψάλλοντες εἰς τὸν «Κανόνα», ὅπου ἦτο ἔξοχον θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὸν φίλον μου Ἀλεξανδρῆν ψάλλοντα. «Ὅλος ἐξιστάμενος, ἔκδημος ὅλος, ἱερωμένος Θεῷ», ὡς τὸ Σκεῦος τῆς ἐκλογῆς ἐν τῇ Μεταστάσει τῆς Θεομήτορος, διέπρεπεν, ἐνθουσιῶν, γοητεύων, ἠδύνων· ἔσειε τοὺς πόδας του σείων μετ' αὐτῶν καὶ τὴν τράπεζαν, ἔσειε τὰς χεῖράς του ρυθμικῶς, μεταδίδων τὴν χαρὰν εἰς πάντα ἀκροατὴν καὶ θεατήν. Ὥστε ὁ νοῦς μου ὁ περιδεὴς συνῆλθε πλέον τέλεον.

Ἐπείσθην ὅτι εὑρισκόμην ἐν τῇ ζωῇ, ἐν ὥρᾳ μάλιστα μεγάλης πανηγύρεως.

Ἀλλ' ὁ κὺρ-Στρατῆς, εὑρὼν καιρόν, ὁποῦ ἡμεῖς ἀφυγρέθημεν ἐν τῇ θείᾳ ψδῇ, ἐξηκολούθει νὰ πίνῃ, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου κενῶν τὰ ποτήρια. Τοῦ ἄνοιξε καὶ ἡ ὄρεξις.

Καὶ θεωρῶν αὐτὸν ὁ φίλος μου ὅλον ἔκδοτον εἰς τὸν πότον τὸν ἐπείραξε :

— Δὲν εἶσαι—ἀλήθεια—κολοκυθοκέφαλος, κὺρ-Στρατῆ ;

— Εἶμαι κολοκυθοκορφᾶς! Μάλιστα! ἀπήντησε. Καὶ προσέθηκε :

— Ἂς πιοῦμε ἀκόμα μιὰ γιὰ τοὺς ζωντανούς. Καὶ πίνων ἔλεγε·

— Τοῦ χρόνου διπλοῖ, βρὲ παιδιά !

— Ἔ, τώρα ἀράδα σου, κὺρ-Στρατῆ. Θὰ μᾶς ψάλῃς τὸ «Δοξαστικόν.» Ἐτελείωσαν «οἱ Αἶνοι».

Τὰ μάτια τοῦ κὺρ-Στρατῆ, τὰ ὡς κάστανα μεγάλα, ἐμίκρυναν ἀπὸ τοῦ οἴνου, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπακοήν, ἵνα μᾶς εὐχαριστήσῃ, ἤρχισεν. Πλὴν ἀντὶ νὰ εἴπῃ πλ. δ' ἤχον «Ὅτε καιρὸς» τὸ περίφημον δόξα τῶν Αἴνων τῆς ἑορτῆς, ἄρχεται αἴφνης πλ. δ' ἦχον «Θρηνῶ καὶ δδύρομαι» τὸ νεκρώσιμον γνωστὸν τροπάριον. Καὶ συγχρόνως ἀρχίζει νὰ κλαίῃ ὅλος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Εὑρίσκετο εἰς τὸ στοιχεῖόν του. Ὁ φίλος μου, ὁ Ἀλεξανδρῆς τὸν ἀποτρέπει, τὸν διορθώνει, τὸν ἀνακαλεῖ—νὰ εἴποῦμεν—εἰς τὴν τάξιν, πλὴν αὐτὸς κωφεύει καὶ προχωρεῖ. Τοῦτο ὅμως μὲ ἐπανέφερε πάλιν εἰς τὰς φοβερὰς σκέψεις μου. Μοῦ

ἐφάνη ὅτι ἐπανῆλθον εἰς τὰς θέσεις των τὰ πένθιμα ἐκεῖνα ἀντικείμενα. Κυττάζω εἰς τὸν ἕνα τοῖχον, καὶ βλέπω—μοῦ ἐφάνη—ἐπὶ τοῦ ραφίου τὸ πιάτον μὲ τὰ κόλλυβα. Κυττάζω εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, καὶ βλέπω—μοῦ ἐφάνη—τὸν νεκρικὸν στέφανον μὲ τὰς ὡραίας γαλάζιας κορδέλλας του. Κυττάζω καὶ εἰς τὴν ὀροφήν, καὶ βλέπω—μοῦ ἐφάνη—τὰ νεκρώσιμα πρῶτα κηρία, φέγγοντα μὲ φῶς ἀμυδρόν, μικρόν, γαλάζιον φῶς, φῶς νεκρόν. Ὁ κὺρ Στρατῆς ἐξηκολούθει θρηνητικώτατα τὸ τροπάριον τὸ πενθιμον. Εὑρίσκετο ἤδη εἰς τὸ «πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ». Ὁ δὲ φίλος μου ἀπελπισθεὶς πλέον ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν τάξιν, ἐβοήθει καὶ αὐτὸς συμψάλλων. Ἔκλαιον καὶ οἱ δύο.

Τὰ ὠτά μου ἐβόμβουν χειρότερον ἤδη.

— Βλέπω πεθαμένους, εἶπα τότε τρέμων.

Καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς μου. Οὔτε νὰ βλέπω, οὔτε ν' ἀκούω, ἀπὸ τὰ σύγχρονα παράδοξα. Ἀνέμενον δέ, ὡς πάντοτε μετὰ τοιαῦτα θεάματα, φοβερὸν ὄνειρον μὲ νεκροκράββατα καὶ νεκροὺς καὶ δαίμονας.

***

Καὶ εἶδον ὄνειρον τῳόντι μετ' ὀλίγον.

Νεκρωθεὶς ἀπὸ τὴν συγχρόνου γενεᾶς, ἀνέζησα εἰς ἄλλους, παλαιοὺς χρόνους χρόνους πεθεινούς, χρόνους γλυκεῖς, ἀλησμονήτους χρόνους, τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας τοὺς χρυσοῦς καιρούς.

Καὶ ἤμην παιδίον. Ἔκειτ ἐπάνω εἰς ἕνα μικρὸ-μικρὸ νησάκι. Νησάκι κατάφυτον, σκιερὸν νησάκι, νησάκι εὔμορφον. Καὶ τώρα ἀκόμη, θαρρῶ πῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλο εὐμορφότερον. Μακρόθεν, φαίνεται σὰν ψεύτικο. Σὰν θαλασσογραφία. Ἀπὸ κοντά, φαίνεται σὰν ἀληθινό. Σὰν ζωντανὸ Νησάκι μὲ ψυχήν, μὲ πνοήν, μὲ μάτια, μὲ στόμα νησάκι. Ὅποιος εἶναι ἐπάνω θαρρεῖ πῶς εἶναι εἰς τὸν Παράδεισον. Μὲ τὰ ἄλση του, μὲ τὰ ποταμάκια του, μὲ τὰς λίμνας του, μὲ τὰς βρυσούλας του, μὲ τὰ λιμανάκια του, μὲ τὰς ἀμμουδιάς του. Καὶ καταμεσῆς, μέσα εἰς μίαν γραφικήν, εὔμορφον φάραγγα, τὸ δένδρον τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν. Ἕνα ὡραῖο Μοναστηράκι. Οὔτε ἐφημερίδας ἐδιάβαζα. Οὔτε ψήφους εἶχα. Οὔτε ἀπὸ μεταρρυθμίσεις ἐνοοῦσα τίποτε, οὔτε ἀπὸ ἀνακοινώσεις. Ἤμουν παιδίον.

Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τάχα. Σαράντα ἡμέρας οἱ ἄνθρωποι ἐνήστευον. Ἡ καλύβη ἡ χρησιμεύουσα ὡς κρεοπωλεῖον εἶχε καταληφθῇ ὑπό τινος ναυπηγοῦ, ὅστις ὑπ' οὐτὴν ἐσκάρωσε πλοιάριον. Τὴν παραμονὴν τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν μ' εὐχὰς κ' εὐλογίας, καὶ ὁ κρεοπώλης κατέλοιβε πάλιν τὴν καλύβην, ἀκολουθούμενος ἀπὸ χοίρους, τράγους καὶ ὀμνούς, ἕλα πρὸς σφαγὴν διὰ τὰ Χριστούγεννα.

Ἡ εὔμορφαις νησιώτισσαις καὶ ἡ νησιοτοπούλαις πλύνουν, ἀσπρίζουν, τακτοποιοῦν, σαρόνουν τοῦ χωριδίου τοὺς οἰκίσκους. Λάμπουν τὰ χιόνια ἐς τὰ βουνὰ τῆς Εὐβοίας, τ' ἀντικρυνά. Ἡ ψαροπούλαις ἔρχονται ἡ μιὰ κοντὰ ἐς τὴν ἄλλη. Ἀράζουν. Ἡσυχάζουν. Θ' ἀναπαυθοῦν. Θὰ κοιμηθοῦν. Οἱ χωρικοί, χαρούμενοι ἐμβαίνουν εἰς τὴν κώμην, νὰ ξεουρασθοῦν, νὰ ξυρισθοῦν, νὰ λουσθοῦν. Οἱ ψαράδες ἁπλωσαν τὰ δίκτυά των, νὰ στεγνώσουν, καὶ οἱ γεωργοὶ ἔστησαν τὰ ἄροτρα πρὸ τῆς αὐλείου, ὡς τρόπαια χαρμόσυνα τῆς ἐργασίας ἥτις πάντοτε θὰ ζῇ καὶ θὰ βασιλεύῃ. Ἡ μόνη ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένη ἐργασία. Ὁ γέρων ἐκεῖνος γεωργός, ὁ τόσον φιλόβιος ἐπὶ τοῦ ὀναρίου του, μαζὶ μὲ τὸ ἄροτρόν του, δίπλα του, σὰν νὰ προηγῆται θριάμβου, τροπαιοφόρος, ἔχει ἀπὸ τὴν λαμπρὴν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κώμην. Κ' εἰσέρχεται τώρα, ἐπὶ τοῦ ὀναρίου του φιλτάτου, μὲ τὸ ἄροτρόν του, δίπλα του, ὡς νὰ προηγῆται θριάμβου, τροπαιοφόρος, διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὰ Χριστούγεννα, ἐν τῷ γενεθλίῳ του εἴκῳ. Ὅλοι συνάζονται ἑνωρίς. Ἑνωρὶς θὰ κοιμηθοῦν, διότι ἑνωρὶς—ὄρθρου βαθέως—θὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν ναόν, νὰ ἐκκλησιασθῶσι, νὰ ἑορτάσουν νὰ κοινωνήσουν.

Τὴν νύκτα, μὲ τὸ φανάρι, ἐτραγούδησα τὰ Χριστούγεννα εἰς τοῦ πάππου μου τοῦ γέροντος, τοῦ ἀσπρογένη τοῦ Παπαλιξάνδρου. Μοῦ ἔδωσε δύο εἰκοσιπενταράκια.

— Δὲν εἶχε, μάννα, κανένα σφαντζίκο; Περπονέθην ἔπειτα.

— Τοῦ τὰ πῆρε ὁ γάτος παιδί μου! Μοῦ ἀπήντησε.

Καὶ τὸ ἐπίστευσα.

Ὦ ἀθῳότης, ἀθῷα ἀθῳότης! Τί εἶσαι λοιπὸν καὶ χάνεσαι; Χιὼν εἶσαι καὶ λιώνεις, καπνὸς καὶ διαλύεσαι, ἀράχνη καὶ σὲ διασπᾷ ὁ ἄνεμος;

Τὴν νύκτα ἦλθαν εἰς τὸ σπίτι μας δύο ἡλικιωμένοι, μὲ τὰ βιολιά, καὶ ἐτραγούδησαν τὰ Χριστούγεννα. Ἡ μητέρα ἔφερε δύο μεγάλα χριστόψωμα καὶ μίαν προσφορὰν διὰ τὴν λειτουργίαν· καὶ ἀρτὰ ἀρτὰ παρεσκεύαζε παχεῖαν δεῖπνα, διὰ τὸ ἑωθινὸν πρόγευμα. Ὁ πατέρας μοῦ ἔφερε καινούργιο φορεματάκι, εὔμορφον, κ' ἐκοιμήθην μαζὶ μ' αὐτὸ στὴν ἀγκαλιά μου.

Εἰς τὸν πρῶτον ἀκροσθένεα τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας ἤμην ἑτοιμασμένος. Ὅλοι οἱ κάτοικοι καθαροί, εἰρηνικοί, φαιδροὶ συνήχθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τί τάξις! τί εὐπρέπεια! τί κοσμιότης!

Ὁ ἕνας ἐφημέριος, ὑψηλός, στερεός, μὲ τὰ χρυσᾶ του ἄμφια καὶ τὴν χρυσῆν του στέφανην, ὡμοίαζε μὲ τὸν ἀρχιστράτηγον Μιχαήλ. Ὁ ἄλλος, κοντότερος σεμνότερος, μὲ τὸ ἀρχαῖον μωραϊτικὸν φελώνιον, ταῦ Γενάρχου μας κληρονομίαν εὐσεβῆ, ὁ φιλοπαίγμων καὶ γλυκύτατος γέρω Παπαδιαμάντης ὁ ἀλησμόνητος καὶ πολυσέβαστός μου ἱερεὺς ἐκεῖνος ὁποῦ τόσον μὲ ἀγάπησε, καὶ τόσον τὸν ἐσεβόμην, μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμνα κατόπιν ἕλας τὰς θρησκευτικάς μου ἐκδρομάς, ὡμοίαζε τὸν ἀρχάγγελον Γαβριήλ. Πῶς νὰ μὴ ὑπάρξῃ σεμνότης καὶ εὐπρέπεια, εἰς ἐκεῖνον τὸν ναόν, ἀφοῦ ἡ θρησκευτικὴ πομπὴ διευθύνετο ἀπὸ δύο τοιούτους ἀρχαγγέλους.

Αἱ γυναῖκες ἐπάνω εἰς τὸν γυναικωνίτην, χρυσοστόλιστοι, λάμπουσαι, ὄπισθεν ἀπὸ τὰ δρύφακτα, ὡς χρυσαῖς τρέμουζαις, ἀναβίβουσαι διακεκομμένας λαμ-

πηδόνας, ἐν γραμμῇ μακρᾷ, ὡς χρυσολάμπει, τὴν νύκτα μὲ τὴν πανσέληνον, τὸ διασχιζόμενον ὑπὸ ταχείας λέμβου κῦμα, ἐν ἠρεμαίῳ πόντῳ. Οἱ ἄνδρες μὲ τὰ καλλίτερά των ἐνδύματα, τιμῶντες τὴν ἡμέραν· ζῶναι χρυσαῖ, ζῶναι μεταξωταί, κεντητὰ γελέκια, κατάλευκοι χιτῶνες, μεταξωτὰ μανδήλια, τσάχινα ἐπανωφόρια, πολύτιμοι ρωσικαὶ γοῦναι, ὑποδήματα ὑψηλὰ τοῦ Ταϊγανίου. Τὰ παιδιὰ στολισμένα, σεμνά, ἀθῷα, ἡσύχια, διὰ τῆς σιωπῆς των δεικνύοντα τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο τὸ νέον του φόρεμα, ἐν ὑπερηφανείᾳ. Τὰ φῶτα τὰ ἐκλάμποντα ἐν μαρμαρυγαῖς θαμβωτικαῖς, ὁ καπνὸς τοῦ θυμιάματος, ἡ εὐωδία ἡ ἄρρητος, ἡ γλυκύτης τῆς τελετῆς, ἡ μεγαλειότης τῶν ἱερέων, αἱ κατάφορτοι ἐκ τῶν ἀφιερωμάτων πανάρχαιοι εἰκόνες, ἐκεῖνος ὁ Παντοκράτωρ τοῦ Πανσελήνου ὁ ὑπερθαύμαστος, προσέδιδον εἰς τὴν ἑορτὴν μυστηριώδη γοητείαν.

Τὸ σπίτι μας εἶνε εἰς τὴν ἀκροθαλασσιάν. Ἕνα ἀρχαῖον, τῶν ἱδρυτῶν τοῦ χωρίου, σπίτι. Καὶ ὅταν ἐγύρισα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἕως οὗ ἑτοιμασθῇ ὁ ἑωθινὸς τῶν Χριστουγέννων ζωμός, ἔβλεπον ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοὺς Ὑδραίους σπογγαλιεῖς, οἵτινες παρὰ τὰς μιλτοπαρείους ἁλιάδας των, ἀνειλκυσμένας ἔξω, ἀνάψαντες πυράς, ἡτοίμαζαν τὸ πρόγευμα τὸ Χριστουγεννιάτικον, ὑπὸ τὸν ἔναστρον οὐρανόν, ὅστις ἦπλοῦτο ἄνω γαλήνιος καὶ γλυκύς, ὡς παγκοσμίου δροφος θεάτρου, κεντητός, χρυσοκέντητος, ἀργυροκέντητος, ἀστροκέντητος, ἀσπροκέντητος, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ χθαμαλοῦ λόφου, πέραν ἐχάραζε πλέον ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἠπλοῦτο ὑπὸ μαλακῶν χειρῶν νυμφῶν ἀοράτων, ῥόδινον, πορφυρόχρουν παραπέτασμα, ἡ ἑωθινὴ εὔμορφος σημαία τῆς ἐξημερονούσης πλέον πανηγύρεως.

— Ὁ Καλλικάντζαρος!

Φωνάζει αἴφνης ὁ γέρων πατήρ, ὅταν μὲ χαρὰν ἐπηγαίναμεν νὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, παρὰ τὴν λάμπουσαν, τὴν θερμαίνουσαν, τὴν ἀσπρισμένην ἑστίαν μας, τὸ ἱερὸν καὶ γλυκὺ τοῦ χειμῶνος ἐνδιαίτημα

Ἡ φωνὴ αὕτη μ' ἐξήγειρε τοῦ ὕπνου. Τὸ ὄνειρόν μου ἔπαυσε.

***

Διότι συγχρόνως εἰσήρχετο εἰς τοῦ κὺρ-Στρατῆ τὴν τραπεζαρίαν ὁ ἐφημέριος τοῦ νεκροταφείου, κρατῶν φανάριον εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ χιλιάρικην εἰς τὴν ἄλλην.

— Σᾶς ἀνεκάλυψα τέλος πάντων! Ἔτσι κρυφὰ λοιπόν;

Ἔτριβα ἐπὶ ὥραν τοὺς ὀφθαλμούς μου. Πρώτην φορὰν μετὰ τὰς πενθίμους συγκινήσεις ἔβλεπον τόσον φαιδρόν, τόσον γλυκύ, τόσον ἐπιθυμητὸν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔφερε γαλήνην καὶ θάρρος εἰς τὴν καρδίαν. Ἦτο τόσον θερμὸν τὸ ὄνειρόν μου τὸ ἀλησμόνητον, ὥστε μοῦ ἐθέρμανε ψυχὴν καὶ σῶμα. Δὲν ἤμουν πλέον ἐγὼ ὁ ἀνέρτατος, ὁ ἀλειτούργητος, ὁ ἀφωρισμένος. Ἑώρτασα τὰ τρυφερώτατα Χριστούγεννα μὲ τόσα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν πλέον. Χωρὶς ἄλλο ἦτο ὄνειρον ἐξ οὐρανῶν διὰ τὴν εἰς τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος μου πίστιν ἀτίμητος ἀμοιβή. Συμμετέσχον τότε, χαίρων τῆς χαρᾶς τοῦ φιλικοῦ δείπνου.

Ὁ Παπᾶ Γιάννης, ὁ ἐφημέριος τοῦ Νεκροταφείου, μὲ τὸ θάρρος ὁποῦ εἶχε τῆς γνωριμίας, ἔλαβε πάραυτα θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν, καὶ ἀνέζησε πάραυτα πότος ἐκπνέων.

— Χριστὸς γεννᾶται, ἐκραύγασεν ὁ ἱερεὺς ὅλος χαρά· καὶ ἐγέλα ὅλος. Τὰ μάτια του, αἱ παρειαί του, τὸ στόμα του· καὶ ἴδιως ἡ οὐλὴ τοῦ δεξιοῦ του χείλους.

Καὶ ἐπειδὴ νέα διάθεσις ψαλμῳδίας ἀνεφάνη, ζωηροτέρα τῆς πρώτης, εἶπεν ὁ φίλος μου ὁ Ἀλεξανδρῆς μὲ τὸ πατροπαράδοτον σατυρικὸν πνεῦμα, λεπτὸν ὡς ἀεράκι πεύκου γηραιοῦ, ἵνα προλάβῃ πᾶσαν τοῦ κὺρ Στρατῆ θρηνῳδίαν.

— Νὰ σοῦ πῶ, κὺρ Στρατῆ. Ἐσὺ νὰ ψάλῃς τὰ πανηγυρικὰ μέλη, καὶ ὁ παπα-Γιάννης — νἄχωμεν τὴν εὐχίτσα του — τὰ νεκρώσιμα. Δὲν λέω καλά, παπᾶ μου;

Ὅλοι ἐγελάσαμεν.

Η ΛΑΧΤΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ)

Στὴ χιονιὰ καὶ' στό σκοτάδι ἔρημη καὶ μοναχή,
καὶ μὲ μάτια βουρκομένα ξαγρυπνοῦσε μιὰ φτωχή·
ἔβλεπε τὰ δυὸ μικρά της ποῦ κοιμώνταν ἀγκαλιά,
καὶ παράστεκε μὲ πόνο στὴ μικρή τους τὴ φωλιά.
— « Κοιμηθῆτε, ὀρφανά μου, καὶ κοντά σας ἀγρυπνῶ,
γιατί, σὰν ξυπνήστε, πάλι θὰ φωνάξετε : π ε ι ν ῶ. »

«Μεσ' στὸν ὕπνο σας μονάχα τὰ χειλάκια σας γελοῦν,
ὀνειρεύεσθε ψωμάκι, κι' ἀγγελάκια σᾶς μιλοῦν,
Ὀνειρεύεσθε φτωχά μου, παιχνιδάκια χαρωπά,
ροῦχα παστρικά καὶ χάδια, κ'ἡ καρδοῦλα σας κτυπᾶ.
Κοιμηθῆτε! εἶν ὁ ὕπνος βάλσαμο ἀπ'τὸν οὐρανό . . .
μοῦ ξεσχίζετε τὰ στήθια σὰν φωνάζετε : π ε ι ν ῶ . »

« Σὰν νὰ βλέπω χαμογέλιο 'στὴ μορφή σας τὴ χλωμή . . .
ποιὸς, μικρά μου, νὰ σᾶς δίνῃ, μέσ'ς τὸν ὕπνο σας ψωμί
καὶ ἁπλώνετε τὰ χέρια - ὦ φριχτὴ μου συμφορά!—
γιὰ νὰ τιάσετε, φτωχά μου, τὴν ἀνύπαρκτη χαρά ;
Ἄχ ! Χριστέ μου!, τ'ὄνειρό τους κάμε τὸ ἀληθινό . . .
μοῦ ραΐζετ'ἡ καρδιά μου σὰν τ'ἀκούω νὰ λέν : π ε ι ν ῶ !»

« Ἄχ ! Χριστέ μ', ποὺ σὰν ἀπόψε ἐγεννήθηκες κ' Ἐσύ
ἀπὸ τὴν ταπείνωσί Σου σὲ καλύβη φτωχική,
πρὶν πλαγιάσουν ' ς τὸ σεπτό Σου τὸ εἰκόνισμα μπροστά
προσευχήθηκαν τὰ δόλια ἂν καὶ ἦσαν νηστικά.
Σὺ σπλαχνίσου τα Χριστέ μου! Εἶμαι μάννα καὶ πονῶ!
Μὲ πληγώνει σὰν μαχαῖρι κάθε κλάμα τους : π ε ι ν ῶ !

« Ἄχ! Θεέ ! 'ςτὴν ἀγκαλιά Σου δέν ἐπῆρες τὰ μικρά,
κι'εἶπαν τὰ χρυσά Σου χείλη νὰ γενοῦμε σὰν κι'αὐτά ;
Σὺ, ποῦ ἡ χάρις Σου χορταίνει τοὐρανοῦ τὰ πετεινά,
μὴ τῆς δόλιας μοῦ τ'ἀφήνῃς πεινασμένα καὶ γυμνά !
Μὲ τὴν αὐρινὴ γιορτή Σου σῶσε τα . ! Παραφρονῶ .
ξεψυχῶ, σὰν μοῦ φωνάζουν μὲ παράπονο : π ε ι ν ῶ ! »

« Κύταξέ τα ! Ἄχ, πῶς τρέμουνε ! ἔλα μου ἐδῶ, μικρό,
τί μου κρυφοναστενάζεις μὲ χαμόγελο πικρό ;
Μοῦ πεινᾶς; ἔλα κοντά μου νὰ σὲ θρέψω μὲ φιλιά . . .
μοῦ κρυώνεις; ἔχει φλόγα ἡ δική μου ἀγκαλιά . . .
'Αμ'ἐσὺ; . . . Τί, ἀνδεύει, τ'ἀχειλάκι σου τ'ἀχνό;
ξέρω τὸν καῦμό σου . . Σώπα! μὴ μοῦ ξεφωνᾷς: πει ῶ! »

« Ἔλεος, Χριστέ μου ! Κόψε τὴν ἀθλία μου ζωή,
φτάνει-μου λίγο ψωμάκι νὰ τοὺς στείλῃς τὸ πρωΐ.
Ἄχ, φτωχά μου! . . κοιμηθῆτε, κι'αὔριο θὰ σηκωθῶ
καὶ παντοῦ γιὰ σᾶς θὰ τρέξω, θά φωνάξω, θὰ κλαυθῶ.
Ψεῦτρα, κλεῦτρα, ντροπιασμένη, κολασμένη θὰ γενῶ,
γιατί σβύνομαι, πεθαίνω σὲ μιὰ λέξι σας: πεινῶ ! »

'Στὴ χιονιὰ καὶ 'ς τὸ σκοτάδι ἔρημη καὶ μοναχή,
μὲ τὰ ἔρμα τ'ἀρφανὰ της λυώνει ἡ μάννα ἡ φτωχή,
καὶ τὰ σφίγγει μὲ λαχτάρα 'ς τὴ ζεστή της ἀγκαλιά
μὲ χαμόγελο-φαρμάκι, μὲ φαρμάκι-τὰ φιλιά . . .
Κ'ἔξω ὁ βοριᾶς βογγάει, μακριὰ'ς τὸν οὐρανό,
«σὰν νὰ τῆς μηνάῃ τῆς δόλιας κι'ἄλλο βογγητό : π ε ι ν ῶ!

ΑΓΑΝΙΚΗ ΜΑΖΑΡΑΚΗ
(1892)

ΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

ΠΑΤΗΡ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΥΑΚΙΝΘΟΣ) ΜΑΡΑΓΚΟΣ

(1827-1885)

Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἐγκλείουσα ἐν ἑαυτῇ, ὡς παγκόσμιος, πάντας τοὺς λαοὺς τῆς οἰκουμένης μετὰ τῶν ἰδίων ἑκάστου ἰδεῶν καὶ πόθων καὶ ἐθνικῶν σκέψεων καὶ ἠθῶν καὶ ἐθίμων, γινώσκει ἵνα σέβηται καὶ σκέπῃ καὶ ἀποδέχηται καὶ προστατεύῃ πᾶν ὅ,τι ὑφίσταται ἐν μέσῳ τῶν τέκνων αὐτῆς θεμιτὸν καὶ δίκαιον καὶ ἄξιον σεβασμοῦ.

Κλῶνοι εὐθαλεῖς καὶ εὐέλπιδες τοῦ μεγάλου καὶ γονίμου στελέχους τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, παρίστανται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν παλαίουσαι κατὰ δυσχερειῶν καὶ προλήψεων καὶ παρανοήσεων μυρίων ἡ Ἀρμενικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ τῶν Μελχιτῶν ἑλληνόρρυθμος, καὶ ἡ τῶν Γεωργιανῶν, καὶ αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Σύρων, Χαλδαίων, Μαρωνιτῶν καὶ Κόπτων, ὑφιστάμεναι θάλλουσαι καὶ ἐπιτελοῦσαι τὰς ἱεροτελεστίας αὐτῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν γλώσσῃ καὶ τῷ ἰδίῳ ἐκκλησιαστικῷ τυπικῷ, χωρὶς ποσῶς νὰ παρεμποδίζῃ τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν ἡ ἑνότης αὐτῶν μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ ὑποδείγματα τῆς χιλιετοῦς σχεδὸν ἑλληνορρύθμου μονῆς τῆς Κρυπτοφέρης, ἡ ἐν Ρώμῃ θεολογικὴ σχολὴ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, οἱ διάφοροι βυζαντινοὶ ναοί, οἵτινες μετὰ διαφόρων τοῦ βυζαντινοῦ τύπου μοναστηρίων ὑφίστανται εἰς πολλὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης, αἱ ἑλληνόρρυθμοι Κοινότητες Ἰταλίας, Γιουγκοσλαυίας, Πολωνίας, παλαιᾶς Αὐστρίας, Κορσικῆς, Ρουμανίας, Ρωσίας, Βουλγαρίας, Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος ὡς καὶ αὐτῆς τῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς, καταδεικνύουσι τρανῶς τὸν σεβασμόν, ὃν εἰλικρινῶς ἀπονέμει ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία πρὸς τοὺς παναρχαίους τύπους, καθ' οὓς οἱ ἐν Ἀνατολῇ χριστιανοὶ ἀπέδιδον τὴν δέουσαν τῷ Θεῷ λατρείαν.

Οἱ φερόμενοι ὑπό τινων ὡς Οὐνῖται, ὅπερ σημαίνει χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἡνωμένοι μὲν μετὰ τῆς Καθολικῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, πλὴν τηροῦντες τὴν γλῶσσαν καὶ τὰς λειτουργικὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων αὐτῶν, ὑφίσταντο συνεχῶς ἀποτελοῦντες τὸν φυσικὸν δεσμὸν μεταξὺ τῶν δύο διεσταμένων στοιχείων. Οὗτοι ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τῷ παρελθόντι ὑπῆρχον μὲν σποραδικῶς, μὴ ἔχοντες ἰδίαν ἱεραρχίαν ἀλλ' ἐξαρτώμενοι ὑπὸ τοῦ κατὰ καιρὸν Ἀποστολικοῦ Ἐπιτετραμμένου τῆς Ἁγίας Ἕδρας, ἀποκτήσαντες δὲ σὺν τῷ χρόνῳ αὐτοδιοίκησιν, ἱεραρχίαν καὶ τελείαν διοργάνωσιν. Ἐν μέσῳ αὐταπαρνήσεως καὶ ἐθελοθυ-

Ὁ ἀοίδιμος Π. ΥΑΚΥΝΘΟΣ ΙΩ. ΜΑΡΑΓΚΟΣ

σιῶν βαρυσημά των, οἱ ἑλληνοκαθολικοὶ Κωνσταντινουπόλεως κατώρθωσαν ἔργα μεγάλα ἄνευ στόμφου, ἄνευ ἐπιδεικτιάσεως, ἄνευ προσωπικῶν καὶ ἐγκοσμίων βλέψεων, ἀλλὰ μόνον πρὸς τελεσφόρησιν τοῦ καλοῦ καὶ ἐπιτέλεσιν τῆς θείας βουλήσεως. Πρώτην κέκτηται θέσιν μεταξὺ τῶν σκαπανέων τούτων τῆς Καθολικῆς ἰδέας ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ ὑπέροχος καθολικὸς ἱερεὺς Ἰ ω ά ν ν η ς Γ. Μ α ρ α γ κ ό ς, γνωστὸς ὑπὸ τὴν προσωνυμίαν Πατρὸς Ἰακύνθου, τυγχάνων ἱδρυτὴς τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος καὶ τοῦ ἱδρύματος τῆς Ἁ γ ί α ς Τ ρ ι ά δ ο ς.

Προτιθέμενοι ἵνα παραθέσωμεν ἐνταῦθα βιογραφικάς τινας πληροφορίας περὶ τοῦ ἀοιδίμου τούτου ἀνδρός, αἵτινες στενῶς συνδέονται μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἱδρύματος ὅπερ ἐκληροδότησε τῇ καθολικῇ ἰδέᾳ, ἐρανιζόμεθα καὶ ἀναδημοσιεύομεν αὐτὰς ἐκ τοῦ ἀρίστου περιοδικοῦ "Καθολικὴ Ἐπιθεώρησις" τοῦ ἄλλοτε ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐκδιδομένου τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ φροντίδι τοῦ ἀειμνήστου ἰατροῦ Φραγκίσκου Σαλάχα, διαχειριστοῦ οὐκ ἐκ τῶν τυχόντων τοῦ ἑλληνικοῦ καλάμου καὶ ἐπιλέκτου καὶ δραστηρίου μέλους τῆς καθολικῆς Κοινότητος. (Ἔτος 1905 Καθ. Ἐπ.).

***

Ἐν μέσῳ τρικυμιώδους θαλάσσης ἐπάλαιε κατὰ τῶν κυμάτων ἱστιοφόρον πλοῖον καθολικῶν κτητόρων. Δεκαοκταετὴς περίπου νεανίας, γόνος εὐσεβῶν γονέων καθολικῶν, ἐκ τῶν ἐπιλέκτων οἰκογενειῶν τῆς ἑλληνικῆς νήσου Σύρου, ἐκράτει τὸ πηδάλιον τῆς νηὸς καὶ κατηύθυνε τὸ πλοῖον πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ πλοιάρχου ὑποδεικνυόμενον προορισμόν. Ὁ νεανίας ἐκεῖνος ἦτο ὁ Ἰωάννης Γ. Μαραγκὸς ὁ μέλλων ἱδρυτὴς τοῦ καθολικοῦ ἱδρύματος τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Τελειόφοιτος τοῦ ἑλληνικοῦ Γυμνασίου Σύρου, διάνοια ὑπέροχος, καρδία μεγάλη, χαρακτὴρ σοβαρότης πολλή, θέλησις σταθερὰ μετὰ πεποιθήσεως ἐπὶ τὰς ἰδίας ποιότητας, ἃς χωρηγεῖ ἡ πρόωρος ὡριμότης τοῦ πνεύματος, καθίστων τὸν λίαν νεαρὸν πηδαλιοῦχον τῆς νηός, ἓν τῶν ὑπερόχων προσωπικοτήτων τοῦ καθολικοῦ λαοῦ τῶν Συρίων.

Ἀποφοιτήσας τοῦ ἐν Σύρῳ ἑλληνικοῦ Γυμνασίου ὁ Ἰωάννης Μαραγκὸς ἐσκέφθη ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ναυτικὸν στάδιον, δι' ὃ καὶ ἐπεχείρησε δοκιμαστικά τινα ταξείδια διὰ φιλικοῦ πλοίου. Διευθύνων λοιπὸν τὸ πλοῖον ἐφ' οὗ ἐπέβαινε καὶ φέρων αὐτὸ διὰ τοῦ εἰς χεῖρας πηδαλίου κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, αἴφνης λάμψις νέας ἰδέας διῆλθε τὸν γόνιμον νοῦν τοῦ νεανίου καὶ κατέστησεν αὐτὸν σκεπτικόν. Ἐσκέφθη ὁ νεανίας καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν «κρατῶ εἰς χεῖρας ἄψυχον

μηχάνημα δι' οὗ διευθύνω ἄψυχον σῶμα, τὸ ὁποῖον εὐπειθῶς μέν, ἀλλὰ μηχανικῶς μόνον κινεῖται καὶ βαίνει πρὸς ἣν διεύθυνσιν ἐπιτάττει ἡ ἐλευθέρα βούλησις, χρησιμοποιοῦσα τὴν κινητήριον δύναμιν τῶν ἀνέμων ὑπεικόντων ἐπίσης τῇ ἐντολῇ τῆς ἐλευθέρας μου βουλήσεως. Δὲν θὰ εἶνε ἄρά γε δυνατὸν εἰς ἐμέ, ἀντὶ νὰ κινῶ τὸ ἄψυχον τοῦτο σῶμα καὶ διευθύνω καθ' ἣν λαμβάνω ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου ὁδηγίαν, δὲν θὰ ἦτο ὑψηλώτερον καὶ εὐγενέστερον, ἐὰν ἐχρησιμοποίουν τὴν ἁρμοδιότητα ὅση ἐμοὶ ἔνεστι, ὅπως διευθύνω ἔμψυχα καὶ λογικὰ καὶ ἐλεύθερα ὄντα, καὶ καθοδηγῶ τὰς συνειδήσεις αὐτῶν, πρὸς ὅ, τι ἐπιτάττει ἡ ὑψίστη ἐλευθέρα βούλησις τοῦ Κυρίου τοῦ σύμπαντος;» Ἡ ὑψηλὴ αὕτη ἰδέα διῆλθε ὡς ἀστραπὴ τὸν ὑπέροχον νοῦν τοῦ νεανίου κατὰ δὲ τὸ ταξείδιον ὡρίμως ἐμελέτησεν αὐτήν, καὶ παραιτηθεὶς τοῦ σκοποῦ τοῦ διευθύνειν τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς νηός, ὁριστικῶς ἀπεφάσισεν ἵνα ταχθῇ σκαπανεὺς τοῦ χριστιανικοῦ ἀμπελῶνος. Ἐπιστρέψας εἰς Σῦρον ἠβουλήθη ἵνα δηλώσῃ εἰς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον καὶ δὴ ἐν μοναχικῷ τάγματι. Πλὴν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπεφάνθη ὅτι ἐπροτίμα ὁ υἱός του, ἐὰν θέλῃ νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον, γίνῃ κοσμικὸς ἱερεὺς καὶ παραμείνῃ ἐν Σύρῳ. Ὁ νεαρὸς Ἰωάννης μὴ βουλόμενος νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν πατέρα του, ἀπεφάσισε ἵνα γίνῃ κοσμικὸς ἱερεύς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ καθολικὸν ἱεροσπουδαστήριον Σύρου, ἔνθα μετὰ σοβαρὰς καὶ λίαν ἐπιτυχεῖς θεολογικὰς σπουδάς, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου ἐπισκόπου Σύρου Ἰωσὴφ Ἀλβέρτη ἐν ἔτει 1852. Ἕνεκα δὲ τῆς μεγάλης δημοτικότητος τῆς πατρικῆς οἰκογενείας, ἅθροος ὁ λαὸς τῶν Συρίων παρέστη εἰς τὴν χειροτονίαν του.

Εὐπαίδευτος καὶ ἑλληνομαθὴς ὁ νεαρὸς ἱερεύς, ἐξελέγη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως δημοδιδάσκαλος εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον Σύρου, ἔνθα παρέμεινε διδάσκων μέχρι τοῦ 1855.

Οἰκογενειακαὶ πικρίαι ὑπηγόρευσαν αὐτῷ τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ καταλείπῃ τὴν Σῦρον καὶ μεταβῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔνθα ἡ θεία βούλησις ἐκάλει αὐτὸν εἰς προωρισμὸν ὑψηλὸν καὶ μεγάλον ὑπὲρ τοῦ κλέους τῆς μιᾶς ἐκκλησίας του.

Ἐν ἔτει 1856 κατέλιπεν ὁ Ἰωάννης Μαραγκὸς τὴν Σῦρον ἐγκατασταθεὶς ὁριστικῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν μεγαλούπολιν ὁ ζηλωτὴς ἱερεὺς δαψιλῶς ἐχρησιμοποίησε καὶ τὸν διάπυρον αὐτοῦ χριστιανικὸν ζῆλον, καὶ τὰς πολλὰς αὐτοῦ γνώσεις, καὶ τὴν βαρυσήμαντον αὐτοῦ ρητορικὴν δεινότητα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, γενόμενος σπουδαῖος αὐτῆς παράγων. Εὐλαβούμενος παιδιόθεν τὸν ἅγιον Δομίνικον, καὶ ἀποθαυμάσας ἱερεὺς τὸ μοναστικὸν τάγμα τῶν Δομινικανῶν, ἐσκέφθη ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐνταῦθα μοναστήριον τῶν Δομινικανῶν, ἔνθα καὶ παρέμεινεν ὡς ἀρχάριος περιβεβλημμένος τὸν μοναστικὸν ἱματισμὸν τοῦ τάγματος. Ἡ πολλὴ φήμη τοῦ ζηλωτοῦ ἱερέως, παρηκολούθησεν αὐτὸν καὶ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου τῶν

δομινικανῶν, καὶ αἱ ἐξομολογήσεις συνέρρεον ἄφθονοι, καὶ πολλαπλαὶ πράξεις εὐλαβείας ὑπ' αὐτοῦ ἐδημιουργήθησαν ἐν τῷ εἰρημένῳ ναῷ, καὶ τὸ κύρυγμα συνεπλήρου ἄφθονον τὴν συγκομιδὴν τοῦ καλοῦ.

Πλὴν ἐν μέσῳ τῆς πολλαπλῆς θερμουργοῦ ἐκείνης θρησκευτικῆς δράσεως τοῦ Δευΐτου, μία πρὸ πάντων ἰδέα ὑψηλὴ ἐκυοφορεῖτο εἰς τὴν ὑπέροχον διάνοιαν τοῦ Μαραγκοῦ καὶ ἀνησύχει τὰς σκέψεις αὐτοῦ καὶ ἐφαίνετο ἀπαιτοῦσα τὸ πλῆρες ὁλοκαύτωμα τοῦ ὑπολειπομένου βίου. Ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ μαραγκοῦ, ὅστις προσέλαβε ἔκτοτε τὸ ὄνομα πατρὸς Ἰακύνθου, βαρέως ἔφερε τὴν ἀπαισίαν διάστασιν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Πόθος ἱερὸς ἔφλεγε τὴν εὐγενῆ του καρδίαν ὅπως εὐδοκήσῃ ὁ Κύριος, ἵνα ἀποκαταστῇ καὶ πάλιν ἡ παλαιὰ ἑνότης τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ καταστῇ ἡ Ἐκκλησία του μία ποίμνη, ἕνα καὶ μόνον ἔχουσα ποιμένα καὶ ποδηγέτην. Ἐφαίνετο αὐτῷ ὅτι ἡ θεία βούλησις ἐπέταττεν αὐτῷ ἵνα ἀφιερώσῃ τὸ ὑπολειπόμενον τοῦ βίου, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ὑψηλῆς ἰδέας τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἔκτοτε καθυπέβαλε τὴν ὑπέροχον διάνοιαν εἰς τὴν ὑψίστην βούλησιν τοῦ Κυρίου.

Πρώτη ἰδέα τοῦ Π. Ἰακύνθου ἦτο νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἰδέαν τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τοῦ δομινικανοῦ τάγματος. Πλὴν ὁ τότε Ἡγούμενος τῶν δομινικανῶν, ἄλλως φρονῶν, δὲν ἐπεδοκίμασε τὴν μελετωμένην διὰ τοῦ τάγματος δρᾶσιν. Ὁ Ἰακύνθος, μὴ διδοὺς ἔτι τοὺς ὅρκους τοῦ τάγματος, ἀλλ' ὢν μόνον ἀδελφός, ἀπεφάσισε καίτοι μετὰ θλίψεως ἀφάτου νὰ παραιτήσῃ τὸ προσφιλὲς αὐτῷ τάγμα καὶ τὴν μοναχικὴν γαλήνην, καὶ περιβληθῇ καὶ πάλιν τὸν ἱματισμὸν κοσμικοῦ ἱερέως, ἵνα ἐν μέσῳ δυσχερειῶν καὶ πικριῶν, ἐργασθῇ τὴν ἰδέαν τῆς ἑνώσεως. Ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Π. Ἰακύνθος ἐφιλοξενήθη προσωρινῶς παρά τινι καθολικῷ, ὅστις ἐγένετο ἔκτοτε ὁ σπουδαιότερος ὑποστηρικτὴς τῆς τελεσφορήσεως τῶν βλέψεών του. Ὁ Σταματέλλος Βόλγος ἔνθους καθολικός, ὑποκαρδίως ἠγάπησεν αὐτὸν ὡς ἀδελφόν, καὶ προθύμως προσεκομίσατο αὐτῷ πᾶσαν ἐφικτὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἀντίληψιν.

Ἡ φήμη τῆς καινοφανοῦς ἰδέας ἐκυκλοφόρησε ταχέως ἀνὰ τὴν μεγαλούπολιν. Ἤρξατο τότε διὰ τὸν ζηλωτὴν ἱερέα βίος πάλης καὶ θλίψεων, κατά τε τῶν παρανοήσεων καὶ τοῦ ἀγρίου φανατισμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν δὲν εἶχον ἐπιδράσει εἰσέτι αἱ ὑψηλαὶ ἰδέαι τοῦ Λέοντος ΙΓ', καὶ αἱ ἐλπίδες τῆς ἀδελφοποιήσεως, δὲν εἶχον παραγάγει εἰσέτι τὰ εὐγενῆ προϊόντα τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ὁ Ἰακύνθος ἐδέησε λοιπὸν νὰ παλαίσῃ κατὰ μυρίων ἀντιστρατευομένων στοιχείων, ἄοπλος καὶ ἄνευ στηρίγματος, καὶ ἀτενίζων μόνον πρὸς τὴν θείαν ἀντίληψιν, καὶ πεποιθὼς ἀκραδάντως ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν τοῦ σκοποῦ του.

Δύο νεανίαι ἀνήκοντες εἰς τὴν διισταμένην ἐκκλησίαν, ἤκουσαν μετὰ πολλῆς περιεργείας τὰς ὑψηλὰς βλέψεις τοῦ Π. Ἰακύνθου ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν. Παραιτήσαντες τὴν θεολογικὴν σχολὴν τῆς Χάλκης, ἔνθα ἐσπούδασαν τὰ

θεολογικά, προσῆλθον πρὸς τὸν πατέρα Ἰάκυνθον ἵνα πληροφορηθῶσι περὶ τῶν βλέψεών του, ὑποσχόμενοι αὐτῷ ὅτι ἐὰν πεισθῶσι ὅτι ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, κέκτηται τὸ ἀληθὲς τοῦ Χριστιανισμοῦ, θὰ ἠσπάζοντο τὸν καθολικισμόν. Καὶ οἱ ἅγαθοὶ νεανίαι μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ στερεᾶς βουλήσεως διηρεύνησαν τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς διαστάσεως, καὶ δι' ὡρίμου μελέτης καὶ σκέψεως οὐχὶ στιγμιαίας, καὶ δεήσεων διαπύρων πρὸς τὸν Κύριον ἀπεδέχθησαν τὴν χριστιανικὴν ἑνότητα τὴν ἐκπροσωπουμένην ὑπὸ τῆς ἕδρας τοῦ Πέτρου, παρέμειναν δὲ οἱ πρῶτοι ἀντιλήπτορες τῆς ἐπιπόνου ἐνεργείας τοῦ Π. Ἰακύνθου, συμπληρώσαντες παρ' αὐτῷ τὰς θεολογικὰς σπουδάς των. Οὗτοι ἦσαν οἱ σεβ Πατέρες, Πολύκαρπος Ἀναστασιάδης καὶ Ἱερώνυμος Δημητριάδης. Ἡ φήμη τοῦ Π. Ἰακύνθου ἔσυρε πρὸς αὐτὸν διαφόρους ταλαντευομένους τὴν πεποίθησιν ἢ ἕνεκα πολλαπλῶν αἰτίων ἀποχωριζομένους τῆς δισταμένης ἐκκλησίας, καὶ ὡς ἀγαθὸς πατὴρ ὁ Ἰάκυνθος ἀπεδέχετο αὐτοὺς καὶ ἐδίδασκε καὶ καθωδήγει, ἐκ τούτων δὲ οὐκ ὀλίγοι προσήρχοντο εἰς τὴν ἕνωσιν.

Δύο ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι ἕνεκα λόγων διαφόρων δυσαρεστηθέντες πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον, προσῆλθον πρὸς τὸν Π. Ἰάκυνθον ἵνα συνεννοηθῶσι μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν πραγματικῶν αἰτίων τῆς δικοτάσεως, πεισθέντες δὲ προσῆλθον εἰς τὸν καθολικισμὸν καὶ παρέμειναν ἐν αὐτῷ μέχρι θανάτου. Οἱ δύο ἐπίσκοποι ἦσαν ὁ μητροπολίτης Δράμας Μελέτιος καὶ ὁ ἐπίσκοπος Νεαπόλεως Βενιαμήν. Σὺν αὐτοῖς δὲ ἔζησαν καὶ ἀπέθανον ἡνωμένοι τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ διάφοροι τῶν συγγενῶν των. Ἀμφότεροι ἠξιώθησαν νὰ χειροτονήσωσι διαφόρους ἑλληνορρύθμους καθολικοὺς ἱερεῖς, ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Π. Ἰακύνθου.

Διαρκουσῶν τῶν πολλαπλῶν ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως ἐνεργειῶν του, ὁ Π. Ἰάκυνθος, τῇ ἐκφράσθείσῃ γνώμῃ ἐπιλέκτων προσώπων, προέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν ἐφημερίδος ἑλληνογαλλικῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Πνεῦμα». Ἡ γνώμη αὐτοῦ ἤτο ν' ἀρχεσθῇ εἰς ἑβδομαδιαῖον φύλλον στηρίζον τὸν καθολικισμὸν καὶ συντασσόμενον ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστί. Ὑπερίσχυσεν ἑτέρα γνώμη ὅπως δημοσιευθῇ ὡς ἡμερησία ἐφημερὶς εἰς δύο διάφορα φύλλα. Τὴν δυσχέρειαν τῆς κυβερνητικῆς ἀδείας ὑπερεπήδησεν ὁ Σταματέλλος Βόλγος, τότε ἀνώτερος λειτουργὸς τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, ὅστις ἀπολαύων καὶ σχετικῆς εὐπορίας, ἀνέλαβεν ἀτομικῶς τὴν εὐθύνην τῶν ἐλλειμμάτων τῆς δεούσης δαπάνης ἐπὶ ὁλόκληρον διετίαν. Ἐδέησεν ὡσαύτως νὰ προσληφθῶσι καὶ ἄλλα πρόσωπα διαφόρου ἁρμοδιότητος, ὡς καὶ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ ἐπιθεωροῦσα προηγουμένως τὰ δημοσιεύματα. Αἱ δαπάναι ἐγένοντο ὑπέρογκοι, ἴσως δὲ συνετέλεσε καὶ ἡ πολλαπλότης τῶν ἰδεῶν ἢ ἄγνωστός τις αἰτία, τὸ φύλλον ἐπαύθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ Ἰάκυνθος ἐπέστησε ἔκτοτε ἅπασαν τὴν προσοχήν του εἰς τὰ δύο ἱδρύματα, ἅτινα ἱδρύσατο ἀπὸ τοῦ 1861, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καλλιεργείας τῆς ἑνωτικῆς ἰδέας, τὸ ἱεροσπουδαστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τὸ ἵδρυμα

ἐγχωρίων καλογραιῶν, ὅπερ ἀπεκάλεσεν ἵδρυμα τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας.

Διὰ τοῦ ἱεροσπουδαστηρίου ἐσκόπει τὴν μόρφωσιν καθολικῶν ἱερέων ἐν πνεύματι καθολικῷ καὶ σοβαρᾶς ἱερατικῆς σπουδῆς καὶ ἐντελοῦς ἀνατολικῆς μορφώσεως, ἵνα δι' αὐτῶν καλλιεργηθῇ προοδευτικῶς ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐπίστευε ὅμως ὅπως οἱ ἐκ γενετῆς καθολικοὶ στηρίζωσι τοὺς ἄρτι προσερχομένους εἰς τὸν καθολικισμόν, καὶ ἐδραιώνουσι αὐτοὺς ἐν τῇ καθολικῇ ἰδέᾳ. Πρὸς τοῦτο ἐθεώρησε λυσιτελὲς ὅπως ἱδρύσῃ ἴδιον τάγμα, ἐγκλείον λειτουργοὺς ἀμφοτέρων τῶν ρυθμῶν, ἀμοιβαίως στηριζομένων καὶ δρώντων ὑπὲρ τῆς εὐγενοῦς ἰδέας.

Τὸ ἵδρυμα τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας τῶν ἐντοπίων καθολικῶν καλογραιῶν εἶχε τὴν ἀποστολὴν νὰ μορφώσῃ ἐν τῇ καθολικῇ ἰδέᾳ τὰς μελλούσας μητέρας τῆς ἑλληνοκαθολικῆς κοινότητος. Ἐκ τῶν πρώτων καλογραιῶν τοῦ εἰρημένου ἱδρύματος, ὁ Π. Ἰάκινθος ἀπέστειλεν εἰς Γαλλίαν ἐνίας τούτων, αἵτινες καλῶς μορφωθεῖσαι εἰς τὰ ἐκεῖ καθολικὰ μοναστήρια, ἐγένοντο κατόπιν οἱ κύριοι παράγοντες τῆς ἀγαθῆς δράσεως τοῦ ἐν λόγῳ ἱδρύματος.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρξατο διὰ τὸν Ἰάκυνθον βίος πάλης καὶ κόπων ἀτρύτων καὶ δυσχερειῶν καὶ στερήσεων. Ἐδέησεν ἵνα παλαίσῃ διηνεκῶς ἐναντίον παρανοήσεων καὶ ἀγνοίας βαρυσημάντων ἁρμοδιοτήτων καὶ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν μετὰ χριστιανικῆς ἀγάπης, εἰλικρινοῦς ἀδελφικῆς καὶ συμβατικῆς νεργείας, συντόνου ὅμως καὶ βαρραλέας, ἵνα τὸ θεάρεστον ἔργον μὴ διακινδυνεύσῃ ἀπέναντι τῆς ἀγνοίας καὶ τῶν παρανοήσεων. Καὶ μέχρι τινὸς ὁ Στ. Βόλγας συνεπλήρου δι' εὐγενῶν θυσιῶν τὰ κατεπείγουσαν ὁλικὴν ἀνάγκην τῶν δύο εὐαγῶν ἱδρυμάτων. Πλὴν ἀπὸ τοῦ 1874 ὁ τελευταῖος οὗτος ἕνεκα οἰκονομικῶν αὐτοῦ δυσχερειῶν, ἀτεστερήθη ὁλοσχερῶς τῶν μέσων ὅπως συντελέσῃ πρὸς τὴν περαιτέρω λειτουργίαν καὶ ἐξασφάλισιν τοῦ ἔργου τῆς ἑνώσεως.

Ἐπιτελοῦντες καθῆκον ἱερὸν ἀπέναντι τῆς ἱστορίας, παραδίδομεν τῇ ἱστορίᾳ γεγονότα πλήρους ἀκριβείας, ἅτινα δὲν πρέπει νὰ καλύψῃ ὁ πέπλος τῆς λήθης. Ὁ π. Ἰάκυνθος δὲν ἐδειλίασε πρὸ τοῦ κινδύνου καί, πεπειθὼς ἐπὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, ἐπάλαισε θαρραλέως ἐναντίον παρανοήσεων καὶ οἰκονομικῆς στενοχωρίας καὶ τὰ δύο ἔργα ἐβάδιζον παραλλήλως, ἐν δυσχερείαις μὲν καὶ κόποις, τὸ πνεῦμα ὅμως τοῦ χριστιανισμοῦ ἐζωογόνει τὰς δυνάμεις τῶν συνεργατῶν του, καὶ ἐπάλαιον οἱ πάντες ἡρωϊκῶς καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως, πεπεισθότες μὲν ὅτι ὁ Κύριος ἐπεζήτει ἴσως ὁλοκαύτωμα τὴν ἰδίαν αὐτῶν γόνιμον ἀτομικότητα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τέφρας αὐτῶν θὰ ἐβλάστανε γόνιμον τὸ ἀειθαλὲς δένδρον τῆς θρησκευτικῆς ἀδελφοποιήσεως, ὡς ἐβλάστησεν ἡ λύτρωσις τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ γνησία πρόοδος καὶ ὁ ἐντελὴς πολιτισμὸς τοῦ κόσμου τῶν νεωτέρων χρόνων ἀπὸ τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ.

Τὰ ὑλικὰ μέσα καθίσταντο καθ' ἑκάστην σπανιώτερα καὶ ἡ ἵδρυσις νέων

ταγμάτων δυσκόλως ἐγίνετο ἀποδεκτή. Τὸ ἵδρυμα ἔθεν τῶν καλογραιῶν τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας, λειτουργῆσαν ἐπί τινα ἔτη, διελύθη ἐν ἔτει 1877, αἱ δὲ πλεῖσται τῶν καλογραιῶν, ὑπόδειγμα ἱκανότητος καὶ ἀρετῆς, μετέβησαν εἰς διάφορα μοναστήρια τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Γαλλίας καὶ ἀπεσπάσαντο παντοχοῦ δίκαιον σεβασμὸν καὶ ἀνήκουσαν τῇ ἀρετῇ ὑπόληψιν.

Τὸ ἱεροσπουδαστήριον ὅμως τῆς Ἁγίας Τριάδος, παρ' ὅλην τὴν οἰκονομικὴν δυσχέρειαν, ἀντέσχε ἡρωϊκῶς καὶ παρέμεινε λειτουργοῦν καὶ παράγον μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, βαδίζον πρὸς εὐελπι μέλλον ὡς παράγων σπουδαιος τῆς Χριστιανικῆς ἑνότητος.

Μέχρι τοῦ ἔτους 1877 ὁ πατ ρ Ἰάκυνθος παρέμεινε διευθύνων τὸ ἱεροσπουδαστήριον, διαπλάσσων διανοητικῶς διαφόρους νεανίας τῇ συμπράξει πλέον τῶν πρώτων αὐτοῦ μαθητῶν. Ὁ Κύριος ὅμως ἐζήτει πλήρη τὴν θυσίαν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀτομικότητος. Ἡ Ἁγία Ἕδρα, εἰς ἣν ἐξέθηκεν ὁ Ἰάκυνθος τὰς ὀλέψεις καὶ τὴν θέσιν τῶν ἔργων του, ἐπεζήτησεν ἐν ἔτει 1877, ἵνα μεταβῇ αὐτοπροσώπως εἰς Ρώμην καὶ συνεννόησις γένηται ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ Καθολικισμοῦ περὶ τοῦ πρακτέου. Ὡς πειθήνιον τέκνον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἤκουσεν εὐχαρίστως τὴν πρόσκλησιν καὶ ὑπήκουσεν ἀμέσως εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἁγίας Ἕδρας, πλήρης χαρᾶς καὶ πεποιθήσεως ἐπὶ τῇ ἐπιτελέσει τῆς θείας βουλήσεως.

«... Μεταβαίνω εἰς Ρώμην, ἵνα καταθέσω πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Πέτρου τὸ ὅλον ἔργον, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἠργασθην... Ἐὰν ἡ Ἁγία Ἕδρα κρίνῃ ὅτι ἐβάδισα ἁρμοδίως, ἢ ἂν νομίζῃ ὅτι ἄλλως πρέπει νὰ πολιτευθῇ πρὸς ὅσα ἐνήργησα, ἔστω καὶ ἂν θεσπίσῃ τὴν διάλυσιν τῶν ἔργων, πρὸς ἃ ἐθυσίασα μέγα μέρος τοῦ βίου μου, θὰ ὑπακούσω προθύμως καὶ μετὰ χαρᾶς, διότι γινώσκω ὅτι ἡ ἀπόφασις τῶν ἐθυνόντων τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἔσται ἡ ἐπιτέλεσις τῆς θείας βουλήσεως».

Ἐπὶ ἀρκοῦντα χρόνον ὁ Π. Ἰάκυνθος παρέμεινεν εἰς Ρώμην καὶ ἡ Ἁγία Ἕδρα μετὰ τῆς γνωστῆς περισκέψεως ἐτραγματεύθη ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ὑπόθεσιν. Ἐν τέλει ἐθέσπισεν ἵνα διαλυθῇ μὲν τὸ ἵδρυμα τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας, παραμείνῃ δὲ ὑφιστάμενον τὸ ἱεροσπουδαστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὡς πρὸς τὸν Πατέρα Ἰάκυνθον, ἐθέσπισεν ἵνα μεταβῇ εἰς Ἀθήνας καὶ παραμείνῃ ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῷ τότε καθολικῷ ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ ἀντιπροσώπῳ τῆς Ἁγίας Ἕδρας ἐν Ἑλλάδι, ἐξαδέλφῳ δὲ τοῦ Πατρὸς Ἰακύνθου, τῷ κλεινῷ ἱεράρχῃ Ἰωάννῃ Μαραγκῷ.

Ἐπὶ ἑπταετίαν περίπου παρέμεινεν ὁ Π. Ἰάκυνθος εἰς Ἀθήνας, κηρύττων, διδάσκων καὶ συμμεριζόμενος πᾶν ἔργον τῶν ἐν Ἀθήναις συλλειτουργῶν του, εἰκαίας ἀγάπης. Ὁ ἄμβων τῆς καθολικῆς μητροπόλεως τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἀντήρου «Ἀ ν α τ ο λ ὴ» πλειονάκι ἐδημοσίευσεν ἄξια λόγου ἄρθρα του, αἱ προφορικαὶ καὶ καὶ ἀπ' ἐξομολογήσεως σώφρονες νουθεσίαι του εἰς πολλοὺς πλειονάκις λυσιτελεῖς καὶ λίαν ψυχοφελεῖς ἐγένοντο καὶ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του ὡς καὶ τὰ προηγούμενα προσεκόμισαν πολὺν τὸν καρπὸν τοῦ ταλάντου τῆς πολλῆς ἀξίας του.

Καὶ ὅμως ἂν καὶ μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως παραμένων, μακρὰν τοῦ προσφιλοῦς ἔργου πρὸς ὃ ἀφιέρωσε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου, μακρὰν τῶν ἀγαπητῶν τέκνων του, ἅτινα, καίτοι ἀπορφανισθέντα ἀγαθοῦ πατρός, ἐξηκολούθουν παλαίοντα τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα, ὁ Ἰάκυνθος νοερὸν βλέμμα εἶχε πάντοτε ἐστραμμένον πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἔπαλλε ἐκ τῶν ἰδίων αἰσθημάτων, ἅτινα ἐνέπνεον τοὺς μαθητάς του, μεθ' ὧν παρέμενε νοερῶς συνδεδεμένος καὶ ἐμπράκτως νουθετῶν καὶ ποδηγετῶν καὶ στηρίζων τοὺς δισταγμοὺς των καὶ ἐνθαρρύνων ἐν τῷ δυσχερεῖ αὐτῶν ἀγῶνι ὑπὲρ τῆς τελεσφορήσεως τῆς εὐγενοῦς ἰδέας. Ἐν Ἀθήναις δὲ π ραμένων ὁ Π. Ἰάκυνθος, ἐγνώρισε ρέκτην Ἕλληνα νεανίαν, εἰς ὃν ἐνέπνευσε τὸν διακαῆ πόθον ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ πειθὼ τῆς γλώσσης τοῦ Ἰακύνθου ἔπεισε τὸν νεα ίαν περὶ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ τῆς ἀτομικῆς ἑνώσεως καὶ ὁ νεανίας εἰλικρινῶς ἠσπάσθη τὸν καθολικισμόν, γενόμενος ἐκφυσήμαντος παράγων τῆς ἑνωτικῆς ἰδέας, ὁ ἀπόστολος τῆς ἀνατολικῆς Θράκης, τὸ καύχημα τῆς ἑλληνοκαθολικῆς κοινότητος, ὁ σήμερον γεραρὸς ἱεράρχης τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας σεβασμιώτατος κ. Ἡ σ α ΐ α ς Π α π α δ ό π ο υ λ ο ς.

Πλὴν τὸ μοιραῖον τέρμα τοῦ προσκαίρου βίου κατέφθασε διὰ τὸν ἡρωϊκὸν ἀπόστολον τῆς ἑνώσεως. Ὡς δὲ ὁ Μωϋσῆς ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ θανάτου ἐθεώρει μακρόθεν τὴν Ἱερουσαλήμ, πρὸς ἣν ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ἐβάδιζεν ὑπὸ τοῦ Ὑψίστου ποδηγετούμενος, ἐνῷ ὁ Ἡγέτης αὐτοῦ δὲν θὰ ἠξιοῦτο ἵνα πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς ἱερᾶς γῆς, οὕτω καὶ ὁ Ἰάκυνθος, ἀθῷος μὲν πάσης εὐθύνης κακοῦ, ὑπάρχων ὅμως ὁλοκαύτωμα πλήρες ὑπὲρ τῆς τελεσφορήσεως τῆς ἀγαθῆς ἰδέας, συνεπλήρου τὴν θυσίαν τοῦ ἰδίου ἐ γ ὼ ἐν τῇ ἑλληνικῇ πρωτευούσῃ, ὡς τὸ θεῖον αὐτοῦ ὑπόδειγμα συνεπλήρωσε τὴν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος θυσίαν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Καὶ κατέληξε τὸν βίον αὐτοῦ ὁ Ἰάκυνθος μακρὰν τοῦ ἔργου τῶν εὐχῶν καὶ τῶν πόθων του, μακρὰν τιμαλφῶν τέκνων, ἅτινα τοσοῦτον ἠγάπησε.

Καὶ κατέληξεν τὸν βίον ὁ γενναῖος μαχητὴς τοῦ Ὑψίστου δεόμενος ἵνα σκέπῃ καὶ περιφρουρῇ τὸ ἀγαπητόν του ἵδρυμα, πρόσκοπον ἐκεῖνο τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος. πεπ..θὼς ὅτι ἡ θεία ἀντίληψις θὰ ποδηγετήσῃ ἁρμοδίως τὴν εὐγενῆ ἰδέαν τῆς χριστιανικῆς ἀδελφοποιήσεως.

Ὁ Κύριος μετεπέμψατο τὸν ἀγαθόν του θεράποντα ἐν ἔτει 1885 ἵν' ἀποδώκῃ αὐτῷ τὸ γέρας τῶν ἀγώνων του. Τὸ βλέμμα τοῦ θνήσκοντος, ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του, ἀσυνάρτητοί τινες φθόγγοι του, κατεδείκνυον χαρὰν καὶ

γαλήνην, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του πρὸς τὰ ἄνω φερόμενοι, ἐξαίνοντο ὡς νὰ εὑρίσκετο ἤ θνήσκων πρὸ ἐπουρανίου ὀπτασίας, χαίρων ὡς βαδίζων πρὸς τὸν Δημιουργέν του.

Ἐτελεύτησεν ὁ Ὑάκυνθος ἐν ἡλικίᾳ 58 ἐτῶν, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς σεβ. Ριβέλλη καὶ τῶν μελῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις καθολικοῦ κλήρου.

Ὁ σορός τοῦ Ὑακύνθου μετηνέχθη, κατόπιν παρελεύσεως χρόνου τινός, εἰς ἰδιαίτερον καὶ μεγαλοπρεπὲς μαυσωλεῖον, ὅπερ ᾠκοδόμησεν αὐτῷ, ἰδίᾳ δαπάνῃ, ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰ. Μαραγκὸς καὶ ὁ Ἀπόστολος τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, κεῖται ἐν τῇ ἑλληνικῇ πρωτευούσῃ προσδοκῶν ἵνα, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, συμπληρουμένης τῆς ποθητῆς ἑνώσεως, κέκτηται ὁ διιστάμενος χριστιανισμὸς εὐσέβαστον καὶ ἱερὸν προσκύνημα δικαίας εὐγνωμοσύνης

Γόνυ δὲ κλίνοντες πρὸ τῆς ἱερᾶς σοροῦ, δεόμεθα μετὰ τῶν τέκνων, ἅτινα ἐπιπόνως παλαίουσι πρὸς τελεσφόρησιν τῆς ἀγαθῆς ἰδέας, ἵνα δέηται τῷ Θεῷ ὅπως ἐπευλογήσῃ μὲν καὶ ποδηγετήσῃ τὸ ἔργον τῶν ἀτρύτων μόχθων του καὶ προασπίσῃ κατὰ παντὸς κινδύνου, καὶ δωρήσηται αὐτῷ τελεσφόρησιν καὶ πρόοδον, δωρήσηται δὲ ὁ Κύριος τοῖς πᾶσι τὴν χάριν τῆς Χριστιανικῆς ἑνότητος, ἁρμοδίως δὲ ἐμπνεύσῃ τοὺς ἑκατέρωθεν ἰθύνοντας, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν θείων βουλῶν του.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΣΑΛΑΧΑΣ (†1924)

Ὁ Φραγκῖσκος Σαλάχας, ἰατρὸς διπλωματοῦχος Παρισίων, ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Σαλάχα, γεννηθεὶς ἐν Σύρῳ τῇ 3 Ἰουνίου 1847.

Δεκαεξαετὴς μόλις ἀπεφοίτησε τὸ γυμνάσιον τῆς πατρίδος του. Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν μετέβη εἰς Ρώμην, ἔνθα ἐπὶ διετίαν ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς. Συνεχίσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Παρισίοις, εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν κατεῖχε τὸ δίπλωμα ἰατροῦ. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του ἤρχισεν ἐξασκῶν τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα. Πλὴν ἡ ὁμολογουμένη ἱκανότης καὶ ἡ πλήρης ἀνδρικῶν σχεδίων δραστηριότης τοῦ Φραγκίσκου Σαλάχα ἀπῄτουν ἔδαφος εὐρύτερον. Τοιοῦτον εὗρεν εἰς τὴν μεγαλούπολιν τῆς Τουρκίας Κωνσταντινούπολιν. Γνήσιος χριστιανὸς καθολικός, ἄμεμπτος συμπολίτης, ὑπόδειγμα ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον, τοιοῦτος διετέλεσεν ὁ Φραγκῖσκος Σαλάχας ἐπὶ πεντηκονταετίαν, δηλ. μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἐπισυμβάντος τῇ 2 Φεβρουαρίου 1924.

Τέλειος διαχειριστὴς τοῦ ἑλληνικοῦ καλάμου, ἀπὸ τὸ 1904 ἤρχισε τὴν δημοσίευσιν διμήνου περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Καθολικὴ Ἐπιθεώρησις», ἣν ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ γενικοῦ πολέμου, ἐπιδιώκων δι' αὐτῆς τὴν ἕνωσιν καὶ συμφιλίωσιν τῶν χριστιανικῶν στοιχείων. Συνεπείᾳ τῆς ὑπερανθρώπου διανοητικῆς ἐργασίας, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχεν ἀπολέσει τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν. Πλὴν οὐδόλως διέκοψε διὰ τοῦτο τὰς δημοσιεύσεις του. Συνετέλεσεν οὕτω μεγάλως πρὸς διαφώτισιν πολλῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνιολογικῶν σημείων διαστάσεως καθολικῶν καὶ ἑτεροδόξων. Ἕνεκεν τούτου μεγάλης ἀπελάμβανεν ὑπολήψεως καὶ ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων τῆς Εὐρώπης.

Κυρίως ὅμως ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῶν πτωχῶν καὶ ἐνδεῶν, τοὺς ὁποίους ὄχι μόνον δωρεὰν ἐθεράπευεν, ἀλλὰ πολλάκις παρεῖχεν εἰς αὐτούς, ἰδίαις δαπάναις, τὰ ἀναγκαιοῦντα φάρμακα.

Ἡ ἡμετέρα ἑλληνοκαθολικὴ κοινότης, φόρον εὐγνωμοσύνης ἀποτίνουσα εἰς τὴν μνήμην τοῦ φίλου, εὐεργέτου καὶ εἰλικρινοῦς ἐργάτου τῆς ἑνώσεως, ἐτέλεσε πάνδημον τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ἐν τῇ ἑνοριακῇ ἐκκλησίᾳ ἁγίας Τριάδος ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Η ΠΑΛΗΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐκκλησία ἔρημη, ἄδεια ἐκκλησία,
δίχως εἰκονίσματα, δίχως λειτουργία,
'στὴν Ὡραία Πύλη σου ὁ παπᾶς δὲ βγαίνει,
κ'ἡ καμπάνα σου αὐγὴ ὄρθρο δὲ σημαίνει.

Στὶς παληὲς κολῶνες σου πλιὰ δὲν ἀκουμποῦνε
τὰ ξεφτέρια τὰ χρυσᾶ νὰ λαμποκοποῦνε·
σβύσαν τὰ καντήλια σου, σβύσαν ἡ λαμπάδες,
μακρυά σου φύγανε ψάλτες καὶ παπάδες.

Ἔρημη, βουβή, κλειστή, δὲ γιορτάζεις τώρα,
δὲ σοῦ φέρνουν τάματα, δὲ σοῦ φέρνουν δῶρα·
δὲν δαφνοστολίζεσαι, δὲν πανηγυρίζεις,
τοῦ ἀνθρώπου τὰ πικρὰ γηρατειὰ θυμίζεις.

Λείψανο χωρὶς ψυχὴ στέκεις, ἐκκλησία,
δίχως Εὐαγγέλιο, δίχως Παναγία·
πῆραν τὰ ἁγιολίδια σου ὅλα ἕνα-ἕνα,
κι'ὁ παπᾶς σου ἄπλωσε χέρια δειλιασμένα.

Κι'ἀπ'τὴν Ἅγια Τράπεζα—ὢ, στιγμὴ μεγάλη!—
τ'ἅγιο δισκοπότηρο παίρνει 'στὸ κεφάλι,
μέσα 'ς ὥμορφη ἐκκλησιὰ νέα τὸ πηγαίνει,
κ'ἡ καινούρια ἁγιάζεται κ' ἡ παληὰ πεθαίνει!

Ἐκκλησίτσα ἔρημη, παραπονεμένη,
σὲ λατρεύαν μιὰ φορὰ κ'ἤσουν δοξασμένη·
μέσα σου τὸν Πλάστη πιὰ τώρα δὲν ὑμνοῦνε,
κ'οἱ καπνοὶ τοῦ λιβανιοῦ δὲ σὲ πλημμυροῦνε.

Ἄχ! πῶς μοιάζεις, ἐκκλησιά, πεθαμμένου μνῆμα
μὲ τ'ἀχιὸ καντῆλι σου μέσ' 'στὸ Ἅγιο Βῆμα—
ἀπ'τὴν πρώτη λάμψι σου, ὅ,τι ἔχει μείνει,
ὑστερνὴ ἀναλαμπὴ τῶν ματιῶν, ποὺ σβύνει.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΙΕΡΑ ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, ΠΕΡΑΝ

«Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου». Ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα τῶν πρὸ ἡμᾶς ἐνοριακῶν Προϊσταμένων καὶ Ἐφημερίων, ἰδοὺ ἡ ἱερὰ οὕτως εἰπεῖν παραγγελία, τὴν ὁποίαν παντὶ σθένει καὶ ἡμεῖς οἱ διάδοχοι ἐ εἴναν ἐπιδιώκομεν, ἡ εὐπρέπεια τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τῆς οἰκίας τοῦ Πατρὸς καὶ Θεοῦ ὅλω ἡμῶν.

Πᾶς καλὲς χριστιανὸς δεικνύει πρωτίστως ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πρόοδον καὶ διὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς ἐνοριακῆς αὐτοῦ ἐκκλησίας. Διατί; διότι αὕτη ὑπενθυμίζει εἰς αὐτὸν τὰ κυριώτερα συμβάντα τοῦ βίου του.

Ἐντὸς τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησί ς ἐγένετο χριστιανός, λαβὼν τὸ ἅγιον βάπτισμα παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐφημερίου του, ἐκεῖ μικρόν βρέφος ἐσφραγίσθη διὰ τοῦ Μύρου τῆ πνευματικῆς εὐωδίας ἐκεῖ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ὑποδεχθῇ συχνάκι ἐν τῇ καρδίᾳ του, μεταμορφουμένῃ πρὸς στιγμὰ; εἰς κατοικίαν τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὑπὸ τὰ εἴδη τῆς ἁγιωτάτης Εὐχαριστίας, ἐκεῖ στενάζων ὑπὸ τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτημάτω του, γονυπετὴς ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ,

ἐδάκρυσε κατὰ τὴν ἁγίαν Ἐξομολόγησιν καὶ ἠγέρθη ἐλαφρός, πλήρης χαρᾶς, ἀποτινάξας τὸν ζυγὸν τῆς ἁμαρτίας. Ἐκεῖ συνεχῶς κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτάς, ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἐδόξασε τὸν Θεὸν μετὰ τοῦ Ποιμένος του, μετὰ τοῦ Κλήρου καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν.

Η ΩΡΑΙΑ ΠΥΛΗ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐκεῖ μίαν ἡμέραν ὑπὸ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῶν ἱερέων, ἐποιμαντοποίησε τὸ γλυκὺ ὄνειρον τῆς νεανικῆς του καρδίας, ὁρκισθεὶς αἰωνίαν πίστιν καὶ ἀμοιβαίαν ἀγάπην καὶ ὑποστήριξιν εἰς τὴν σύντροφον τῆς ζωῆς του.

Ἐκεῖ, φεῦ! διὰ τελευταίαν φορὰν ὡμίλησε τὰ προσφιλῆ λείψανα τῶν γονέων του, καὶ ἐκεῖθεν, τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας κροῦοντος πενθήμως, θὰ ἐξέλθῃ καὶ ἐκεῖνος, ὅπως περιεύρῃ τὴν ὁδὸν τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεώς του! Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἀγαπᾷ, ὁ καλὸς χριστιανός, πῶς νὰ μὴ ἐνδιαφέρηται διὰ τὴν ἐνοριακήν του ἐκκλησίαν;

Μετὰ πόσης συγκινήσεως οἱ ἀρχαιότεροι ἐνθυμούμεθα τὴν παλαιὰν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν τῆς ἡμετέρας Κοινότητος; Ἦτο τότε πενιχρὰ ὡς ἡ φάτνη τοῦ Ἰησοῦ ἐν Βηθλεέμ. Σήμερον μετὰ χαρᾶς ἐκκλησιαζόμεθα εἰς ἐκκλησίαν οὐχὶ βεβαίως εἰσέτι μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ πάντως μεγαλειτέραν καὶ εὐπρεπεστέραν. Καὶ τὸ παιδίον Ἰησοῦς ἤρχισε ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ, μετῆλθε εἰς Ναζαρὲτ καὶ κατόπιν ἐμεγάλωσε! Οὕτω καὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ βαθμηδὸν τελειοποιοῦνται.

Ἡ ἡμετέρα ἐνοριακὴ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐξωραΐσθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου κατὰ τὸ διαρρέξαν ἔτος 1925 τῇ συνδρομῇ τοῦ Πανιερωτάτου ἡμῶν Ἐπισκόπου, εὐεργετῶν τινων καὶ ὅλων ἐν γένει των πιστῶν. Εἰς ὅλους λοιπὸν

ἐκφράζομεν δημοσίᾳ θερμὰς εὐχαριστίας, καίτοι ἀναμένουσιν ἀνταμοιβὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ζωγράφος ὑπῆρξεν ὁ ἄριστος καλλιτέχνης κ. Νικόλαος Πέρωφ, ρῶσσος διαμένων ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα, χάριν ἀναμνήσεως, μερικὰς φωτογραφίας ἐκ τῶν τοιχογραφιῶν τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας. Σημειοῦμεν δὲ πρὸς τούτοις ὅτι καὶ ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ παρόντος Καθολικοῦ Ἡμερολογίου εἰκὼν τοῦ Παντοκράτορος εἶνε ἡ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν ἐλαιογραφίᾳ ζωγραφισθεῖσα.

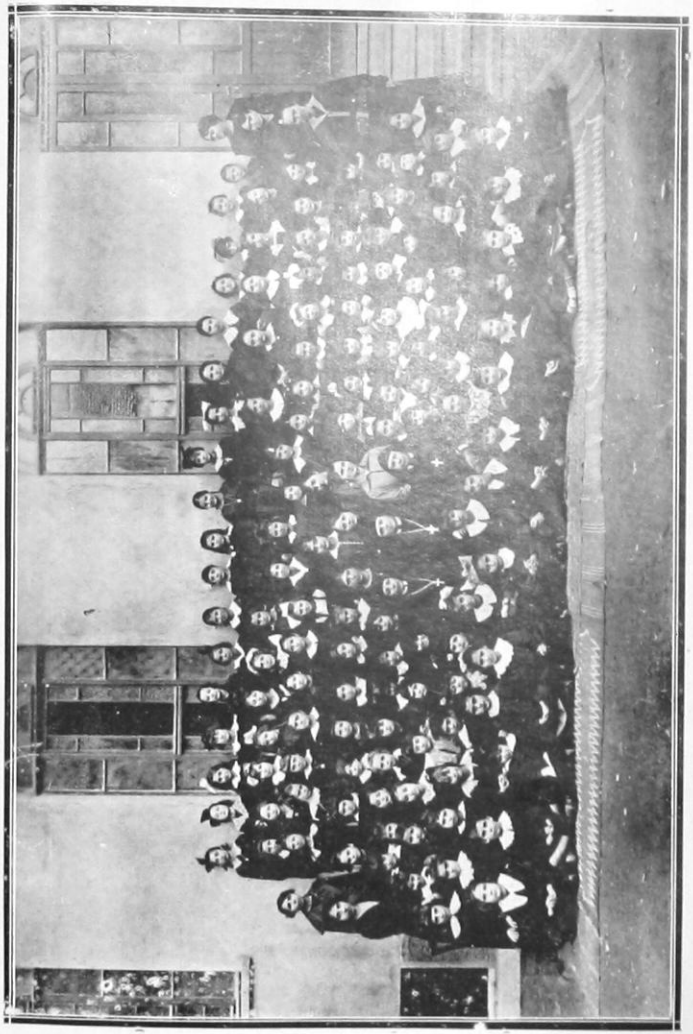
ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΑΛΛΟΓΡΑΙΩΝ ΠΑΜΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ

Ἡ δρᾶσις τοῦ ἐγκοσμίου καὶ τοῦ μοναχικοῦ κλήρου τῆς Καθολικῆς Ἐκ
κλησίας μεγάλως ὑποβοηθεῖται ὑπὸ τῶν Καλογραιῶν.

Τὰ πολυπληθῆ μοναχικὰ τάγματα γυναικῶν, εἰλικρινῶς ἀφιερωμένων τ
Θεῷ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πνευματικῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας, μ
πνεῦμα ὑψίστης αὐταπαρνήσεως ἐργάζονται εἰς τὰς ἱεραποστολάς, εἰς τὰ νοσοκομεῖα
εἰς ἐργαστήρια ἀπόρων, εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὰ ὀρφανοτροφεῖα, εἰς τὰ βρεφοκο
μεῖα, εἰς τὰ γεροκομεῖα, εἰς τὰς ἀδελφότητας, εἰς τὰ σωματεῖα, εἰς πᾶν ἔργ
φιλανθρωπικόν, κυρίως δὲ καὶ πρωτίστως εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν κοριτσίων.

Ἡ παλαιὰ ἀδελφότης Καλογραιῶν, ἡ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἀδελφότητος τῆ
Ἁγίας Οἰκογενείας ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πατρὸς Ἰωάννου Μ[illegible]ραγκοῦ, τ
πρωτοβουλίᾳ τοῦ ζηλωτοῦ ἡμῶν Ἱεράρχου κ. Γεωργίου, ἀνέζησεν διὰ τῆς δια
γανώσεως νέας Ἀδελφότητος Καλογραιῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐπίκλη
τῆς Παμμακαριστοῦ Θεοτόκου.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ "ΠΑΝΑΧΡΑΝΤΟΣ" (1922)

Ὁπόσους καρπούς ἐπέφερε ἡ εὐλαβὴς αὕτη Ἀδελφότης ἐν τῇ μορφώσει τῶν κορασίων τῆς Κοινότητος ἀποδεικνύει ἡ φωτογραφία τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν. Παριστάνει τὴν σεβαστὴν Διευθύντριαν Μητέρα Μαγδαληνὴν Φωτιάδου μετά τινων Καλογραιῶν καὶ διδασκαλισσῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαθητριῶν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡμετέρου ἑλληνοκαθολικοῦ Παρθεναγωγείου τὸ δεύτερον μόλις ἔτος μετὰ τὴν ἵδρυσίν του.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ ἔκρινε καλόν, ν' ἀναθέσῃ εἰς τὰς ἀδελφὰς τῆς Παμμακαρίστου τὴν ἐν Ἀθήναις ἵδρυσιν νέου Παρθεναγωγείου καὶ οὕτω ἡ ἡμετέρα Κοινότης Κωνσταντινουπόλεως ἐστερήθη προσωρινῶς τῶν ἀγαθῶν τῆς διευθύνσεως τῶν Καλογραιῶν.

Πλὴν τρέφομεν σταθερὰν ἐλπίδα, αὐξανομένου ὡς τάχιστα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Παμμακαρίστου, ὅτι οἱ Καθολικοὶ Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἐπανακτήσουν τὸ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον τῇ Κοινότητι Παρθεναγωγεῖον αὐτῶν.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
"Η ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ,,

Μία τῶν σπουδαιοτέρων φροντίδων τῶν ἰθυνόντων ἀνέκαθεν τὴν ἡμετέραν Κοινότητα ὑπῆρξεν ἡ τελεία μόρφωσις τῆς ἡμετέρας ἑλληνοκαθολικῆς νεολαίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τόσον οἱ κατὰ καιροὺς Ἐπίσκοποι ὅσον τὰ κοινοτικὰ Συμβούλια ὑπεβλήθησαν εἰς θυσίας σημαντικὰς πρὸς ἀνάδειξιν τῆς κοινοτικῆς σχολῆς. Ἐπροίκησαν ὅθεν τὴν Κοινότητα διὰ καταλληλοτέρου σχολικοῦ κτηρίου, καὶ διὰ πλουσιωτέρου σχολικοῦ ὑλικοῦ. Ἐπολλαπλασίασαν τὸν ἀριθμὸν τῶν τάξεων καὶ ὡς ἐκ τούτου ηὔξησαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ. Ἡ πλήρης πατρικῆς στοργῆς μέριμνα τῶν τε Διευθυντῶν καὶ διδασκάλων δὲν ἐβράδυνεν νὰ ἐπιφέρῃ τοὺς ἀναμενομένους καρπούς.

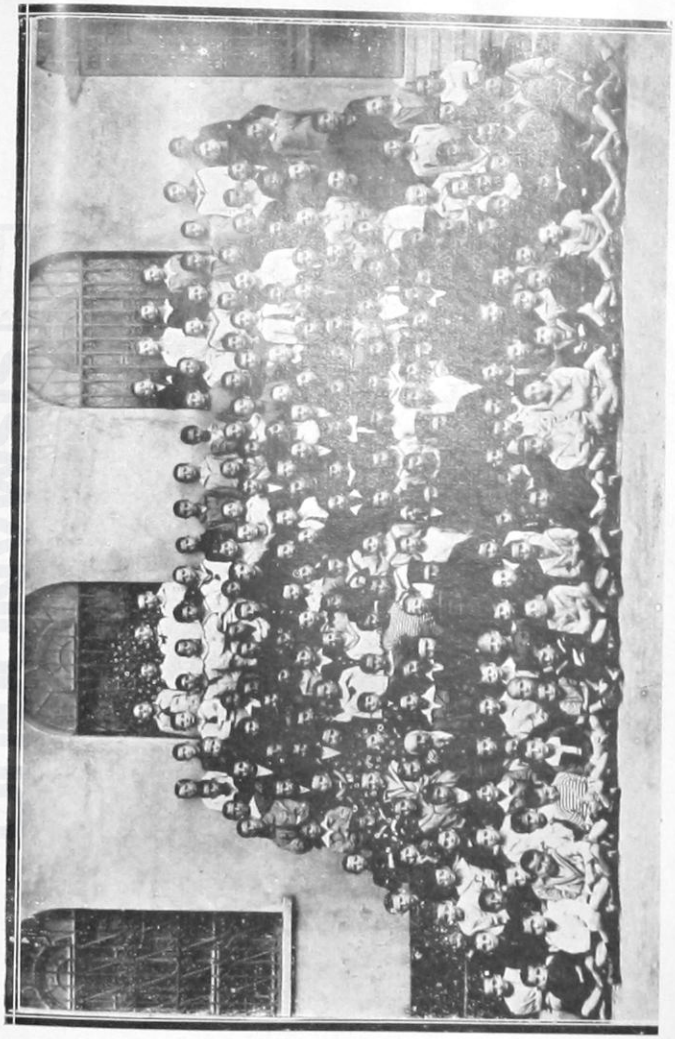

Δρ Ν. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ "ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ,,

Ἡ ἡμετέρα κοινοτικὴ σχολή, διατηρήσασα τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς τίτλον Ὁ δ η γ ή τ ρ ι α ἐκτιμᾶται δεόντως ὑπὸ τῶν καθολικῶν καὶ τῶν μὴ καθολικῶν οἰκογενειῶν.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Σχολῆς, σὺν τῇ διανοητικῇ ἐπιδιώκουσα καὶ τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν, ἐφρόντισεν ὅπως, τόσον κατὰ τὰς μεγάλας παύσεις ὅσον καὶ κατὰ τὰς ἐντὸς τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἑορτασίμους ἡμέρας, οἱ μαθηταὶ εὑρίσκωσιν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Σχολῆς τὴν ἀπαιτουμένην εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτῶν διάχυσιν καὶ σωματικὴν ἄσκησιν. Πρὸς τούτοις ἵδρυσε ἰδιαιτέραν κινηματογραφικὴν αἴθουσαν ἐντὸς τῆς ὁποίας προβάλλονται ἐκλεκταὶ ταινίαι ἵνα οὕτω ἡ νεολαία ἀποφεύγῃ ἄλλα ἐπικίνδυνα κέντρα διασκεδάσεως.

Ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς τουρκικῆς διδάσκεται ἐπιμελῶς καὶ ἡ γαλλικὴ. Διὰ δὲ τὰς ἀνωτέρας τάξεις ὑπάρχει ἑσπερινὸν σπουδαστήριον. Ἡ Σχολὴ εἶνε ἓξ τάξιος, περιλαμβάνουσα πλῆρες ἀστικὸν πρόγραμμα. Σὺν τῷ χρόνῳ, Θεοῦ βοηθοῦντος, ἡ Διεύθυνσις προτίθεται νὰ ἔχῃ γυμνάσιον πλῆρες.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ "ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ,, (ΕΤΟΣ 1923)

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΙΣΡΑΗΛΙΤΟΥ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Εἰς μίαν πόλιν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστίνου, ἔζη πλούσιός τις Ἰουδαῖος ὀνόματι Ἐλεάζαρος, ὁ ὁποῖος ἐπαγγελματικῶς ἐξεμεταλλεύετο τὰ ἀδύνατα σημεῖα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐκέρδιζε χρήματα πολλά. Ἦτο δὲ ἐπαγγελματίας τοκογλύφος, ὁ ὁποῖος ἐδάνειζε χρήματα εἰς τοὺς ἀνάγκην ἔχοντας καὶ ἐπαίρνε τόκους ὑπερβολικούς. Ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἐπλούτισε καὶ ἐγένετο ἕνας ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τῆς πόλεως.

Ὁ Ἐλεάζαρος ἦτο ἄνθρωπος ἀπάνθρωπος καὶ ἀσπλαγχνος. Ἐμίσει τοὺς χριστιανοὺς καὶ ἐφρόνει ὅτι ἔκαμνε μεγάλην ἁμαρτίαν ὅταν ἐδάνειζε χρήματα εἰς χριστιανόν. Ἐπίστευε δὲ ὅτι ἡ ἁμαρτία αὐτὴ ἐξαλείφεται μὲ τὸ νὰ δίδῃ ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐξεπαιδεύθη ἄνευ θρησκείας καὶ ὁ πατήρ του ἐν τῇ τυφλώσει του, ἐνόμιζεν ὅτι τὸν προφυλάττει τοιουτοτρόπως κατὰ τῆς πίστεως τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος τόσον ἀπεστρέφετο.

Ἡ ἱστορία δὲν διετήρησε δυστυχῶς τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ Ἰουδαίου, ἡμεῖς ὅμως θὰ τὸν ὀνομάσωμεν Δανιήλ.

Ὁ Δανιὴλ ἦτο ἀγαπητὸς εὐφυὴς καὶ ἀγαθός. Ἠγάπα τοὺς πτωχούς, ἐζήτη νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ τοῦτο εἶχε πολλοὺς χριστιανοὺς φίλους μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἦσαν χριστιανοί.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ Δανιὴλ ἤρχισε νὰ ἦναι περίλυπος, ἐνῶ οἱ φίλοι του ἐξ ἀντιθέτου ἦσαν πλέον εὔθυμοι. Αἰτία τῆς ὀλιγοδίας ταύτης μεταλλαγῆς ἦτο ὅτι ἔμαθεν ὅτι οἱ φίλοι του, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα ἡτοιμάζοντο νὰ κοινωνήσουν. Ὁ νεαρὸς Ἰουδαῖος εἶχε μάθῃ παρ' αὐτῶν τί ἐσήμαινε Κ ο ι ν ω ν ί α καὶ μετὰ δακρύων εἶδε, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔβλεπε μόνον τὸ ἑαυτόν του ἀποκλειόμενον τῆς μεγάλης ἑορτῆς.

Θὰ ἐλάμβανον τὸν Θεόν των, τοῦ εἶπον οἱ μικροί του φίλοι, δηλαδὴ τὸν Μεσσίαν ἐκεῖνον περὶ τοῦ ὁποίου ἀνέφερε ἡ Ἱερὰ Βίβλος, ἐσκέπτετο ὁ Δανιήλ. Ὁ θεῖος Σωτὴρ τὸν ὁποῖον προεκήρυξαν οἱ Προφῆται καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἦλθεν ἤδη παρ' ὅ, τι καὶ ἂν λέγῃ ὁ πατήρ του, ἀφοῦ ὁ καιρὸς παρῆλθεν....

— Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια! ὁ Μεσσίας δὲν ἦλθε, προσεπάθη νὰ εἰπῇ καθ' ἑαυτὸν τὸ δυστυχὲς παιδίον, ἄκουσον τὸν πατέρα του... Ὅταν ὅμως ἐλάμβανε ἀνὰ χεῖρας τὴν Βίβλον, τότε ἔλεγεν ἀδημονῶν «ὁ πατήρ μου ἀπατᾶται... εἶνε ἀλήθεια!»

Τὴν πρωΐαν τῆς μεγάλης ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστιανῶν, εἰσεχώρησεν κρυφίως εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῶν χριστιανῶν καὶ ὁ νεαρὸς Δανιήλ.

Ὁ ἥλιος εἰσέδυεν ἀπὸ τὰ ὑαλωτὰ χρωματιστὰ παράθυρα. Ἄνωθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἡ Παναγία τοῦ ἐμειδία καὶ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Μητρός του ὁ Ἰησοῦς ὡς βρέφος τοῦ ἤπλωνε τὰς χεῖρας.

Ὁ Δανιὴλ πρὸ τοῦ θεάματος τούτου ἔπεσε γονυπετὴς πλησίον ἑνὸς στύλου τῆς ἐκκλησίας καὶ ἤρχισε νὰ ὁλολύζῃ τόσον δυνατὰ ὥστε ἱερεύς τις τὸν ἐπλησίασε.

—Διατί κλαίεις οὕτω, παιδί μου;

— Διότι — εἶπεν ὁ Δανιήλ — εἶμαι παῖς Ἰουδαῖος, καὶ ἤθελον ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι νὰ κάμω τὴν κοινωνίαν:

Ἦσαν τότε οἱ χριστιανοὶ εἰς αἰῶνα θερμῆς πίστεως καὶ ὁ γέρων ἱερεύς, εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ ἀπηλπισμένου παιδός, εἶδε θείαν ἐπέμβασιν. Ἔλαβεν ὀλίγον ὕδωρ, ἐχάραξε δι' αὐτοῦ εἰς τὴν κεφαλήν του τὸ σημεῖον τῆς βαπτίσεως καὶ ἀπέστειλε τὸν Δανιὴλ εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς ἁγίας Κοινωνίας.

Καὶ οὐδεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκαμεν τόσον ἔνθερμον κοινωνίαν ὅσον ὁ Δανιὴλ ὁ Ἰουδαῖος.

***

Ἐνῶ ὅμως ὁ νέος χριστιανὸς ἔμενεν ἀκόμη γονυπετὴς καὶ ἐκστατικὸς εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν διὰ τὴν μεγάλην χάριν ποῦ εἶχε λάβῃ, γέρων τις Ἰουδαῖος πολυπράγμων, φθονερὸς διὰ τὴν περιουσίαν τοῦ ὑελουργοῦ καὶ ἐκ φύσεως κακοποιὸς ἔτυχε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναὸν τῶν χριστιανῶν καὶ νὰ ἴδῃ τὰ γενόμενα.

Ἔσπευσε λοιπὸν μετὰ σπουδῆς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ὁμόθρησκόν του διὰ τὴν ἀποστασίαν τοῦ Δανιήλ.

— Α!... Α!!! κύριε Ἀβραάμ, θερμάνατε καλὰ τὰ πήλινά σας ἀγγεῖα, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποπτεύεσθε τί συνέβη εἰς τὸν ναὸν τῶν χριστιανῶν! Λοιπὸν εἶδον, μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς, εἶδον τὸν υἱόν σας Δανιὴλ ποῦ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν χριστιανῶν!

— Συνώδευσε ἕως ἐκεῖ τοὺς φίλους του; ἀνεφώνησε λυσσώδης ὁ ὑελουργός· θὰ τὸν καύσω δι' αὐτὸ καὶ μόνον.

— Ὄχι, ὄχι! ἐπανέλαβεν ὁ γέρων Ἰουδαῖος, μὴ χαλάσητε ἀδίκως τὰ πήλινά σας ἀγγεῖα... Μάλιστα ὁ Δανιὴλ ἦτο ἐκεῖ καὶ σᾶς ἀφίνω νὰ μαντεύσητε τί ἄλλο ἔκαμε.

— Μήπως ἐτόλμησε ν' ἀνομιχθῇ εἰς τὰς προσευχὰς τῶν χριστιανῶν; ἠρώτησεν ἐξωργισμένος ὁ ὑελουργός, καὶ τὸν ἀφήσατε; Δὲν ἐγνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἐπροτίμων αὐτὸν νεκρόν;...

— Μὴ βιάζεσθε, μὴ βιάζεσθε, ἐπανέλαβεν εἰρωνικῶς ὁ καταδότης. Ὁ Δανιὴλ σας μετέλαβε ὅπως οἱ Χριστιανοί!! Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, τὴν φορὰν ταύτην ἀπεχώρησεν εὐθὺς φοβούμενος τὸν ἄγριον θυμὸν τοῦ ὑελουργοῦ.

Ἀποχωρῶν συνήντησε εἰς τὸ κατώφλιον τὸν Δανιὴλ ὅστις ἐπανήρχετο ἐκ τῆς ἑορτῆς.

***

Ἐ! λοιπόν, τέκνον μου, — ἀνεφώνησεν ὁ ὑελουργὸς λαμβάνων τὸν υἱόν του

ἀπὸ τὸ περιλαίμιον τοῦ χειτῶνός του — ἐκεῖνα ποῦ μ' εἶπαν ἀληθεύουν;... Ἐπρόδωσας τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ;

Ὄχι, πάτερ μου, — ἀπήντησεν ἤρεμος ὁ Δανιὴλ, — ἐπιθυμῶ μάλιστα νὰ τὸν ὑπηρετῶ αἰωνίως κατὰ τὸν νόμον τοῦ θείου Υἱοῦ Του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ...

Ἡ σύζυγος καὶ οἱ ἐργάται τοῦ ὑελουργοῦ ἔφθασαν τότε εἰς τὸν θόρυβον, καὶ τὸ ἀνοικτὸν στόμα τοῦ μεγαλυτέρου κλυδάνου ἐφώτιζε τὴν σκηνὴν μὲ τὰς ἀμυδρὰς ἐρυθρὰς λάμψεις του.

— Τέκνον μου, νὰ ὑπηρετῇς τὸν Γαλιλαῖον; ἐπανέλαβεν ὁ ὑελουργὸς μὲ ὀργήν — τέκνον μου, νὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς προφήτας μας δι' ἕνα ἐσταυρωμένον!.

— Δὲν ἐγκαταλείπω τοὺς Προφήτας — ἐψιθύρισεν ὁ Δανιὴλ — λατρεύω Ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἐκήρυξαν τὴν ἔλευσιν...

Καὶ παρευθύς, λέγουν τὰ ἀρχαῖα χρονικά, παρὰ τὰς δεήσεις τῆς μητρὸς καὶ τὴν ἀντίστασιν τῶν ἐργατῶν, ὁ ὑελουργὸς ἔρριψε τὸν Δανιὴλ εἰς τὴν κάμινον καὶ μετὰ τοῦτο ἔκλεισε τὴν θύραν μὲ φρικτὴν βλασφημίαν.

***

Καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀπηλπισμένης μητρὸς ἡ θύρα τοῦ κλιβάνου ἔμενε κλειστή. Πόσον ἡ δυστυχὴς γυνὴ προσηύχετο πρὸ τοῦ τάφου ὁ ὁποῖος δὲν περιεῖχε πλέον παρὰ τὴν τέφραν τοῦ μικροῦ της υἱοῦ! Οὐδέποτε πλέον θὰ ἐφίλει τὰ ξανθὰ μαλλιά του, οὐδέποτε θὰ τὸν ἐκοίμιζεν εἰς τὴν μικράν του κλίνην!

Παρὰ τὴν τηρουμένην μυστικότητα ἡ εἴδησις τοῦ κακουργήματος ἔφθασεν ἕως τὸν αὐτοκράτορα.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τὸ ὑελουργεῖον περιεκυκλώθη καὶ οἱ εἰσελθόντες ἐντὸς αὐτοῦ, ἔτρεξαν νὰ ἀνοίξουν τὴν θύραν τοῦ κλιβάνου διὰ νὰ ἐξαγάγουν τὰ λείψανα τοῦ μικροῦ μάρτυρος.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ εὑρίσκετο εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν περιέργων πλησίον τοῦ γηραιοῦ ἱερέως.

Οἱ ἐργάται ἐκοπίασαν πολὺ διὰ νὰ στρέψουν τοὺς στρόφυγγας οἱ ὁποῖοι εἶχον λυγίσει ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ πυρός.

Τέλος ἡ θύρα ὑπεχώρησε καὶ δύο φωναὶ ἐπεκράτησαν τῶν ἄλλων.

— Θεέ Παντοδύναμε!...

— Μῆτέρ μου!...

Καὶ ὁ Δανιήλ, ἐκ θαύματος προφυλαχθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

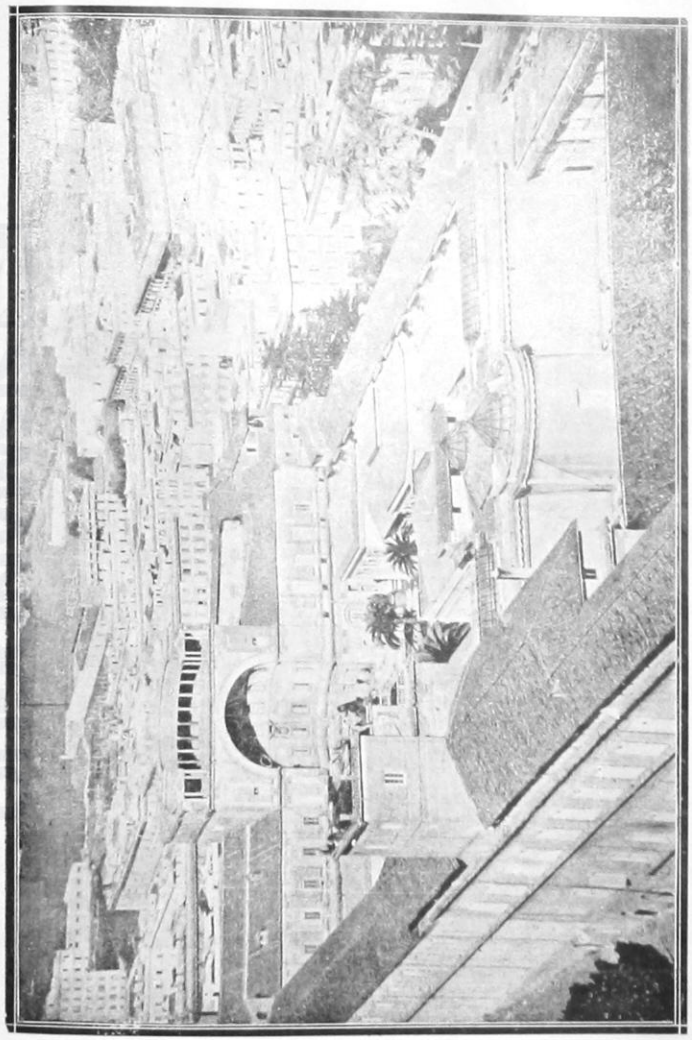
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

Ἡ ἐν τῷ Βατικανῷ Ἱεραποστολικὴ Ἔκθεσις εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς εἶνε πρωτοφανὴς εἶνε μοναδική. Μόνον ἐν Ρώμῃ, μόνον εἰς τὸ κέντρον τοῦ Καθολικισμοῦ ἠδύνατο νὰ γίνῃ· μόνον ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ στεφθῇ μὲ τόσην ἐπιτυχίαν!

Ἡ Ἔκθεσις αὕτη δεικνύει εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτήν, πάν ὅ,τι ἔπραξεν ἡ Ἐκκλησία ἀπ τῶν πρώτων αἰώνων πρὸς διάδοσ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Τὰ μέ γυρα τῆς ἐκθέσεως, ἀρχόμενα ὀπισθ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐκτείνονται ἐπὶ τρία χιλιόμετρα ἐν μέσῳ τῶν οὐλῶν καὶ τῶν κήπω τοῦ Βατικανοῦ. Εἰς τὰ 32 περί πτερα εἶνε ἐκτεθειμένα ἄνω τῶ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἀντικείμενα προερχόμενα ἀπὸ χώρας ἔνθα ὑπάρ χουν Ἱεραποστολαὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα παρουσιάζουν σπουδαῖο ἐνδιαφέρον, ἀνεκτίμητον ἀξίαν. Ὁ μὴ ἐπισκεφθεὶς τὰ διαμερίσματα τῆς ἐκθέ σεως ἀδυνατεῖ νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν ὁποίον θησαυρὸν ἐμπεριέχει πληροφοριῶν καὶ διδαγμάτων τῶν πέντε μερῶν τῆς γῆς.

Ἀρκεῖ νὰ συλλογισθῇ τις ὅτι οἱ ἀποστελλαντες ἀντικείμενα διὰ τὴν ἐκθε σιν ἱεραπόστολοι ἀνήκουσι καὶ οὗτοι εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἐθνότητας Ἀντιπρο σωπεύονται 64 μοναχικὰ τάγματα ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ γυναικεῖον φῦλον, κυρίως διὰ τῶν καλογραιῶν, οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τὴν εἰρηνικὴν ταύτην ἐπίδειξιν τῆς θρησκείας. Μὴ νομίσητε ὅμως ὅτι ἡ ἔκθεσις τοῦ Βατικανοῦ παρουσιάζει μό νον θρησκευτικὸν ἐνδιαφέρον. Ἡ πρόοδος, αἱ ἐπιστῆμαι, ὁ πολιτισμὸς διαλάμπου μέσων τῶν καλλιτεχνικῶν περιπτέρων τῆς ἐκθέσεως. Ὁ διατρέχων τὰς αἰθούσας τὰς ἀφιερωμένας λ. χ. εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, ἤτοι τὰς αἰθούσας τῆς Ἰαπω νίας, Ὠκεανείας κλπ. διαβλέπει πάραυτα τὰς προσπαθείας τῶν ἱεραποστόλω πρὸς καλλιτέρευσιν τῆς ὑλικῆς καταστάσεως τῶν λαῶν, εἰς τοὺς ὁποίους κηρύτ τουν τὸ Εὐαγγέλιον.

ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΙΚΗ ΟΨΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐπιστήμη σὺν ὀλίγα χρειωστεῖ εἰς τοὺς γενναίους τούτους σπαπανεῖς τοῦ Κυρίου! Ὁποῖαι λεπτομερεῖς, πολύτιμοι παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀστρονομίας, ἐπὶ τῆς βοτανολογίας, ἐπὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας, γεωγραφίας, ἐθνολογίας, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ θεραπευτικῇς!

Τέσσαρα ὅλα περίπτερα μόλις περιλαμβάνουν τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας καὶ τὰ ἔγγραφα τῆς ἱστορίας τῶν ἱεραποστολῶν. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐσχηματί-

Ο ΠΑΠΑΣ ΑΚΡΟΩΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

σθη εἰδικὴ βιβλιοθήκη ἔχουσα ἤδη 25.000 τόμους, αὐξανομένη καθ' ἑκάστην, μὴ περιλαμβάνουσα δὲ τὰ πάσης γλώσσης χειρόγραφα ἀνεκτιμήτου ἀξίας.

Ἑτέρα αἴθουσα περιέχει ἀποκλειστικῶς ἐθνογραφικὰ κειμήλια, ἢ οἱ τὰς γραπτὰς ἐκθέσεις καὶ παρατηρήσεις τῶν ἱεραποστόλων περὶ τῶν χωρῶν ἔνθα ἐργάζονται. Αἱ προσωπικαὶ αὗται ἀντιλήψεις, ἕκαστος ἀντιλαμβάνεται, πόσον φῶς, πόσην βοήθειαν παρέχουσιν εἰς τοὺς ἐπιστήμονας, τοὺς ποιοῦντας εἰδικὰ μελέτας περὶ καταγωγῆς, γλωσσῶν, θρησκείας κλπ. ἑκάστου ἔθνους, ἑκάστης φυλῆς.

Ἀλλὰ πόσας φορὰς ὁ ἱεραπόστολος ἐπισφραγίζει διὰ τοῦ αἵματός του τὴν πίστιν ἣν διδάσκει, πόσας φορὰς ἀποθνήσκει μάρτυς τοῦ Εὐαγγελίου! Διὰ τοῦ ὁ πόσον εἶνε πολύτιμος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας ἡ αἴθουσα τῶν Μαρτύρων, ἡ αἴθουσα δηλ. ἡ ὁποία στολίζεται μὲ τὰς εἰκόνας, τὰς ἀναμνήσεις, τὰ θυσιαστήρια

ὄργανα τῶν ἡρώων τῆς θρησκείας! Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς περιεργάζεται τὴν ἔνδοξον ταύτην αἴθουσαν προσευχόμενος!

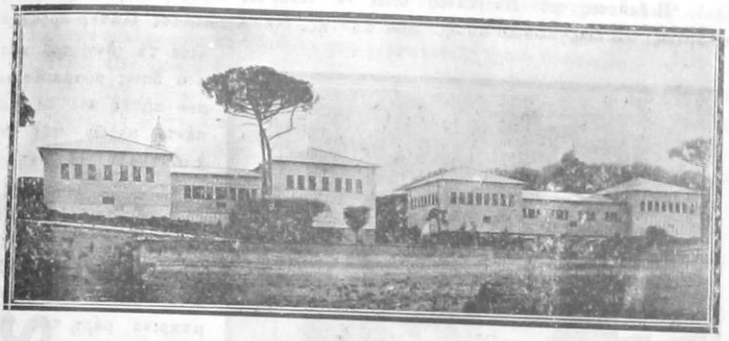
Περισσότερον ἐννοεῖ τις πόσον ἡ θρησκεία συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκπολίτευσιν λαῶν ἀγρίων ἢ βαρβάρων διερχόμενος τὰς περιγραφικὰς αἴθούσας ἔνθα εἶνε ἐκτεθειμένα παντὸς εἴδους προϊόντα τῶν χωρῶν ἐκείνων. Ὁ ἐπισκέπτης μεταφέρεται ἀφ'ἑνὸς εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, εἰς Κίναν, Ἰαπωνίαν, Ὠκεανείαν, Ἰνδίας κλπ. Τὰ ὁποῖα βλέπει τις ἐνταῦθα ἑλκύουν τὴν περιέργειαν, μαγεύουν τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Εὐρωπαίου. Φυσιογνωμίαι, ἔθιμα, ἐνδυμασίαι, ἐργαλεῖα, σκεύη μαγειρικά, ἔπιπλα, ὅπλα κυνηγετικὰ καὶ πολέμου, ἀπαίσια ἀγάλματα εἰδώλων, παγόδαι, μπόνζοι, φυτά, ἀρώματα, ἄνθη, καρποί, ἔντομα, ἑρπετά, πτηνά, οἰκιακὰ ζῶα καὶ ἄγρια θηρία ἐν μιᾷ λέξει ὁλόκληρος ... τοῦ Νῶε ἡ κιβωτός!!

ΑΙΘΟΥΣΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΩΝ

Ὁ θέλων δύναται εὐκόλως νὰ παρακολουθήσῃ τὸν καθολικὸν ἱεραπόστολον εἰς τὸ πεδίον τῆς δράσεως αὐτοῦ, εἰς περιπετείας καὶ ὑστερήσεις παντοῦ ἔνθα ἀπαιτεῖται αὐτοθυσία, κίνδυνος, ζῆλος, προνοητικὴ καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη. Ὡσαύτως εἰς τὰς αἰθούσας ἐκείνας θαυμάζει τις τὰ πλήρη εὐφυΐα ἔργα τῶν ἀνθρωποφάγων ἔργα καλλιτεχνικά, ἀριστουργήματα ὑπομονῆς καὶ ἐπιτυχίας.

Οὐδὲ εἰς ὀλιγώτερον κινεῖ ἐνδιαφέρον τὸ περίπτερον τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῶν ἰατρικῶν ἐπιστημῶν. Ἐκεῖ βλέπει τις δείγματα ἄλλων χοιροστατέρων ἐχθρῶν τοῦ ἱεραποστόλου. Εἶνε μία μεγάλη αἴθουσα, ἔχουσα εἰς τὰ πλευρὰ κεχωρισμένα διαμερίσματα, δίδουσα ἰδέαν λοιμοκαθαρτηρίου. Ἕκαστον διαμέρισμα ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν. . ἡ (μαλάρια) ἑλονοσία, ἡ εὐλογία, ἡ κιτρίνη θέμη, ἡ

ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΟΝΤΕ ΜΑΡΙΟ

ἡ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου, τῆς πανώλους, τῆς λέπρας, κτλ. μὲ φωτογραφίας, μὲ κηρόπλαστα ἀναπαραστατικὰ τῶν μελῶν τοῦ ἀθρωπίνου ὀργανισμοῦ φρικτῶς παραμορφωμένου, ἐν ἀπαυνθέσει, μὲ πληγὰς αἱμοσταγεῖς, μὲ ἀκαθάρτα σπυρία, προξε-

ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΛΗΝ "ΛΑ ΠΙΝΙΑ"

νούμενα πάντα ἀπὸ τὰ μικρόβια ἢ ἀπὸ τὰ ζῶῦφια! Ἰδοὺ νέου εἴδους μαρτύρια, βασάνια, κρύφια, ἀδυσώπητα, ἄγνωστα εἰς ἡμᾶς, πλὴν οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀξιέμισθα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπόκειται ὁ ἱεραπόστολος.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ Βατικανοῦ δίδει εἰς τέλει εἰς ὅλου μάθημα τῆς ἠθικῆς συνάμεως τοῦ διοργανωτοῦ αὐτῆς. Εἶνε διδακτική. Ὁ Ἁγιώτατος Πατὴρ προσεκάλεσε τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ὅπως συμμετάσχωσιν αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν πέντε μερῶν τῆς γῆς ἀπήντησαν τὰ ἔθνη μὲ ὑϊκὴν προθυμίαν εἰς τὴν πατρικὴν Αὐτοῦ φωνήν. Δὲν δύναται τις εὐκόλως νὰ φαντασθῇ ἀπὸ ὁποῖα ἀπόκεντρα, μακρινὰ μέρη τῆς γῆς ἀπὸ ὁποίας (ληστευμένας) νήσους τῶν Ὠκεανῶν ἔφθασαν τὰ ἀντικείμενα ταῦτα εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Πάπα! Καὶ οὕτω, ὁ ἄνευ βασιλείου, ἄνευ χρημάτων, ἄνευ προϋπολογισμῶν, πνευματικὸς οὗτος Ἄρχων ἐπραγματοποίησε τὸ προταθὲν πρόγραμμα «Ν' ἀντιπροσωπευθῇ εἰς τὴν Ἔκθεσιν τοῦ Βατικανοῦ πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς κάθε χώραν, εἰς κάθε κλίμα, εἰς κάθε λαὸν ἢ ἔθιμον ἢ πολιτισμόν, ἀνά πτυξιν, καὶ θρησκείαν τὴν ἀληθῆ ἢ ἐθνικήν».

Ἡ «ΠΑΛΑΤΙΝΗ», ΦΡΟΥΡΑ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Βατικανοῦ ὁ Πάπας ἠθέλησε κυρίως νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἐνδιαφερώμεθα περισσότερον εἰς τὴν ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ δώσῃ εἰς πάντας μάθημα ἐνεργητικότητος, νὰ μᾶς εἴπῃ ἐν ἄλλοις: ὅτ ν τις θέττῃ μέγα πέθον εἰς ἐπίτευξιν ἁγίου σκοποῦ, τουλάχιστον ἐν μέρει, πάντοτε ἐπιτυγχάνε.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1 *Θρησκεία.* — Κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἑκάστη χριστιανικὴ οἰκογένεια, εἶνε ὡς μία ἐκκλησία. Ἀνάγκη λοιπὸν ὁ ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν νὰ εὑρίσκῃ εἰς τὴν οἰκίαν μας τὰ σύμβολα τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν θρησκείας.

Πόσον εἶνε ὡραία ἡ συνήθεια νὰ ἔχωμεν μίαν γωνίαν τῆς οἰκίας διὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων! Ἡ εἰκὼν τοῦ Ἐσταυρωμένου, τῆς Θεοτόκου καθὼς καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Προστάτου μας δὲν πρέπει νὰ λείπουν μεταξὺ τῶν εἰκόνων μας.

Φυλάττετε μὲ εὐπρέπειαν τὰ συμβολικὰ τοῦ γάμου σας στέφανα εἰς τὸ οἰκογενειακὸν εἰκονοστάσιον! Ἔχετε ἐν αὐτῷ πάντοτε πρόχειρα τὸν λιβανωτόν, κηρία, ὀλίγον ἁγίασμα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς μίαν σύνεψιν διὰ τὰς προσευχάς σας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προκαλεῖτε τὸν Ἐφημέριον διὰ ἁγιασμὸν ἢ διὰ παράκλησιν. Εἰδοποιεῖτε πάντοτε αὐτὸν ὅταν ἀλλάσσητε κατοικίαν!

Πηγαίνετε τακτικὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν ἑορτῶν.

Μὴ ἀμελεῖτε τὰς νηστείας! Τὸ ἡμερολόγιον σᾶς τὰς ὑπενθυμίζει.

Μὴ λησμονεῖτε τοὺς νεκρούς σας! Βοηθεῖτε τὰς ψυχὰς αὐτῶν διὰ προσευχῶν, τρισαγίων, προπάντων δὲ διὰ τῆς θυσίας τῆς ἁγ. Λειτουργίας.

Ἔχετε ὡρισμένον ἑβδομαδιαῖον ποσὸν διὰ τὰς ἐλεημοσύνας τῶν πτωχῶν.

Ἀλλοῦ, σχεδὸν παντοῦ, οἱ πιστοὶ διατηροῦν τοὺς Ἐφημερίους αὐτῶν. Βοηθεῖτε τυλάχιστον τὸν Ἐφημέριον διὰ τὴν περιποίησιν τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Ἐνορίας. Μὴ φαντάζεσθε ὅτι δύναται νὰ κάμῃ τὸ καλὸν ἐὰν δὲν βοηθήσητε αὐτὸν κατὰ τὰς δυνάμεις σας.

Κάμετε ἀπὸ κοινοῦ τὴν οἰκογενειακὴν προσευχήν!

2 *Μέλη τῆς οἰκογενείας.* — Εἰς μίαν χριστιανικὴν οἰκογένειαν ὅλοι πρέπει νὰ ἐπιθυμοῦν καὶ νὰ ἐπιδιώκουν τὸ κοινὸν καλὸν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, διότι ὅλοι ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως καὶ συμμετέχουν ἀπὸ κοινοῦ τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ δυσάρεστα. Ἕκαστον μέλος κατὰ τὴν ἱκανότητα, τὴν εὐφυΐαν καὶ τὰ προσωπικὰ αὐτοῦ χαρίσματα, ὀφείλει νὰ συντελῇ εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον τῆς οἰκογενείας. Ὁ εἷς ἔργον, ὁ ἕτερος ἄλλο πράττει, πλὴν ἡ πρᾶξις ἑκάστου ὀφελεῖ τοὺς πάντας καὶ ἡ σύμπραξις πάντων ὀφελεῖ ἕνα ἕκαστον.

Ὀλίγον ἢ πολύ, ὅτι ἔχουν διαμοιράζονται ἀδελφικῶς· οὐδεμία ἐπιτρέπεται διάκρισις εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἑστίαν. Οὐχὶ ὁ εἷς νὰ ζῇ ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ὁ ἕτερος νὰ πεινᾷ! Τὸ ποτήριον τῶν ἀγαθῶν, ὅπως τὸ δίδει ὁ Θεός, περνᾷ ἀπὸ χεῖρας εἰς χεῖραν. Τόσον ὁ γέρων, ὅσον καὶ τὸ μικρὸν παιδίον, τόσον ὁ ἐπιστρέψων ἐκ τῆς ἐργασίας κάθιδρως οἰκογενειάρχης, ὅσον ὁ μὴ ἱκανὸς πλέον διὰ τὴν ἐργασίαν πάππος, ὅλοι ἂς ἐγγίσουν τὰ χείλη, ἂς δροσισθῶσιν ἐξ αὐτοῦ!

Αἱ πικρίαι καὶ αἱ χαραὶ ἂς ἦναι κοιναί. Ἐὰν ἓν μέλος ἀσθενῇ, ἡ ἀδυνατῇ πλέον νὰ ἐργασθῇ, τὰ λοιπὰ μέλη διατηροῦν αὐτό, ποτὲ δὲν τὸ ἐγκαταλείπουν.

Πατήρ, μήτηρ, τέκνα, ἀδελφοί, ἀδελφαί, τίποτε ἁγιώτερον. τίποτε γλυκύτερον αὐτῶν τῶν ὀνομάτων!

3 *Ἀρχαὶ ἀνατροφῆς τέκνων.*— Διὰ τὰς καλὰς χριστιανικὰς οἰκογενείας τρεῖς εἶνε οἱ σπουδαιότεροι παράγοντες τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων ὁ ἱερεύς, ὁ διδάσκαλος καὶ ἡ μήτηρ.

Δυστυχῶς οἱ σημερινοὶ διδάσκαλοι κλίνουν πρὸς τὴν ἀθεΐαν· ὁ ἱερεὺς πολλάκις ἀποκλείεται παρὰ τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων· μένει λοιπὸν μόνη βεβαία ἄγκυρα σωτηρίας ἡ μήτηρ.

Αὕτη πιθανὸν νὰ ἦναι ἀμαθής, ἔχει ὅμως πάντοτε γνώσεις περὶ ἀνατροφῆς ἐκ παραδόσεως, καὶ ἡ παράδοσις τῆς μητρὸς εἶνε, φίλοι μου, παναρχαία καὶ διεθνής. Διὰ τοῦτο σέβονται αὐτὴν ὅλοι Ἡ παράδοσις τῆς μητρὸς εἶνε χριστιανική, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ὀλιγοστεύει τὴν ἀξίαν της. Εἶνε παράδοσις ἀναγνωρίζουσα Θεὸν καὶ θρησκείαν. Εὐτυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα!

Ἐὰν ἡ μητρικὴ παράδοσις μᾶς διδάσκῃ τὴν ἐργασίαν, βεβαίως δὲν συναισπιζόμεθα ὅπως τὴν καταπολεμήσωμεν. Ἐπίσης ἡ μητρικὴ παράδοσις μᾶς διδάσκει τὴν ἀγάπην, ἡ ἀγάπη εἶνε ἐπάγγελμα κατ' ἐξοχὴν μητρικόν! ἐπάγγελμα ἀρχαῖον ὅσον ὁ κόσμος.

Ἀλλὰ εἰς τί διαφέρει ἡ παράδοσις τῆς μητρὸς ἀπὸ τὴν ἠθικὴν τοῦ Δεκαλόγου; Εἰς τίποτε! Διότι ἀμφότεραι βασίζονται εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀνωτέρου τινὸς διατάζει, ἀμφότεραι ἀπορρίπτουν τὴν συζήτησιν. Τὰ νομιζόμενα ἐξυπνα πνεύματα δηλ. οἱ ἄπιστοι, μᾶς φωνάζουν ὀπισθοδρομεῖτε! Ἀπαντῶμεν εἰς αὐτούς· Προοδεύομεν! διότι διαιωνίζομεν τὴν ἀνθρωπότητα ἀνακαλοῦντες τὴν ἠθικὴν τῶν προγόνων μας! Εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων ὁ ρόλος τοῦ πατρὸς ἀρχίζει βραδύτερον, δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ βραδύνῃ πολύ. Ὅτε ἡ μήτηρ φέρῃ εἰσέτι ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς ἀνατροφῆς, τὸ γελαστὸν ἀλλὰ καὶ αὐστηρὸν συνάμα πρόσωπον τοῦ πατρὸς δίδει εἰς τὸ παιδίον τὴν ἰδέαν τῆς ἐξουσίας. Ὅταν θ' ἀρχίσῃ νὰ καταλαμβάνῃ, τὸ παιδίον θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ μήτηρ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπόκειται, ὑπακούει καὶ αὕτη εἰς τὸν ἄνδρα. Οὕτω θὰ σχηματισθῇ βαθμηδὸν εἰς τὸν νοῦν του καὶ ἡ ἰδέα ἄλλης ἀνωτάτης ἐξουσίας ἡ ὁποία θὰ τὸ κάμῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ.

Τί ὅμως συμβαίνει ὅταν μεταξὺ τῶν συζύγων δὲν ὑπάρχει ὁμόνοια; Τὸ λεπτὸν αἴσθημα τῆς πειθαρχίας εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου κατ' ἀρχὰς διαταράσσεται, ἔπειτα κλονίζεται καὶ ἐν τέλει ἀναγκάζεται νὰ κρίνῃ καὶ ἐκεῖνο τοὺς γονεῖς, διότι καθίσταται διαρκῶς μάρτυς ἀκούσιος τῆς διχονοίας αὐτῶν. Οἱονδήποτε τὸ μέρος καὶ ἂν λάβῃ, πάντοτε ἡ ψυχὴ καὶ ἡ συνείδησις τοῦ παιδίου ἐπληγώθησαν προώρως!

Εἰς τὴν οἰκογένειαν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐκπροσωπεύουν μίαν ἀπαραβίαστον μεγαλειότητα τὴν ἐξουσίαν, τὴν δύναμιν, τὸ δίκαιον. Ἐνῶ τὸ παιδίον παριστάνει τὴν ὑποταγήν, τὴν ὑπακοήν, τὸ καθῆκον.

Ὅθεν πάντοτε καὶ πάσῃ θυσίᾳ, ἀνάγκη ὅπως τὰ παιδία ὑποτάσσωνται, ὅπως ὑποχωροῦν! Πόσον εἶνε κρίμα τὸ ἀλλὰ καὶ ταπεινωτικὸν ν' ἀκούῃ τις μίαν μητέρα νὰ παραπονῆται «τὸ παιδί μου δὲν μὲ ἀκούει! ποτὲ δὲν εἶδον τόσον σκληρὸν κεφάλι! θὰ μὲ τρελλάνῃ!»

Τί λείπει εἰς αὐτὴν τὴν μητέρα; λείπει ἡ δύναμις. Ἀλλὰ μία δύναμις ἤρεμος, ἐπιβαλλομένη χωρὶς φωνάς, χωρὶς θυμόν, χωρὶς πολλὰ ἢ βρισιὰ λόγια.

Ἀνάγκη πᾶσα ὅπως τὸ παιδίον σας ὑποτάσσηται, ὅπως ὑποχωρῇ. Ὀφείλει νὰ κάμπτηται πρὸ τοῦ καθήκοντος. Ἐκ τούτου ἐξαρτᾶται ἡ ἀνατροφή του. Ἐὰν ὑποχωρήσητε σεῖς, ἐὰν σεῖς καμφθῆτε, τότε τὸ παιδίον σας ἐχάθη!

Καὶ ἠξεύρετε γονεῖς, διατί φαίνεσθε τόσον ἀδύνατοι πρὸς τὰ παιδία σας; διατί γίνεσθε αἰτία τῆς καταστροφῆς των; διατί φοβεῖσθε νὰ τὰ βλέπητε ὑποφέροντα ὀλίγον! Τὸ καϋμένο! νὰ τὸ βλέπω νὰ κλαίῃ! νὰ τὸ ὑστερήσω ἀπὸ γλυκό, ἀπὸ φροῦτο! νὰ τὸ κλείσω μόνον! νὰ τὸ δείρω! εἶνε τόσον τρυφερό!

Καὶ τὸ τρυφερὸν αὐτὸ παιδίον, σὺν τῷ χρόνῳ, καταχρώμενον τῆς ἀδυναμίας σας, γίνεται τύραννος ἢ τουλάχιστον κακῶς ἀναθρεμμένον παιδίον.

Τὰ τέκνα πρέπει νὰ ὑποχωροῦ! Ἐὰν ἀκούωσι τὰς διαταγάς σας, περιορίζεσθε μόνον εἰς διαταγάς· ἐὰν ἐνδίδουν εἰς τὴν γλυκύτητα, μεταχειρίζεσθε μόνον τρόπους γλυκεῖς· ἐὰν εἰς τὴν λογικὴν καὶ ἐσεῖς διὰ τῆς λογικῆς· ἐὰν μὲ αὐτὰ δὲν ἐπιτυγχάνητε, δοκιμάσατε τὰς στερήσεις. Ἐὰν ὅμως καὶ δι' αὐτῶν οὐδὲν κατορθοῦτε, τότε κάμετε λογικὴν χρῆσιν τῆς... ράβδου! Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἐδάρησαν!

Δὲν θέλετε ν' ἀρνηθῆτε τίποτε εἰς τὰ παιδία σας; Νομίζετε ὅτι εἰς τὴν ζωὴν τίποτε δὲν θὰ λείψει εἰς αὐτά; ὅτι δὲν θὰ ἀναγκασθῶσι μόνα ν' ἀρνηθῶσι πολλὰ πράγματα εἰς ἑαυτά; Φοβεῖσθε νὰ τὰ τιμωρήσητε ἵνα μὴ αἰσθανθῶσι πόνον; φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι πολλάκις εἰς τὴν ζωὴν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος δὲν θὰ τὰ θλίψῃ περισσότερον! Νὰ μὴ κλαύσουν! Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε λοιπὸν κοιλὰς δακρύων;

Διὰ τοῦ ψεύδους λοιπὸν καὶ διὰ τῆς κολακείας θὰ τὰ ἑτοιμάσητε νὰ παλαίουν εἰς τὸν βίον;

Γονεῖς χριστιανοί! Ἀνοίξατε τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ ἀναγνώσατε τί ὁ Θεὸς σᾶς παραγγέλλει σχετικῶς μὲ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων σας. «Ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐνδελεχήσει μάστιγας αὐτῷ, ἵνα εὐφρανθῇ ἐπ' ἐσχάτῳ αὐτοῦ» Σοφ. Σιρὰχ, 30, 1).

«Τέκνα σοι ἐστί, παίδευσον αὐτά, καὶ κάμψον ἐκ νεότητος τὸν τράχηλον αὐτῶν.» (Σοφ. 7, 25). «Ἵππος ἀδάμαστος ἀποβαίνει σκληρός, καὶ υἱὸς ἀνειμένος, ἐκβαίνει προαλής» (Ὡσαύτως 30, 7)! «Παίδευε υἱόν σου, οὕτως γὰρ ἔσται ἐλπὶς» (Παροιμ. 19, 18).

ΜΗ ΕΡΥΘΡΙΩΜΕΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗΝ ΜΑΣ

Σίξτος ὁ Ε'. Πάπας Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ταπεινὸς ποιμὴν ποῦ ἦτο εἰς μικρὰν ἡλικίαν, ἀνυψώθη εἰς τὸ ἀνώτατον ἀξίωμα τοῦ Πάπα, δὲν ἐλησμόνησε ποτὲ τὴν πρώτην αὐτοῦ καταγωγήν.

Μίαν φορὰν φραγκισκανὸς ἱερεύς τις τοῦ ἐζήτησεν τὴν μεγίστην τιμήν, διὰ μέλος τῆς οἰκογενείας του, νὰ συγγενευθῇ μετὰ ἄλλου ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Πάπα.

—Εὐχαρίστως συγκατατίθεμαι, εἶπεν Σίξτος ὁ Ε'. ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀναλογία τῆς οἰκογενείας σας μετὰ τῆς ἰδικῆς μου. Ποία εἶνε ἡ ἀρχικὴ καταγωγὴ τῆς οἰκογενείας σας;

—Ἅγιε Πάτερ, ἀπήντησεν ὁ κληρικὸς, ἡ οἰκογένειά μου, δόξα τῷ Θεῷ, εἶνε ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων, πλουσιωτέρων καὶ εὐγενεστέρων τοῦ τόπου.

—Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸν σκοπὸν σας, ἀνταπήντησεν ὁ Πάπας. Διὰ νὰ γίνῃ συνοικέσιον πλουσίου καὶ ἰσχυροῦ οἴκου, ὅπως εἶνε ὁ ἰδικὸς σας, μετὰ οἴκου πτωχοῦ χοιροβοσκοῦ, ὅπως ἤμην ἐγὼ, εἶνε πολὺ δύσκολον, ἂν ὄχι ἀδύνατον. Ἐὰν ἐν τούτοις ἐπιμένητε, τότε ἀποχωρηθῆτε πρώτερον ἀπὸ τὸ μοναχικόν σας ἔνδυμα, παραιτηθῆτε τῆς πλουσίας χρηματικῆς σας ἐπιχορηγήσεως καὶ μεταβῆτε εἰς τοὺς ἀγροὺς νὰ φυλάξητε τὰ ἴδια ζῷα τὰ ὁποῖα ἐφύλαξα ἐγὼ εἰς τὴν νεότητά μου. Μὲ αὐτοὺς τοὺς ὅρους δυνατὸν νὰ συγγενευθῶμεν.

Ὁ Ἰάκωβος Λαφφίτ, πλούσιος τραπεζίτης, μέλος τῆς βουλῆς, Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὅστις ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις τῷ 1844 ἦτο υἱὸς ξυλουργοῦ, καὶ τὴν καταγωγήν του ταύτην οὐδέποτε ἐλησμόνησεν.

Εἶχε νυμφεύσει τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν πρίγκηπα του Μοκοβᾶ.

Ἡμέραν τινά ἡ ἔγγονή του τοῦ ἐδιηγήθη ὅτι αἱ συμμαθήτριαί της τὴν ὠνόμαζαν μὲν πριγκήπισσαν, ἀλλὰ μίαν ἀπορίαν εἶχον πῶς ὁ πάππος πριγκηπίσσης δὲν ἦτο πρίγκηψ;

—Ἡ ἀπάντησις εἶνε εὐκολωτάτη, ἀπεκρίθη ὁ Λαφφίτ εἰς τὴν ἔγγονήν του, θὰ ταῖς εἴπῃς ὅτι εἶμαι πρίγκηψ τῆς ρυκάνης καὶ ἐὰν ὑπὸ τὴν μορφὴν ταύτην ἡ ἐξήγησις φανῇ σκοτεινὴ εἰς τὰς φίλας σου, θὰ προσθέσῃς, δὲν εἶν'ἔτσι, σοὶ τὸ διατάζω, ὅτι ὁ πατήρ μου ἦτο ξυλουργός.

ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΥΝΗΘΕΣΤΕΡΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΣ

ΑΝΤΙΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΗ

Τί μ' ἐνδιαφέρει περὶ θρησκείας; Ἐγὼ δὲν ἔχω κτηματίαν καὶ τοῦτο δὲν μὲ ἐμποδίζει οὐδόλως νὰ ἔχω καλῶς.

Ἀπόκρ. Ἀναμφιβόλως, οὔτε ἐγὼ δὲν σᾶς τὴν προτείνω ὡς μέσον νὰ ἔχητε καλῶς. Ἀλλὰ μήπως εἴμεθα εἰς τὸν κόσμον δι' αὐτὸ καὶ μόνον; δὲν ἔχομεν ἄλλον ὑψηλότερον προορισμὸν ἀπὸ τὰ κτήνη καὶ τὰ ἄλογα ζῷα;

Ὅλοι οἱ λαοὶ παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπίστευον τὸ ἐναντίον, καὶ νομίζω ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ ἔχητε δίκαιον ἐναντίον τῶν πεποιθήσεων ὅλου τοῦ κόσμου. Διὰ τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦτον τὴν κοινὴν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐνασχολεῖται ἡ θρησκεία. Οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ περισσότερον, οὐδὲν ἄλλο πρέπει νὰ ἀποσπᾷ περισσότερον τὴν προσοχὴν τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου. Καὶ καθ' ὅσον θεωροῦμεν τὴν θρησκείαν ἀληθινὴν ἢ ψευδῆ, κανονίζομεν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πρακτικοῦ μας βίου εἰς τὰς ἰδέας μας εἰς τὰ πλέον ἐνδόμυχα καὶ ἐνδιαφέροντα αἰσθήματά μας.

Καὶ πράγματι, ἡ θρησκεία ὄχι μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι ἀληθινή, ἀλλ' ὑπάρχουν πολλὰ καὶ ἀναντίρρητα τεκμήρια ὑπὲρ αὐτῆς. Εἰς τὰς μεγάλας τοῦ πολιτισμοῦ εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας διεσκόρπισεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εἰς τὸ σέβας ὅπερ ἀπένειμον εἰς αὐτὴν διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἐξεχούσης μεγαλοψυχίας των οἱ κατὰ καιροὺς ἐκλάμψαντες μεγάλοι καὶ ἔξοχοι ἄνδρες.

Γνωρίζετε διατί ἀπορρίπτετε τὴν θρησκείαν;

Διότι τὴν ἀγνοεῖτε. Ὅπως τὴν φαντάζεσθε, καταλαμβάνω εὐκόλως ὅτι σᾶς δυσαρεστεῖ. Τὴν φαντάζεσθε ὅμως ὁποία εἶναι πραγματικῶς; Ἐκεῖ εἶναι τὸ ζήτημα. Ὦ! πόσαι προλήψεις, πόσοι παράλογοι πλάναι διαδίδονται ἐναντίον αὐτῆς! Δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις εἰς τὴν ἁπλουστάτην ταύτην συνδιάλεξιν, ὅτι αἱ προλήψεις εἶναι ἄδικοι, ὅτι ἡ θρησκεία ὄχι μόνον δὲν εἶνσι παράλογος, ἀλλὰ καὶ λογικωτάτη, ὡραία, ἁρμονικὴ καὶ βασιζομένη ἐπὶ στερεωτάτων τεκμηρίων, θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι δι' αὐτὸν καὶ αὐτὸς διὰ τὴν θρησκείαν.

ΑΝΤΙΛΟΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Δὲν ὑπάρχει Θεός.

Ἀπ. Εἶσαι βέβαιος; καὶ τίς λοιπὸν ἔπλασε τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀστέρας, τὸν ἄνθρωπον, τὸ σύμπαν;

Ἴσως ὅλα ταῦτα ἐγεννήθησαν ἀφ' ἑαυτῶν· τί θὰ ἔλεγες ἄν, δεικνύων σοι τὴν οἰκίαν τινὰ σὲ ἐβεβαίωνεν ὅτι αὕτη ἐγεινεν αὐτομάτως; καὶ τί θὰ ἔλεγες ἂν

ἐκεῖνος ἐπέμενεν ὅτι τοῦτο εἶναι δυνατόν; Ἀναμφιβόλως ὅτι σὲ περιπαίζει· δὲν εἶναι ἀλήθεια; ἢ ὅτι εἶναι ἄφρων· καὶ ἔχεις μέγα δίκαιον. Ἂν λοιπόν, μία οἰκία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀφ' ἑαυτῆς, πόσον εἶναι ἀδύνατον τὰ θαυμάσια αὐτὰ πλάσματα, τὰ γεμίζοντα τὸ σύμπαν νὰ ὑπάρξωσιν ἀφ' ἑαυτῶν.

Δὲν ὑπάρχει Θεός; καὶ ποῖος σοὶ τὸ εἶπεν; ἐξάπαντος φρενήρης τις, ὅστις ἐπειδὴ δὲν εἶδε τὸν Θεόν, εἰκάζει ὅτι δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ μήπως δὲν ὑπάρχουν ἄλλα πραγματικὰ ὄντα ἐκτὸς ἐκείνων μόνον τὰ ὁποῖα βλέπομεν ἀκούομεν καὶ ἐν γένει ἀντιλαμβανόμεθα διὰ τῶν αἰσθήσεων; Ἡ ψυχή σου, ἥτις διανοεῖται δὲν ὑπάρχει; Ὑπάρχει βεβαίως καὶ σὺ ἔχεις περὶ αὐτῆς τόσον ἐνδόμυχον καὶ καθαρὸν αἴσθημα, ὥστε οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ σοὶ πείσῃ τὸ ἐναντίον. Καὶ ἐν τούτοις οὔτε ἤκουσες, οὔτε εἶδες ποτὲ αὐτήν. Ἐννοεῖς λοιπὸν πόσον εἶναι γελοῖον τὸ νὰ λέγῃ τις ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, διότι δὲν τὸν βλέπει. Ὁ Θεὸς εἶναι καθαρὸν πνεῦμα, ἤτοι ὂν τὸ ὁποῖον δὲν ἀντιλαμβανόμεθα διὰ τῶν ὑλικῶν αἰσθήσεων τοῦ σώματος ἡμῶν καὶ δὲν ἐννοεῖται παρὰ διὰ τῶν ὑψίστων δυνάμεων τῆς ψυχῆς. Ὁμοίως δὲ εἶναι καὶ ἡ ψυχή μας, διότι ὁ Θεὸς τὴν ἔπλασε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ.

ΑΝΤΙΛΟΓΙΑ ΤΡΙΤΗ

Ὅταν ἀποθάνῃ κανεὶς ἀποθνήσκει ὁλόκληρος;

Ἀπ. Μάλιστα· αἱ κόνες, αἱ γάται, οἱ ὄνοι, οἱ πίθηκοι κτλ. Ἀλλ' εἶσαι πολὺ ταπεινὸς νὰ συγκαταριθμίζησαι μεταξὺ ἐκείνων.

Σὺ εἶσαι ἄνθρωπος, φίλτατέ μου, καὶ εἶναι παράδειξον νὰ ἀναγκάζῃς τοὺς ἄλλους νὰ σοὶ τὸ εἴπωσιν. Ἔχεις ψυχὴν ἱκανὴν νὰ σκέπτηται, νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν, καὶ ἡ ψυχή σου αὕτη εἶναι ἀθάνατος· τὰ ἄλογα ζῷα δὲν ἔχουσι τοιαύτην. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι ἡ ψυχή. Διότι αὐτὴ διανοεῖται, δι' αὐτῆς γνωρίζομεν τὴν ἀλήθειαν, ἀγαπῶμεν τὸ ἀγαθὸν καὶ διαφέρομεν ἀπὸ τὰ κτήνη ἤτοι τὰ ἄλογα ζῷα. Διὰ τοῦτο εἶναι μεγίστη ὕβρις νὰ εἴπῃ τις εἰς τινα «εἶσαι ζῷον»· τῷ ἀρνεῖται τὴν πρωτίστην δόξαν, δηλ. τοῦ νὰ εἶναι ἄνθρωπος.

Τὸ νὰ λέγῃ τις λοιπὸν «ὅταν ἀποθάνῃ θὰ ἀποθάνῃ ὁλόκληρος», εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἔλεγεν «ὅτι εἶναι ζῷον, κτῆνος, θηρίον»· καὶ τί ζῷον μάλιστα! ἀξίζει πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ σώματος, διότι ἐκεῖνος τρέχει ταχύτερον, κολυμβᾶται καλλίτερα, βλέπει μακρύτερα, ὀσφραίνεται καλλίτερα, ἐν ἑνὶ λόγῳ εἶναι τὸ ἀθλιέστερον τῶν ζῴων. Ἂν σοὶ ἀρέσκῃ τοῦτο λέγετο καὶ πίστευέ το ἂν εἰμπορῇς. Παραχώρησον ὅμως εἰς ἡμᾶς νὰ εἴμεθα ὀλίγον ὑπερήφανοι καὶ νὰ σοὶ εἴπωμεν φανερὰ ὅτι εἴμεθα ἄνθρωποι. Ἀρνούμενος τὸν ὀρθὸν λόγον ὁ ὀλισμός, ἀρνεῖται προσέτι καὶ τὸ γενικὸν καὶ ἀκαταγνίκητον φρόνημα ὅλων τῶν ἀνθρώπων· παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπιστεύθη ἡ μέλλουσα ζωή· παντοῦ καὶ πάντοτε ὁ ἀδίκως κατατρεχθεὶς ἀθῷος, ὁ δυστυχὴς δίκαιος, ἐπερίμεναν εἰς μέλλουσαν ζωήν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εὐτυχίαν, τὰς ὁποίας ἐπὶ τῆς γῆς δὲν

ἀπήλαυσαν· παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπιστεύθη Θεὸς ἐκδικητὴς τοῦ ἀτιμωρήτου ἁμαρτήματος· παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπὶ τέλους προσηύχοντο ὑπὲρ τῶν ἀποθαμένων καὶ ἤλπισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπανίδωσι πέραν τοῦ τάφου τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ φιλτάτους των. «Διατί θρηνεῖτε; ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του ὁ Βερναρδῖνος δὲ Σὰν Πιὲρρ ἀποθνήσκων· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀγαπᾶτε εἰς ἐμὲ θὰ ζήσῃ αἰωνίως. Ὁ ἀποχωρισμὸς δὲν εἶναι παρὰ πρόσκαιρος· μὴ τὸν κάμνετε τόσον λυπηρόν! αἰσθάνομαι ὅτι ἐγκαταλείπω τὴν γῆν ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ζωήν». Τοιαύτη εἶναι ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, τοιαύτη ἡ γλυκεῖα καὶ παρήγορος τῆς ἀληθείας φωνή. Τοιαύτη προσέτι ἡ ἐπίσημος χριστιανικὴ βοή, ἥτις μᾶς παρουσιάζει τὴν παροῦσα ζωὴν ὡς πρόσκαιρον δοκιμασίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς θὰ στέψῃ δι' αἰωνίου εὐδαιμονίας Μακράν, λοιπόν, ἀφ' ἡμῶν ὁ ὀλέθριος οὗτος ὑλισμός, ὅστις ζητεῖ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὰς τόσον ὑψηλὰς ἐλπίδας! Μακρὰν ἀφ' ἡμῶν τὰ ἐξευτελίζοντα τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ταῦτα ψεύδη καὶ καταστρέφοντα πᾶν ἀγαθόν, πᾶν σεβάσμιον καὶ γλυκὺ ἐπὶ τῆ γῆς. Μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ἡ διδασκαλία αὕτη ἡ προσπαθοῦσα νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸν ὑποφέροντα καὶ θρηνοῦντα πτωχὸν καὶ παραβιασθέντα ἀδῶν ὡς μόνον μερίδιον τὴν ἀπελπισίαν! Ἡ ἀνθρώπινος συνείδησις τὴν ἐπορρίπτει περιφρονητικῶς.

ΑΝΤΙΛΟΓΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ θρησκεία εἶναι καλὴ διὰ τὰς γυναῖκας.

Ἀπ. Καὶ διὰ ποῖον λόγον δὲν εἶναι καλὴ καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας; ἢ εἶναι ἀληθής, ἢ εἶναι ψευδής· ἂν ἦναι ἀληθής, θὰ εἶναι διὰ τοῦτο καλὴ καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας ὅπως καὶ διὰ τὰς γυναῖκας· ἂν πάλιν ἦναι ψευδής, τότε δὲν εἶναι καλλιτέρα διὰ τὰς γυναῖκας παρὰ διὰ τοὺς ἄνδρας· διότι τὸ ψεῦδος δὲν χρησιμεύει εἰς οὐδένα. Ναὶ βεβαίως, ἡ θρησκεία εἶναι καλὴ διὰ τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ἀπολύτως διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, εἶναι καλὴ καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας.

Καθὼς διὰ τὰς γυναῖκας οὕτω καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας ὑπάρχει εἷς Θεὸς νὰ λατρεύωσι καὶ νὰ ὑπηρετῶσιν, μία ψυχὴ ἀθάνατος νὰ σώσωσιν, πάθη νὰ ἐκριζώσωσιν, ἀρεταὶ νὰ ἐξασκήσωσιν, παράδεισος νὰ κερδίσωσι, κόλασις νὰ ἀποφύγωσι, κρίσις νὰ φοβῶνται, καὶ πρὸς τὸν ἀκατάπαυστος ἐπαπειλοῦντα θάνατον νὰ προετοιμασθῶσι. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, τόσον διὰ τοὺς ἄνδρας, ὅσον καὶ διὰ τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ διατάγματά του ἀποβλέπουσιν ὅλους. Ἡ θρησκεία λοιπόν, εἶναι τόσον καλὴ διὰ τοὺς ἄνδρας, ὅσον καὶ διὰ τὰς γυναῖκας, καὶ ἂν ὑπάρχῃ διαφορά τις, εἶναι ὅτι αὕτη εἶναι μᾶλλον ἀπαραίτητος εἰς τοὺς ἄνδρας, ἢ εἰς τὰς γυναῖκας, διότι οἱ ἄνδρες εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς περισσοτέρους κινδύνους, καὶ δύνανται εὐκολώτερον νὰ πράξωσι τὸ κακόν· εἶνε περικυκλωμένοι περισσότερον ἀπὸ κακὰ παραδείγματα πρὸ πάντων ὅσον ἀφορᾷ τὰ κακὰ ἤθη, τὴν ἀκολασίαν, καὶ τὴν ἀμέλειαν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων.

Ἡ θρησκεία λοιπόν, εἶναι ἀναγκαία εἰς ὅλους. Καὶ πρὸ πάντων εἰς ὅσους λέγουσιν ὅτι δὲν εἶναι δι' αὐτούς.

(Ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Σεγγιουρ)

ΤΟ ΚΑΝΔΗΛΙ

Σὲ ρημοκλήσια κ' ἐκκλησιαὶς
μπρὸς στὶς εἰκόνες λαμπυρίζεις
κι' ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό
τοῦ νοῦ τὸ πέταμα φωτίζεις.

Καὶ στὸ καλύβι τὸ φτωχὸ
μ' σι στὶς νύχτας τὴ γαλήνη
ἐλπίδα καὶ παρηγοριά
τὸ λυπημένο φῶς σου δίνει.

Ἢ ἀσημένιο ἢ γυαλί,
ἢ σὲ καλύβ' ἢ σὲ παλάτι,
τὸν πλούσιο καὶ τὸν φτωχὸ
σὺ μὲ τὸ ἴδιο βλέπεις μάτι,

Σὲ σὲ γελάει τὸ μωρό,
κι' ὁ γέρος, ποῦ τὸν κόσμο ἀφίνει,
σὲ σένα ρίχνει τὴ ματιά
ὅταν τὸ φῶς του σιγοσβύνει.

Χρυσὸ ἀστέρι τούρανοῦ
ἀπ' τὸ Θεὸ στὴ γῆ ριγμένο,
ἐσὺ τὸν ὕπνο μας φωτᾷς
καὶ ζωντανό καὶ πεθαμένο.

ΕΛΕΝΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο ΑΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΧΟΝΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

Πολὺ ὀρθῶς ἡ τροφὴ καὶ ἡ χώνευσις τοῦ ἀέρος ἐντὸς τῶν πνευμόνων ὀνομ. ἡ εἰσπνοὴ καὶ ἡ ἐκπνοή, συγκρίνονται μὲ τὴν τροφὴν καὶ τὴν χώνευσιν τοῦ στομάχου. Αἱ δύο αὗται σπουδαῖαι λειτουργίαι τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ συντηροῦν καὶ αὐξάνουν τὴν ζωὴν ἐντὸς τοῦ σώματος. Ἡ τροφὴ καὶ ὁ ἀὴρ κατέρχονται διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ· τόσον στενῶς συνδέονται! Πλὴν ἡ μία εἶναι τροφὴ ἀεριώδης, ἐνῷ ἡ ἄλλη εἶνε στερεὰ ἢ ρευστή. Ὑπάρχει μάλιστα ὄρεξις καὶ πεῖνα πεπτική. Εἶνε μάλιστα αὕτη ἐπιβλητικὴ καὶ ἀκράτητος, ἀσυγκρίτως περισσότερον τῆς τοῦ στομάχου.

Εὐτυχῶς ὅμως ἡ ὄρεξις τῶν πνευμόνων ἱκανοποιεῖται μὲ τρόπον ἁπλούστερον καὶ ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεώς μας. Ἡ ἀναπνοὴ εἶνε παθητική· δὲν ἐκλέγει τὴν τροφήν· λαμβάνει αὐτὴν ὅπως εὑρίσκεται ἀπὸ τὸ περιβάλλον ἔνθα τις ἀναπνέει.

Ὁ ἀὴρ εἶνε πραγματικὴ τροφὴ πολυτιμωτέρα καὶ ἀναγκαιωτέρα πάσης ἄλλης, δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς μᾶς δίδει αὐτὴν τόσον ἀφθόνως. Τρεφόμεθα διαρκῶς διὰ τοῦ ἀέρος, πλὴν ἐπειδὴ ὁ ἀὴρ οὔτε φαίνεται οὔτε θίγεται, ἀλλ' οὔτε ἔχει καμμίαν ὀσμήν, ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀέρος εἶνε δυσκολωτέρα τῆς ἐκλογῆς τροφῆς διὰ τὸν στόμαχον. Μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς κατοικίας μας ὁ ἀὴρ ἐναποθηκεύεται μόνος ὡς ἐν ἀποθήκῃ, ἡ ὁποία συνεχῶς μὲν ἐκκενοῦται, ἀλλὰ καὶ συνεχῶς πληροῦται δι' ἄλλου ἀέρος ἐρχομένου ἔξωθεν. Εἶνε λοιπὸν ἡ κατοικία μας ὡς ἄλλο ἀνθρώπινον στῆθος, εἰσπνέουσα ἀέρα, χρησιμοποιοῦσα αὐτόν, ἐκπνέουσα ὅμως καὶ ἀντικαθιστῶσα αὐτὸν δι' ἄλλου μόλις ἤθελε μολυνθῇ.

Ὁ ἀὴρ μολύνεται πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἐπισωρεύσεως προσώπων καὶ ἐκ τῆς συνήθους ἀκαθαρσίας τῶν οἰκιῶν. Ἐξ ἐπισωρεύσεως, ὅταν ὁ χῶρος ἔνθα ζῇ μία οἰκογένεια δὲν περιλαμβάνει ἀέρα ἀρκετὸν διὰ τὰς ἀναπνευστικὰς ἀνάγκας ἑνὸς ἑκάστου τῶν μελῶν αὐτῆς ἢ ὅταν τὰ μέσα τῆς ἀνανεώσεως τοῦ ἀέρος δὲν εἶνε ἐπαρκῆ. Τότε δημιουργεῖται ἀ σ φ υ ξ ί α καὶ δ η λ η τ η ρ ί α σ ι ς, ἡ μὲν διὰ τὴν ἔλλειψιν ὀξυγόνου, ἡ δὲ διότι ὑποχρεοῦνται τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ν' ἀναπνέουν ἐκ νέου ἀέρα μ ε τ α χ ε ι ρ ι σ μ έ ν ο ν, δηλ. ἐξελθόντα ἤδη ἐκ τῶν πνευμόνων μας μὲ ὅλα τὰ ὀργανικὰ καὶ ἀεριώδη μιάσματα, τὰ ὁποῖα, ὡς βλαβερὰ καὶ ἄχρηστα, ὁ ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ ἐξερχόμενος ἀὴρ παρασύρει.

Ἕκαστος ἡμῶν λοιπὸν ἀναπνέει τὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος δημιουργεῖ. Μὲ ὀλίγην θέλησιν καὶ μὲ ὀλίγην προσπάθειαν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν τοιοῦτον κίνδυνον καὶ νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς πνεύμονας τὴν πρέπουσαν τροφήν.

Ἀλλ' ἐντὸς τῆς οἰκίας ἀναπνέουν ἐκτὸς ἡμῶν τὰ κατοικίδια ζῷα, ἡ... φωτιὰ τοῦ μαγειρίου καὶ ἡ... λάμπα, διὰ τῆς ὁποίας φωτιζόμεθα. Διότι καταναλίσκουν καὶ αὐτὰ ὀξυγόνον καὶ ἀποδίδουν ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Ἕκαστον ἄτομον κεκλεισμένον ἐντὸς τῆς οἰκίας πρέπει νὰ ἔχῃ διαθέσιμον 10 κυβικὰ μέτρα ἀέρα διὰ μίαν ὥραν, ἤτοι 240 τὸ εἰκοσιτετράωρον. Αἱ κορυφαὶ τῆς ἰατρικῆς συμφωνοῦν εἰς τοῦτο καὶ ἀπαιτοῦν τὴν ποσότητα ταύτην πρὸ πάντων διὰ τὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου. Ἐν τούτοις πόσοι οἰκογένειαι δυστυχῶς δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀνάγκην ταύτην! Εἰσέλθετε τὸ πρωὶ εἰς τὰ δωμάτια ὕπνου μερικῶν οἰκογενειῶν. Ὁποία ἀποφορά! ὁποία ἔλλειψις καθαροῦ ἀέρος! Ὁμοιάζουν τὸν φυλάργυρον τοῦ Πλάτωνος, ὁ ὁποῖος συνήθροιζε μετὰ προσοχῆς ὡς καὶ τ' ἀπονυχίσματά του καὶ ἔκλειε ἐπιμελῶς τὴν θύραν καὶ τὰς ὀπὰς τοῦ δωματίου του ἵνα μὴ δώσῃ τὸν ἀέρα εἰς ἄλλους καὶ ἀπολέσει ὅ,τι εἶχε χρησιμοποιήσει, ὅ,τι ἦτο ἰδικόν του...

Ἠξεύρετε, κύριοι, ὅτι ἓν κηρίον βάρους 100 γραμμαρίων καιόμενον ἐντὸς δωματίου 50 κυβικῶν μέτρων χωρητικότητος, καταβέτει 1680 λίτρα ἀνθρακικοῦ ὀξέως τὴν ὥραν; Προσθέσατε τὸ μαγειρεῖον, τὰς θερμάστρας, τὰ μαγγάλια...

Πρέπει λοιπὸν δι' αὐτὸ νὰ μείνωμεν χωρὶς φῶς καὶ χωρὶς θέρμανσιν; Βεβαίως ὄχι. Ὀφείλομεν ὅμως νὰ κάμωμεν ἐπαρκῆ προμήθειαν ἀέρος. Ἡ κατοικία μας πρέπει νὰ ἀναπνέῃ καλά. Ἀκριβῶς ὅπως ἕ αστος ἄ θρωπος.

Ὅθεν ἀπαιτεῖται· 1ον Νὰ εἴδωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας προμήθειαν ἐπαρκῆ καθαροῦ ἀέρος καὶ ν' ἀπαλάσσωμεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν μολυσμένον, φυλάττοντες ὅμως τὴν πρέπουσαν θερμότητα. 2ον Ὁ εἰσερχόμενος ἀὴρ νὰ μὴ προξενῇ ρεύματα ἐπιφέροντα ἀσθενείας.

Τὸ ἁπλοῦν ἄνοιγμα παραθύρου σχηματίζει ἤδη κυκλοφορίαν τοῦ ἀέρος. Ἐὰν ἡ ἐσωτερικὴ ἀτμόσφαιρα ἦναι θερμοτέρα, ὁ μολυσμένος ἀὴρ τοῦ δωματίου διευθύνεται πρὸς τὰ παράθυρα καὶ ἐκεῖθεν ἐξέρχεται, ἐνῷ ταὐτοχρόνως, ἄνωθεν διὰ τῆς καπνοδόχης, εἰσέρχεται καθαρὸς ἀήρ. Ἐὰν πάλιν ἔξω εἶναι ψυχρότερον — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμβαίνει—τότε ὁ μεμολυσμένος ἀὴρ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν καπνοδόχον καὶ ὁ καθαρὸς εἰσέρχεται ἀπὸ τὰ παράθυρα. Διὰ τοῦτο καλὸν εἶνε νὰ κρατῶμεν ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα τῶν δωματίων τοῦ ὕπνου, τοὐλάχιστον ἐπὶ δύο ὥρας καθημέραν. Ὅταν δὲ εἰς μίαν αἴθουσαν ἠνάφθη ἡ θερμάστρα εἶνε καλὸν ν' ἀνοίγωμεν τὸ παράθυρον ὀλίγα λεπτὰ ὅπως κυκλοφορήσῃ ὁ ἀήρ. Ἐκ τούτων ἐννοεῖτε διατί ἡ καπνοδόχη εἶνε ὁ π ν ε ύ μ ω ν τῆς οἰκίας μας! Εἶνε καλόν, εἰς κάθε δωμάτιον ὕπνου νὰ ὑπάρχῃ μία καπνοδόχη καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἀνάπτωμεν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν θερμάστραν.

Ὅταν εἰσέλθωμεν εἰς μίαν αἴθουσαν καλῶς ἡ θερμάστρα, ὁ ἀὴρ θερμαινόμενος καθίσταται ἐλαφρότερος καὶ ἀναβαίνει μετὰ περισσοτέρας ταχύτητος. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ καθαρὸς ἀὴρ ἀναπληροῖ τὰ κενὰ εὐκόλως ταχύτερον. Ἰδοὺ διατί ἡ καπνοδόχη εἶνε π ν ε ύ μ ω ν τῆς οἰκίας, ἰδοὺ διατί εἶνε τόσον χρήσιμος κατὰ τὸν χειμῶνα!

ΠΩΣ ΔΙΟΡΘΩΝΕΙ ΤΙΣ ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

Ὁ Σωκράτης παῖς ἀκόμη, ἦτο πλήρης ἐλαττωμάτων. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν εἶχε πολὺ πνεῦμα καὶ ν' ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἦτο ψεύστης, λαίμαργος, ὀκνηρὸς καὶ ὅτι τὰ ἐλαττώματα ταῦτα θὰ τὸν καθίστων δυστυχῆ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ διορθωθῇ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ πατήρ του ἔλαβε μέγα τεμάχιον μαρμάρου ἵνα κατασκευάσῃ ἐξ αὐτοῦ ἄγαλμα. Προσκαλέσας τὸν υἱόν του ἐξήγησεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἐντὸς τοῦ ὀγκολίθου ἐκείνου ὑπῆρχεν ἄνθρωπος κρυμμένος καὶ ὅτι θὰ τὸν ἠλευθέρωνε μὲ κτυπήματα σφύρας.

«Καλά, ἀπήντησεν ὁ Σωκράτης. Εἶμαι καὶ ἐγὼ ὅπως ὁ ὀγκόλιθος οὗτος, ἐγκρύπτω ἕνα ἄνθρωπον καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐξαγάγω!»

Εἰς κάθε κτύπημα σφύρας ποῦ ἔβλεπεν ὁ ἐργάτης εἰς τὸ μάρμαρον, ὁ Σωκράτης ἔλεγε «Πρέπει νὰ κτυπήσω τοιοῦτο ρόπως μὲ κατάλληλα κτυπήματα τὰ πάθη μου!» Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλεγε τὸ ἔπραττε τόσον ἀποφασιστικῶς καὶ θαρραλέως, ὥστε ὁ ἄνθρωπος τοῦ μαρμάρου καὶ ὁ τίμιος ἄνθρωπος ἐτελείωσαν ὁμοῦ.

Εἰς τρόπον ὥστε δὲν θὰ ἐγνωρίζομεν ὅτι ὁ Σωκράτης εἶχεν ποτε κακὰς διαθέσεις, ἐὰν ἐπιδέξιος ἄνθρωπος δὲν τὰς ἀνεκάλυπτεν εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ προσώπου του.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Εἶνε χρέος κάθε παιδίου νὰ ὑποβοηθῇ τὴν φύσιν διὰ τῆς γυμναστικῆς ὅπως ἀποκτήσῃ τελείαν καὶ κανονικὴν ἀνάπτυξιν σώματος, ἵνα δύναται ν' ἀντέχῃ εἰς τὰς κακουχίας.

Οἱ ἀναγνῶσται θὰ εὕρουν παραπλεύρως πίνακα γυμναστικῶν ἀσκήσεων τὰς ὁποίας συμβουλεύουν τὰ ἐγχειρίδια γυμναστικῆς τῶν Ἄγγλων καὶ Γάλλων προσκόπων.

Πρόκειται νὰ κάμητε, καθημέραν ἐπὶ ἑπτὰ λεπτά, τὸ πρωῒ μόλις σηκωθῆτε καὶ τὸ ἑσπέρας πρὶν κοιμηθῆτε, τὰς ἰδίας γυμναστικὰς ἀσκήσεις μεθοδικῶς ὅμως καὶ μὲ πεποίθησιν ὅτι κάμετε πρᾶγμα ὄχι μόνον ὠφέλιμον, ἀλλ' ἀπαραίτητον εἰς τὴν ὑγείαν σας. Προτιμήσατε νὰ κάμετε τὴν γυμναστικήν σας ἔμπροσθεν ἀνοικτοῦ παραθύρου ἵνα ταυτοχρόνως καὶ οἱ πνεύμονες ἀπολαύουν λουτρὸν καθαροῦ ἀέρος. Τὰς κινήσεις νὰ συνοδεύητε μὲ βαθείας εἰσπνοὰς ἐκ τῆς ρινὸς καὶ τελείας ἐκπνοάς.

Ἔχετε ὅμως κατὰ νοῦν ὅτι χρειάζεται καρτερία καὶ ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ σώματος, συμβαδίζει μὲ τὴν πρόοδον τῆς διανοίας. Κάμετε τὰς κινήσεις μὲ ἀπόφασιν καὶ δύναμιν. Ὁ νοῦς νὰ μὴ συλλογίζῃ ε ἄλλα.

1ον λεπτόν. Κινήσεις διὰ τὴν ἐλαστικότητα τῶν μυῶν τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς.

2ον λεπτόν. Κινήσεις διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐλαστικότητα τῶν μυῶν ὅλων τῶν κλειδώσεων.

3ον λεπτόν. Κινήσεις πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ θώρακος.

4ον λεπτόν. Κινήσεις ἰσορροπίας διὰ τὴν πειθαρχίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

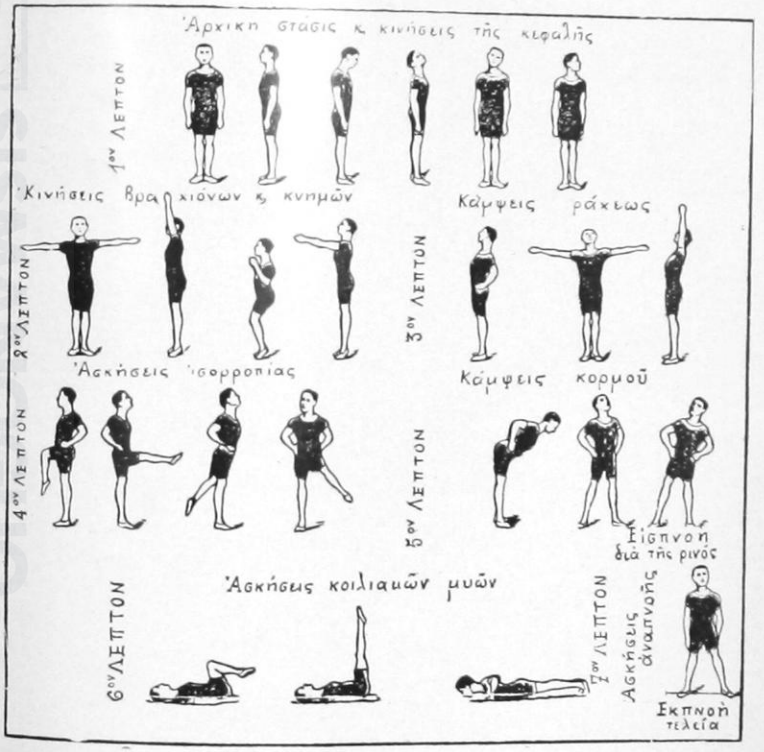
5ον λεπτόν Κινήσεις διὰ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ κορμοῦ ἤτοι τοῦ θώρακος καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

6ον λεπτόν. Κινήσεις διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν κοιλιακῶν μυῶν, πρὸς ἀντοχὴν εἰς βάρη, ἐναντίον τῆς κήλης καὶ τῆς πολυσαρκίας.

7ον λεπτόν. Ἀσκήσεις εἰσπνοῆς καὶ ἐκπνοῆς. Ἀναπνέετε διὰ τῆς ρινὸς μὲ στόμα κλειστόν. Ἀναπτύσσονται οἱ πνεύμονες, ὁ θώραξ καὶ ἀνανεοῦται τὸ ὀξυγόνον τοῦ αἵματος.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

7 ΛΕΠΤΑ ΠΡΩΪ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΜΗ ΕΜΠΟΔΙΖΗΤΕ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΣΑΣ

Ν' ΑΚΟΛΟΥΘΩΣΙ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

ΣΤΑΔΙΟΝ

Γονεῖς χριστιανοί, μὴ ἐμποδίζητε τὰ τέκνα σας ν' ἀκολουθῶσι τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον! Ὑπάρχει σήμερον ἐν Ἀνατολῇ φοβερὰ πρόληψις κατὰ τοῦ ράσου. Πιθανὸν νὰ εἶνε αἰτία, ἐν μέρει, ἡ ἀμάθεια τοῦ Κλήρου, ἐνίοτε ἴσως καὶ ἡ ἀμφίβολος αὐτοῦ συμπεριφορά. Καὶ ἀλλαχοῦ ὅμως ὑπάρχει τοιαύτη κακὴ πρόληψις προερχομένη μᾶλλον ἐξ ἀμαθείας τῶν πολιτῶν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ ράσον ὑπῆρξε πάντοτε σημεῖον ἀντιλογίας! Ἐν τῷ κόσμῳ οὐδὲν πλέον τοῦ ράσου σεβαστόν, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν πλέον μισητόν!

Ἐν τούτοις ἡ δρᾶσις τοῦ Κληρικοῦ ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐθαυμάσθη καὶ θαυμάζεται ὄχι μόνον εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Πάπα, ἀλλὰ εἰς κάθε κλάδον τῆς κοινωνίας, εἰς κάθε θέσιν ἁρμόζουσαν εἰς ἱερέα.

Σήμερον ὅτε ἡ ἀθεΐα καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία ἢ καὶ ἡ φανερὰ πάλη κατὰ τῆς ἀληθείας κατακλύζουν τὸν κόσμον, ὁ κληρικὸς ἀναγκάζεται νὰ εἰσδύσῃ παντοῦ, ὅπως, ἀντιδρῶν εἰς τοὺς ἐξηγερμένους ἐγκεφάλους, ἐπαναφέρῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδόν, οὐχὶ μόνον τὴν πνευματικήν, ἀλλὰ πᾶσαν ἄλλην ἐκδηλωτικὴν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ ἀλληλεγγύης.

Εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ πανεπιστήμια, εἰς τὰς οἰκογενείας, ἐν μέσῳ τῆς νεολαίας, εἰς ἀδελφότητας καὶ σωματεῖα, εἰς τὰ νοσοκομεῖα, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ φυλακισμένου, εἰς τὰ μηχανουργεῖα, εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς αἰθούσας καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν, εἰς τὰς ὡραίας τέχνας, εἰς τὰς ἐφευρέσεις καὶ εἰς τὸν τύπον, παντοῦ εἶνε ἡ θέσις τοῦ κληρικοῦ. Πᾶν ὅ,τι ὡραῖον, πᾶν ὅ,τι καλόν, ὀφείλει, ὡς προερχόμενον ἐκ τοῦ Θεοῦ, τῆς πηγῆς τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ καλοῦ, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς προσπαθείας τοῦ ἱερέως, ὅστις εἶνε ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ.

Εἶνε δυνατὸν τὰς τέκνα σας νὰ εὐδοκιμήσουν τούτου περισσότερον μένοντα εἰς τὸν πολιτικὸν βίον ἢ νὰ φανοῦν εἰς ἑαυτὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους χρησιμώτερα;

Ἡ Ἀνατολὴ πάσχει ἀπὸ σπάνιν καλῶν καὶ ἀξίων ἱερέων, ἐνῷ ταὐτοχρό-

νως ὁ θερισμὸς εἶνε πολύς. Ὁποῖον καύχημα διὰ μίαν χριστιανικὴν οἰκογένειαν νὰ προμηθεύσῃ ἐργάτας εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν Κοινωνίαν!

Μὴ φέρετε ὡς πρόφασιν λόγους συμφέροντος! Τὸ τέκνον τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκκλησιαστικὴν κλῆσιν ἐμποδίζετε, ὅπως περιθάλψῃ τὸ γῆρας σας, ἠξεύρετε ἐν πρώτοις ἂν θὰ ὑπερβῇ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν; ἢ μήπως δύνασθε νὰ διαβεβαιώσητε ὅτι ἀναγκαζόμενον ν' ἀκολουθήσῃ ἄλλην ὁδόν, δὲν θ' ἀποβῇ τὸ αἴσχος τῆς οἰκογενείας σας, αἰτία ἴσως τοῦ πρώρου θανάτου σας;

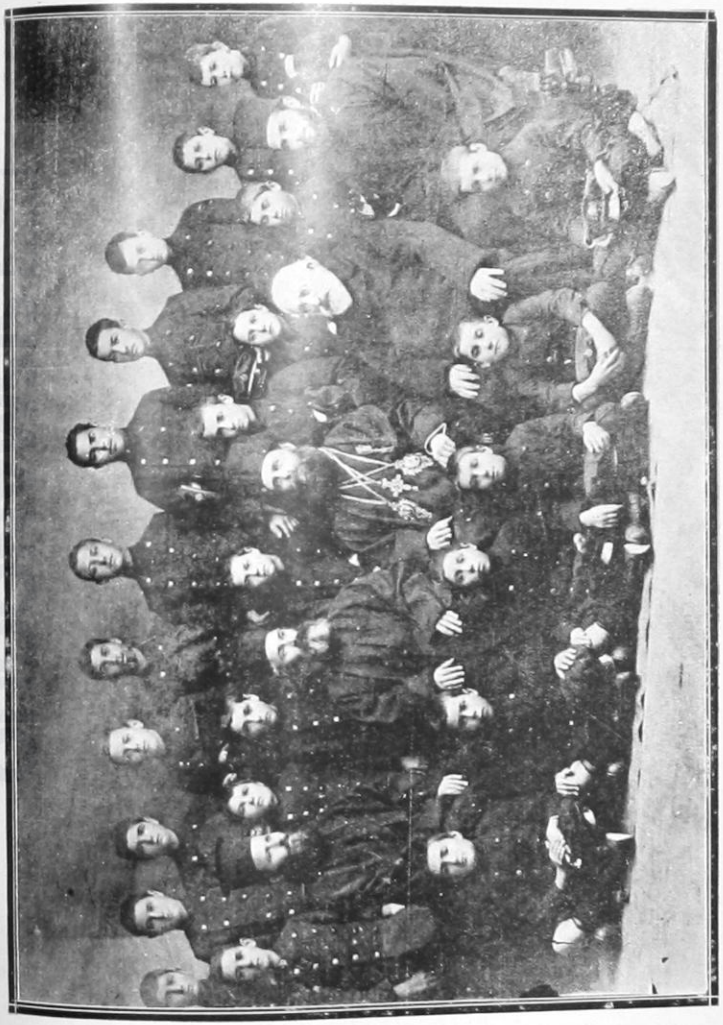
Γο εἰς, μὴ ἐμποδίζετε τὰ τέκνα σας! Διαφωτίζετε μάλιστα αὐτὰ περὶ τῶν ζητημάτων τῆς θρησκείας καὶ βαθμηδὸν ὁδηγήσατε αὐτὰ πρὸς τὸν Θεόν, εὐτυχεῖς ἂν ὁ Θεός, ὅστις σᾶς τὰ ἔδωκε, θελήσῃ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ καὶ διὰ τὴν ἐπίγειον ὑπηρεσίαν Του!

Θ. ΣΧΟΛΗ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΕΝ ΡΩΜΗ

Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ὡς γνωρίζετε, φροντίζει καὶ ἐκλέγει τοὺς μέλλοντας ἐργάτας της ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Γνωρίζουσα δὲ ὁποία εὐθύνη, ὁποῖον φορτίον ἀναμένει τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν σταδιοδρομίαν, ὡς μήτηρ φιλόστοργος, περιποιεῖται ἐγκαίρως τὸ σῶμα, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν. Ἀπομακρύνει οὕτω αὐτῶν τὰ ἠθικὰ ἐμπόδια, τὰ δυνάμενα νὰ μετατρέψωσι τὴν κλῆσιν εἰς καταστροφήν, εὖ δέποτε ὅμως ἐξαναγκάζει νὰ ἀσπασθῶσι παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῶν τὸ ἱερατικὸν στάδιον, ἀλλ' ἀποθέτει μάλιστα αὐτὰ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ἑστίας, μόλις ἀντιληφθῇ εἰς τὰ παιδία τὴν ἔλλειψιν ἐκκλησιαστικῆς κλήσεως.

Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐπισκοπή, ὅπως ἕκαστος Ἐπίσκοπος

ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, διατηρεῖ ἱερατικὴν σχολὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην διδάσκονται οἱ μέλλοντες ἡμέτεροι κληρικοὶ καὶ ἐργάται ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΕΝ ΡΩΜΗ (1924)

Μετὰ δὲ τὰς γυμνασιακὰς αὐτῶν σπουδάς, ἂν κριθῶσιν ἄξιοι διὰ τὸν κληρικὸν βίον, στέλλονται εἰς Εὐρώπην, κυρίως ὅμως εἰς τὴν περικλεῆ Θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἐν Ρώμῃ, ἥτις καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν τοσοῦτον ἀξίους ἱερεῖς ἐδωρήσατο τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν πνευματικῶν ὁδηγῶν ἐκ τοῦ παναρχαίου τάγματος τῶν σοφῶν Βενεδικτίνων καὶ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διδασκαλίαν καθηγητῶν ὑπερόχων καὶ κορυφῶν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπιδίδονται ἐπὶ ἓξαετίαν εἰς φιλοσοφικὰ καὶ θεολογικὰ μαθήματα. Οἱ δυνάμενοι δὲ καὶ βουλόμενοι ἀποφοιτῶσι διδάκτορες εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐπιστήμας, πάντως ὅμως ἱερεῖς ζηλωταὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Ἀπαιτεῖται θάρρος διὰ νὰ ἦναί τις εὔθυμος, ὅταν ὑποφέρῃ, καὶ εὐθυμία διὰ νὰ ἦναι τις θαρραλέος, ὅταν ἡ ταλαιπωρία παρατείνεται.

Ἡ ὑπομονὴ εἶνε τὸ προτέρημα ποῦ μᾶς ἀνήκει τὸ ὀλιγώτερον· πρέπει νὰ πέσῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Μᾶς εἶνε τόσον ἀντιπαθητικὸν νὰ ὑποφέρωμεν!

Ὁ Θεὸς δίδει τὴν εὐτυχίαν τῆς ψυχῆς μὲ ὅ,τι θέλει, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἀσθένειαν.

Εἶνε καλὸν νὰ ἦνε τις ἄ κ μ ω ν ὑπὸ τὴν σ φ ῦ ρ α ν τοῦ Θεοῦ!

Ὦ! πόσον εὔμορφον εἶνε νὰ μειδιῶμεν, ὅταν ὁ Θεὸς μᾶς κτυπᾷ!

Ἴσως ποτὲ νομίζομεν ὅτι ὁ Θεὸς κάμνει ἀπροσεξίας καὶ λησμονεῖ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς πτωχούς. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε ἁπλοῖ πειρασμοί.

Ὁ καλὸς Θεός, ὁ ὁποῖος μόνος γνωρίζει τὴν ἄκραν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν μᾶς προορίζει διὰ τὴν ἄλλην ζωήν, δὲν διστάζει νὰ μᾶς τὴν πωλήσῃ ὀλίγον ἀκριβὰ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ἡμεῖς βλέπομεν τὰ πράγματα εἰς τὸν ὁρίζοντα τοῦ χρόνου, ὁ Θεὸς τὰ βλέπῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶνε ὑγιεία, ἡ ὁποία εἶνε καλλιτέρα τῆς ὑγιείας τοῦ σώματος, διότι περισσότερον μᾶς βοηθεῖ καὶ μᾶς ἐνδυναμώνει.

"Ut omnes unum sint" (S. Joan. XVII, 21)

+ Angelus Rotta -
Archiep. tit. Thebarum
Delegatus Apost. Constantinop.

Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐπιτετραμμένος τῆς Ἁγίας Ἕδρας
Σεβασμιώτατος κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΡΟΤΤΑ

Ο ΝΕΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΣ ΕΠΙΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ὁ νέος ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐπιτετραμμένος τῆς Ἁγίας Ἕδρας Σεβασμιώτατος Angelo Rotta *(Ἄγγελος Ρόττα), ἐγεννήθη ἐν Μιλάνῳ τῆς Ἰταλίας τῇ 9η Αὐγούστου 1892.*

Ἀπόφοιτος τοῦ Θεολογικοῦ Πανεπιστημίου Ρώμης καὶ κάτοχος πολλῶν πτυχίων, ἐξετιμήθη δεόντως παρὰ τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὸν ἱερατικὸν αὐτοῦ ζῆλον καὶ διὰ τὰ ὑπέροχα αὐτοῦ διανοητικὰ προτερήματα. Ὅθεν ἐξελέγη ἀρχιεπίσκοπος τιτουλάριος Θηβῶν τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1922 καὶ ἀπεστάλη εἰς τὰς Δημοκρατίας Νικαράγουας, Χονδούρας, Παναμᾶ καὶ Σὰν Σαλβάδορ ὡς Ἀποστολικὸς Νούντσιος. Τῷ 1925 μετεφέρθη εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Ἐπιτροπείαν Κωνσταντινουπόλεως ἔνθα καίτοι εὑρισκόμενος ἀπὸ ὀλίγων μηνῶν, ἀπολαύει ἤδη τῆς γενικῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης πάντων τῶν ἡμετέρων.

Γενικὸς αὐτοῦ Ἐπίτροπος τυγχάνει ὁ λίαν συμπαθὴς καὶ ζηλωτὴς κληρικὸς Ἀνδρέας Τσεζαράνο τοῦ ὁποίου ἡ εὐγενὴς μορφὴ εἶνε γνωστὴ εἰς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἡμετέρας μεγαλουπόλεως.

ΑΣ ΚΑΜΩΜΕΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΣ ΤΑΣ ΜΕΡΙΔΑΣ ΜΑΣ!

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἰς μικρὸν χωρίον τῆς .... ὅμιλος ἐργατῶν ἐνεταφίαζε φίλον του.

Ἡ τελετὴ ἐγένετο λυπηρὰ καὶ ταχεῖα καὶ ἐπέστρεφον σιωπηλοὶ καὶ σκεπτικοὶ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, διότι ὁ μακαρίτης ἠγαπᾶτο ὑφ' ὅλων. Αὐτὸς πρὸ δύο μηνῶν εἰς τὸ ἴδιον νεκροταφεῖον εἶχε μεταφέρει τὴν σύζυγόν του καὶ τώρα ποῦ ἀπέθανε καὶ αὐτὸς τί θὰ ἀπεγίνετο τὸ παιδάριον, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν ὀλόρφανον;

Ὁ γηραιότερος τοῦ πλήθους τὸ ἐκράτει ἀπὸ τὸ χέρι. Ἦτο ἕνα ὡραῖον μικρὸ πλᾶσμα ἕως ἓξ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔκπληκτον παρετήρει τὰ συμβάντα μὴ ἐννοῶν τίποτε!

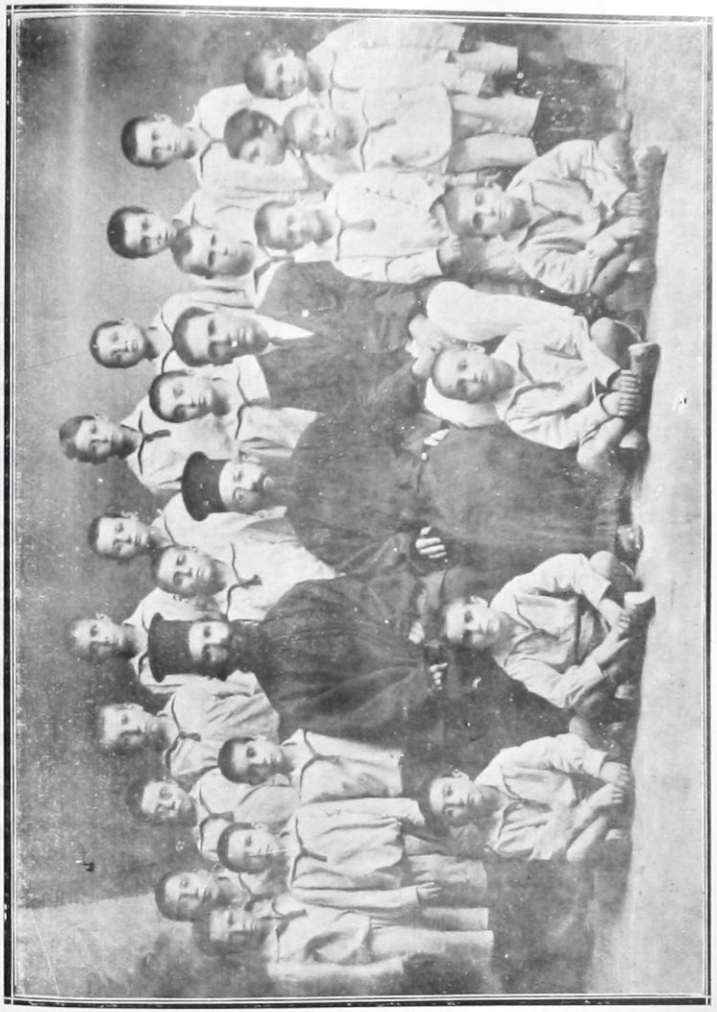

ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μακαρίτου. Ἐσχημάτισαν κύκλον μὲ τὸ παιδίον εἰς τὰ γόνατα τοῦ γηραιοτέρου. Μία κοινὴ σκέψις τοὺς κατεῖχε, οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ...

Τέλος ὁ γηραιότερος λαβὼν θάρρος... — Καὶ τὸ παιδὶ τί θὰ τὸ κάμωμε; εἶπε... Εἶμαι τῆς ἰδέας...

Ὑπῆρχον πολλαὶ ἰδέαι, τὰς ὁποίας συνεζήτησαν Τέλος εὗρον μίαν, τὴν ὁποίαν ἔκριναν καλλιτέραν· ὁ Θεὸς νὰ ἀποφασίσῃ!

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ "ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ,,

Ἔθεσαν ἐντὸς πίλου τὰ ὀνόματα τῶν εἴκοσι παρόντων.

— Ἐμπρός, μικρέ μου, τράβηξε ἕνα δελτίον!

Ὁ μικρὸς τράβηξε... Ὁ γέρων τὸ ἐγύρισε, τὸ ἤνοιξε βραδέως καὶ αἴφνης ὠχρίασε.

— Ὄχι, εἶπε, δὲν εἶνε δίκαιον, ἔχει ἤδη πολλά...

— Εἰπὲ τὸ ὄνομα, τοῦ ἐφώναξαν οἱ σύντροφοι.

— Πρόδρομος!

Ἐγένετο ἄκρα σιωπή...

— Ἔστω, ἀνέκραξεν ὁ Πρόδρομος! Ἔχω ἐννέα παιδιά... ἀλλὰ δὲν πειράζει!... θὰ συμμαζευθῶμεν περισσότερον... ἔλα, μικρέ μου, θὰ ἤσαι τὸ δέκατο!

Καὶ ἁρπάσας τὸ μικρὸ τὸ ἔσφιξε εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐναπέθεσε θερμὰ φιλιὰ εἰς τὰς παρειάς του.

— Καὶ ἡ σύζυγός σου; τὸν ἠρώτησεν εἷς τῶν παρευρισκομένων.

— Ἡ σύζυγός μου εἶνε γενναία. Τὴν γνωρίζω καλά, δὲν θὰ εἴπῃ ὄχι... θὰ κάμῃ τὰς μερίδας τοῦ φαγητοῦ μικροτέρας· αὐτὸ εἶνε δλα ἂς μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Καὶ οὕτω ἐγένετο. Ὑπῆρχε εἰς τὴν οἰκογενειακὴν φωλεὸν εἰς νεοσσὸς ἐπὶ πλέον καὶ οὔτε ὁ πατήρ, οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε τὰ ἄλλα μικρὰ παρεπονέθησαν δι' αὐτό

Νὰ συμμαζευθῶμεν ὀλίγο... νὰ κάμωμεν μικροτέρας τὰς μερίδας τοῦ φαγητοῦ μας... αὐτὸ ἔφθασεν εἰς ἕνα ταπεινὸν ἐργάτη διὰ νὰ σώσῃ ἕνα ὀρφανό.

Ἐὰν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἔκαμον τὸ ἴδιον, ἐὰν ἔδιδαν μίαν θεσσαλίαν, μίαν γωνίαν ἐντὸς τῆς οἰκίας των εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τόσα πτωχὰ ποὺ περιπλανῶνται εἰς τοὺς δρόμους... ἐὰν ὅλοι ἀπεφάσιζον νὰ κάμουν μικρότερα τὰ πινάκιά των, θὰ ἐσώζοντο τόσα ὀρφανὰ εἰς τὴν κοινωνίαν...

Τοὐλάχιστον, συνδράμετε, χριστιανοί, τὰ ὀρφανοτροφεῖα, τὰ ὁποῖα διατηρεῖ ὁ δῆμος καὶ ἡ εὐσπλαχνία τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ὑπάρχει ἔργον ὡραιότερον... Τὸ χρῆμά σας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δοθῇ εἰς ἁγιώτερον σκοπόν.

Ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν Κοινότητα ἑλληνοκαθολικὸν Ὀρφανοτροφεῖον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, λειτουργοῦν ἐν Ἀθήναις (ὁδὸς Ἀχαρνῶν 166), χάρις εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ ἡμετέρου Ἐπισκόπου καὶ τῶν καλῶν καθολικῶν, οἵτινες γενναιοψύχως ἀποκρίνονται εἰς τὰς διαρκεῖς αἰτήσεις τοῦ ἀξίου ἱεράρχου. Πόσον ὅμως ἡ πατρικὴ καρδία τῆς Αὐτοῦ Πανιερότητος θὰ ἐπεθύμῃ νὰ περισυλλέξῃ τόσα ἄλλα ὀρφανά, τὰ ὁποῖα μένουν ἔρημα καὶ ἀπροστάτευτα. Συλλογισθῆτε, χριστιανοί, ὅτι δοηθοῦντες εἰς ἔργον τόσον ψυχωφελές, κερδίζετε ἐν πρώτοις μισθοὺς διὰ τὸν οὐρανόν, διότι ἐλεεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν μικρῶν τούτων. Ἀλλὰ ταὐτοχρόνως φροντίζετε διὰ τὴν ἀσφάλειάν σας, διότι αὐτὰ τὰ ὀρφανὰ μὴ περισυλλεγόμενα καὶ μὴ λαμβάνοντα καλὴν χριστιανικὴν ἀνατροφήν, τίς σᾶς διαβεβαιοῖ ὅτι δὲν θὰ ἤρχοντο μεθαύριον ὡς κλέπται νὰ σᾶς ἀπαιτήσουν τὸ χαρτοφυλάκιόν ἢ τὴν ζωήν σας;

ΤΟ ΤΑΜΜΑ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ

I

Τὴν εἴδατε τὴ Ρήνα τὴν πεντάμορφη
μιᾶς χήρας μάνας κόρη ὠρφανεμένη ;
Ἀνάμεσα στὶς γλάστραις πάλι κάθεται
στ᾽ ἀσύγκριτό της κέντημα σκυμμένη.

Τὸ χέρι της, ποὺ ἀστράφτει σὰν ἀλάβαστρο
κρατῶντας τὴν ὁλόχρυση βελόνα,
σκορπίζει λίγο λίγο ἕνα μυστήριο
στοῦ Ἅγιου Δημήτρη τὴν Εἰκόνα.

Κεντᾷ τὸν Καβαλλάρη καὶ τὸ Μάρτυρα
μ᾽ ἀνόθευτο πολύχρωμο μετάξι
καὶ κάπου κάπου κόβει ἀπ᾽ τὶς πλεξίδες της
γιατὶ στὴν Ἐκκλησιὰ τὸν ἔχει τάξει.

Τὰ λόγια της, ἐν ᾧ δουλεύει ἀδιάκοπα
καὶ μὲ ψαλμοὺς τὸ Εἰκόνισμα μυρόνει,
ἀκοῦτε πῶς φτερόνουνται σὰν γήτεμμα
Νεράϊδας ποὺ Ρηγόπουλα σκλαβόνει ;

Πολλοὶ περνοῦν καὶ στέκουν στὸ κατῶφλι τους
κι᾽ ἄλλοι γυρίζουν πάλι πλανεμένοι
νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια τῆς Ρηνιῶς π᾽ ἀστράφτουνε
μὰ — ἀλλοίμονον ! — ἡ τύφλωσίς τὰ δένει.

II

— « Σήκω νὰ ἰδῇς μάνοῦλα ποιὸς σταμάτησε
στὴν πόρτα μας ἀπ᾽ ἔξω καβαλλάρης ; »
— « Εἶν᾽ ὁ τρανὸς λεβέντης, ποῦ σὲ γύρεψε
κι᾽ ἀρνήθηκες παιδί μου νὰ τὸν πάρῃς.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν πόρτα μὲ τὰ μάτια του
σοῦ ἐχάϊδεψε τὰ ὁλόμαυρά σου μάτια
καὶ φεύγει πάλι ραίνοντας τὸ δάκρυ του
στ᾽ ἀπάτητα τῆς χώρας μονοπάτια. »

— « Ἄχ ! μάνα, τὶ γυρεύει ἕνα τριαντάφυλλο
σιμά στό ἀνευώδιαστο λουλοῦδι ;
Καὶ πῶς θὰ συντροφέψῃ τὰ παράπονα
χαρούμενο τῆς νιότης τὸ τραγοῦδι ;

Τὶ κι᾽ ἄν γελοῦν, γιὰ μὲ, τἀστέρια ὁλόλαμπρα ;
διαμάντια σὲ γαλάζια ἢ μαύρη σκέπη ;
Τὶ κι᾽ ἄν χρυσώνῃ ἡ λάμψη τους τὸ πέλαγος ;
Ἡ Ρήνα σου δὲν βλέπει, δὲν τὰ βλέπει ! . . »

Πνιγμένη ἡ κόρη μέσα στὸ παράπονο
ἀκούμπησε στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι
μὰ ὁλόθερμο τῆς μάνας ἕνα φίλημα
ἐφτέρωσε τὸ χέρι της καὶ πάλι.

— Νὰ πάρε τὸ χρυσάφι τὸ βενέτικο
καὶ δὸς μου πάλι κίτρινο μετάξι
καὶ χώρησέ μου τώρα ὅλα τὰ χρώματα
καὶ βάλετα στὸ πλάγι μου μὲ τάξι.

SISMANOGLIO

III

Βραδυάζει καὶ νυχτόνει καὶ τὸ κέντημα
κοντεύει μὲ τὴ νύχτα νὰ τελειώση
κι' ἔτσι αὔριο μυριόπλουτο κι' ἀτίμητο
κ' ἡ Ρήνα στὸ ξωκκλῆσι θὰ τὸ δώση.

—«Ξύπνα νὰ ἰδῇς καὶ σὺ γλυκειὰ μανοῦλά μου
ξύπνα νὰ ἰδῆς τὸν Ἅγιο Καβαλλάρη,
—«Παιδί μου, στὸ σκοτάδι δὲν ἐνύσταξες;
Γιατὶ νὰ σβῇς Ρηνιώ μου τὸ λυχνάρι;»

—«Ἔλα ἄναψε καὶ φώτισε μανοῦλα μου
καὶ κύτταξε νὰ ἰδῆς νὸ κάθε χρῶμα.
Δὲν εἶναι σὰς τὸ Εἰκόνισμα ποῦ μοῦ ἔδειχνες
σὰν ἤμουνα πολὺ μικροῦλα ἀκόμα;»

—«Μὲ τὶ ἀρχοντιὰ, φτωχό μου, ποὺ τὸ ἐπλούμησες
τὶ ὠμορφιὰ, τὶ τέχνη, καὶ τὶ χάρη!
Ἂν εἶχες τὰ ματάκια σου θὲ νἄλεγες
πῶς μοιάζει τοῦ πανώριου Καβαλλάρη!»

IV

Ἀργὰ ἠχολογάει,— Σαββατόβραδο,—
γλυκόφωνη τοῦ ἑσπερινοῦ ἡ καμπάνα
κι' ἡ Ρήνα μὲ κατάλευκα φορέματα
πηγαίνει στὸ ξωκκλῆσι μὴ τὴ μάννα.

Στὴν Πύλη τοῦ Ἱεροῦ κρεμᾶ τὸ τάξιμο
κι' ἐμπρὸς ἐκεῖ μ' εὐλάβεια γονατίζει
κι' ἐνῶ ἡ προσευχή της πάει θυμίαμα,
στὰ μάρμαρα τὸ δάκρυ ψιχαλίζει

Καὶ νὰ, προβάλλει τότε λεβεντόπουλο
μὲ ροῦχα μεσ' στὸ στῆθος χρυσαφένια
ποῦ τάμα του βαρὺ κρεμᾷ στὸ Εἰκόνισμα
καρδιὰ πελεκημένη διαμαντένια.

Ἐλᾶτε τῶρα ἐσεῖς νὰ ψάλετε Ἄγγελοι,
τὸ θαῦμα τὸ ὑπερούσιο καὶ μεγάλο,
καὶ Σὺ ψυχὴ πανώρηα δός μου δύναμη
τέτοια στιγμὴ ἀπερίγραπτη νὰ ψάλλω.

Λαχταριστὰ τὰ χέρια της ἐσήκωσεν
ἡ κόρη κι' ἀνεστέναξε ἀπ' τὰ βύθη
καὶ τρομασμένη ἐσκέπασε τὰ μάτια της
στὴ λάμψη ποὺ τριγύρω της ἐχύθη!

Κι' ἐνῶ βουβὸς σκυμμένος μὲ κατάνυξη
ὁ κόσμος ὁ πιστὸς σταυροκοπιέται,
κι' ἐνῶ γλυκὰ σὰν προσευχῆς μυστήριο
φωνὴ σιμά της γνώριμη γροικιέται,...

γυρίζει καὶ θωρεῖ ἕνα λεβεντόπουλο
καὶ βλέποντας ἐμπρός της τέτοια κάλλη,
στῆς μάννας της ποὺ τρέμει ἀπὸ συγκίνησι
κρεμιέται μαγεμένη τὴν ἀγκάλη.

V

Γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡλιοβασίλεμμα
χαρμόσινα σημαίνουν ἡ καμπάναις
καὶ τόσα διαλεμένα σφάζουν πρόβατα
καὶ γίδια ἀπ' τὶς καλύτερες τὶς στάναις;

Γιατὶ τουφέκια πέφτουνε ἀδιάκοπα
κι' εἶν' ὅλη πέρα ἡ χώρα στὸ ποδάρι;
Μιὰ κόρη χαϊδεμένη στεφανόνεται
μ' ἀσύγκριτο στὰ πλούτη παλληκάρι.

Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Μᾶς εἶνε εὔκολον νὰ περισυλλέξωμεν ἐπιφανῆ ἄνθη εἰς τὸν κῆπον τοῦ ἡρωικοῦ χαρακτῆρος τῆς μητρός.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ ἓν μόνον παράδειγμα.

Μὲ ἐμέθυσεν ἀπὸ συγκίνησιν ἡ μήτηρ ἐκείνη, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ὅπως ἡ ἁγία Συμφορέζα, ἡ ἁγία Εὐτυχία, ἡ ἁγία Περπετούη, παραδίδει τὸ τέκνον της εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν ἢ τὸ ἐνθαρρύνει νὰ ὑποφέρῃ γενναίως, ἀλλ' ἡ ὁποία τὸ φέρει ἡ ἰδία εἰς τὰς ἀγκάλας της εἰς τὸν τόπον τοῦ βασανιστηρίου· ἡ μήτηρ αὕτη ὑπερβαίνει κάθε μεγαλοψυχίαν.

Ὁ Ρωμαῖος, μάρτυς ἀγαπητὸς τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, ἦτο ἐξορκιστὴς εἰς μικρὸν χωρίον πλησίον τῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης. Ὁ διωγμὸς ἀρχίζει. Ὁ Ρωμαῖος ἐξορκιστὴς ἐνθυμεῖται ὅτι ἔχει ἰσχὺν ἐπὶ τοῦ δαίμονος καὶ τρέχει ἀμέσως εἰς τὴν μεγαλούπολιν. Ἐκεῖ ὁ Νομάρχης ἐθριάμβευε μὲ τὰ βασανιστήρια. Μερικοὶ δειλοὶ ἀπεσιάτουν...

Ὁ Νομάρχης εἰς τοὺς χλευασμοὺς προσθέτει τὰς ἀπειλὰς καὶ ἀγγέλλει χαμογελῶν τὴν προσεχεῖ ἐξόντωσιν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

Ὁ Ρωμαῖος τὸν πλησιάζει.

— Ἀσκληπιάδη, ὁ θρίαμβός σας εἶνε ἀτελής. Ὁ Θεὸς ἔχει ἀκόμη γενναίους στρατιώτας. Δὲν σᾶς εἶνε εὔκολον νὰ τοὺς κατανικήσητε.

Ἡ τόλμη ἤρεσκε πάντοτε εἰς τοὺς ὑπερηφάνους καὶ γενναίους Ρωμαίους. Πρὸ τοῦ θάρρους ἐσταμάτουν μίαν στιγμήν, συ ἐζήτουν, προσεπάθουν νὰ πείσουν, ἐφιλοσόφουν μὲ τοὺς πεπαιδευμένους καὶ εἴτε δι' ὑποκρισίαν, εἴτε δι' εἰλικρίνειαν ἤρχιζον πάντοτε ἀπὸ τὴν ἐπιείκειαν.

Ὁ Ἀσκληπιάδης ἐκπληκτος εἰς τὴν θέαν τοῦ γενναίου τούτου καὶ μαντεύων πνεῦμα πλέον ἀ επτυγμένον ἀπὸ τὰ συνήθη θύματά του, τὸν ἐξετάζει. Θέλει νὰ μάθῃ ἀπὸ αὐτὸν τὰς αἰτίας τῆς σταθερότητός του, τοὺς λόγους τῆς συμπεριφορᾶς του, δηλ. τοὺς κανόνας τῆς πίστεώς του.

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐνόμιζον ὅτι τὸ θάρρος των καὶ τὰ θαύματά των ἤρκουν ν' ἀποδείξουν τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ αἷμά των ἦτο ἡ ἀπόδειξις τῆς Ἀληθείας.

Τοὺς συνεβούλευεν ἡ Ἐκκλησία νὰ μὴν ἐκθέτουν ἀφρόνως τὰ Ἅγια Μυστήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν σοφιστῶν τούτων, τῶν ὁποίων τὰ ἐνστικτα ἦσαν εἰς ἀντιλογίαν μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Ρωμαῖος λοιπὸν κατ' ἀρχὰς ἀπήντησεν ἐπιφυλακτικῶς. Ἀλλ' ἔξαφνα ὡς ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀνεβόησε: «Θὰ σᾶς δώσω μίαν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν κηρύττω. Φέρετε παιδίον, ὁποιονδήποτε καὶ ἂν ἦναι, παιδίον τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔμαθε τίποτε ἀπὸ ἐμέ. Ἐρωτήσατέ το ἐὰν κηρύττω τὴν ἀλήθειαν. Ἂς εἶνε κριτὴς μεταξὺ ἡμῶν!»

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Ἀσκληπιάδης. Ἂς περιορισθῶμεν εἰς ὅ,τι οἱ θεοὶ θὰ ἐμπνεύσωσι εἰς τὸ παιδίον τοῦτο.

Καὶ οὕτω λέγων ἔδειξεν ἕν, τὸ ὁποῖον μόλις ὡμίλει. Τὸ ὠνόμαζον Βαρούλας, ὄνομα τὸ ὁποῖον οἱ χριστιανοὶ μετέβαλον εἰς Θεόδουλον, δηλ. τέκνον τοῦ Θεοῦ.

— Τέκνον μου, λέγει ὁ Νομάρχης, τί εἶναι φρονιμότερον νὰ λατρεύῃ τις, ἕνα μόνον Θεὸν ἢ πολλοὺς θεούς;

— Δὲν δύνανται νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ θεοί, ἀπήντησε τὸ παιδίον. Ὁ Θεὸς πρέπει νὰ ἦναι εἷς. Τὸ γνωρίζουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκαθῶς ἐπίσης ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποτελεῖ ἕνα μόνον Θεὸν μετὰ τοῦ Πατρός Του.

— Ποῖος σὲ ἐδίδαξεν οὕτω, μικρὲ βλάσφημε; ἀνεφώνησεν ὠργισμένος ὁ Ἀσκληπιάδης.

— Ἡ μήτηρ μου. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο τὸ πρῶτον ποῦ μὲ ἔμαθε νὰ προφέρω.

— Ἂς τὴν συλλάβουν καὶ ἂς τὴν φέρουν ἐδῶ διὰ νὰ ἴδῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας της!

Ἐν τῷ μεταξὺ διέταξε νὰ μαστιγώσουν τὸ παιδίον.

Ἡ μήτηρ ἔφθασε. Τὰ λωρία τῆς μάστιγος ἦσαν βαμμένα μὲ τὸ αἷμα τοῦ τέκνου της. Εἰς τὴν καρδίαν της ἡ χαρὰ ἠγωνίζετο νικηφόρος κατὰ τοῦ οἴκτου. Αὐτὴ μόνη δὲν ἔκλαιε!

— Διψῶ, λέγει τὸ παιδίον, ἂς μὲ δώσουν νὰ πίω!

— Θάρρος, τέκνον μου, μὴν ὑποκύπτῃς εἰς τοὺς πόνους σου. Ὀλίγον θάρρος ἀκόμη καὶ θὰ δροσισθῇς εἰς τὰς πηγὰς τῆς Αἰωνίου Εὐτυχίας. Ἐνθυμεῖσαι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σοὶ ἐδιηγήθην διὰ τὴν ὑπομονὴν τῶν ἑπτὰ ἀδελφῶν κατὰ τοῦ τυράννου Ἀντιόχου; Ἐνθυμοῦ, τέκνον μου, ὅτι δὲν ἐφείσθην οὐδενὸς διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Διὰ τὴν εὐτυχίαν σου προπαθῶ καὶ πάλιν. Μὴ μὲ ἀτιμάσῃς μὲ τὴν ἀποστασίαν! Γνωρίζω πόσον μὲ ἀγαπᾷς, κάμε νὰ εἶμαι ὑπερήφανη διὰ τὸ τέκνον μου.

Τὸ παιδίον ἔλαβε θάρρος· ἀφοῦ διῆλθεν ἡ ἀγωνία του ἔμενεν ἤρεμον καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ περιεφρόνη τὰ βασανιστήρια καὶ τοὺς δημίους.

Ὁ Νομάρχης τὸ ὡδήγησε καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακήν. Κατόπιν ἔστρεψε τὴν ὀργήν του κατὰ τοῦ Ρωμαίου. Οὗτος ὑπέφερε τὰ βασανιστήρια ἐμπαίζων αὐτόν.

— Πῶς, ἔλεγε, θέλετε νὰ πολεμήσετε τὸν Θεὸν καὶ δὲν ἔχετε τὴν δύναμιν ν' ἀποσπάσητε παράπονον ἀπὸ τὸν ταπεινότερον τῶν μαθητῶν του;

Ματαίως ὁ Ἀσκληπιάδης μανιώδης ἐβοήθει τοὺς δημίους, ματαίως ὁ εἷς διεδέχετο τὸν ἄλλον διὰ νὰ βασανίσουν περισσότερον τὸν Χριστιανόν. Ἐδέησε τέλος νὰ σταματήσουν.

Ὁ νομάρχης κατεδίκασε τὸν ἐξορκιστὴν νὰ καῇ ζῶν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μικρὸς μαθητὴς ὑπῆρξεν ἀντάξιος τοῦ διδασκάλου, ἡ ποινή του ἔπρεπε νὰ ἦναι βαρεῖα. Τὸ παιδίον λοιπὸν κατεδικάσθη εἰς ἀποκοπὴν τῆς κεφαλῆς.

— Ἂς τὸ φέρουν ἐδῶ καὶ ἂς τοῦ κοπῇ ἡ κεφαλή, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἄθεος οὗτος θὰ παραδοθῇ εἰς τὰς φλόγας.

Μετέδησαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς. Ἡ μήτηρ ἤθελε νὰ τὸ φέρῃ μόνη. Τὸ ἔλαβεν λοιπὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της ἐνῷ ἐκεῖνο ἐμειδία. Ἡ γυνὴ ἠκολούθει τοὺς δημίους. Τὸ παιδίον δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, τόσον εἶχε ὑποφέρει. Ἀλλὰ τὸ χαμόγελόν του ἐξηκολούθη νὰ λέγῃ εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἦτο εὐχαριστημένον νὰ τὴν ὑπακούσῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν Θεὸν ποῦ ἔμαθε ἀπ' αὐτήν ν' ἀγαπᾷ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως ὁ δήμιος ἐζήτησε τὸ παιδίον. Ἡ μήτηρ τὸ ἐνηγκαλίσθη καὶ πάλιν.

— Πήγαινε, τέκνόν μου, ἐκεῖ ὅπου ὁ Θεός σὲ καλεῖ! Ὅταν θὰ ἦσαι πλησίον Του παρακάλει διὰ τὴν μητέρα σου. Μέχρι σήμερον σὲ ὠνόμαζον τέκνον μου, εἰς τὸ ἑξῆς σὲ ὀνομάζω προστάτην μου. Καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν δήμιον, ὅστις ἀποτόμως τοῦ ἀπέκοψε τὴν παιδικὴν κεφαλήν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ μήτηρ ἐψιθύριζε: « Θεέ, ἦτο δουλός σου καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου! » Καὶ ἁπλώσασα τὸν πέπλον της ἐδέχετο τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔρρεεν· προσήρμοσε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ σῶμα καὶ λαβοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ νεκρὸν τέκνον ὅπως τὸ ἔφερεν ἄλλοτε ζῶν τὸ ἐναπέθηκε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν τιμητικωτέραν θέσιν τῆς οἰκίας της.

Ὅλαι αἱ μητέρες δὲν ἔχουν τὴν γενναιότητα ταύτην, ἀλλ' ὁ Θεὸς τόσον δὲν ζητεῖ. Ἀπαιτεῖ μόνον ὅπως ἀπομυκρύνωσι τὰ τέκνα αὐτῶν τῆς ἀποστασίας.

[Μετάφρασις Ἀλφ. Βιτάλη ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἔργου " Αἱ μητέρες τῶν Ἁγίων].

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

Φαίνεται ἀπίστευτον: Τὰ μεγαλιώτερα καὶ ἐπιβλητικὰ συνέδρια τὰ ὁποῖα σχεδὸν κατ' ἔτος συναθροίζουν ἑκατοντάδας χιλιάδων κόσμου εἰς τὰς μεγαλουπόλεις τῶν δύο ἠπείρων ὅπως δημοσίᾳ, διὰ πρακτικῶν συζητήσεων, διὰ θρησκευτικῶν τελετῶν καὶ φαντασμάτων λιτανιῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας ἐκδηλώσωσι τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρείαν αὐτῶν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν παρόντα ἀληθῶς καὶ οὐσιωδῶς ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς θείας Μεταλήψεως, ἔλαβον ἀρχὴν τῇ πρωτοβουλίᾳ μιᾶς ταπεινῆς πλὴν εὐλαβοῦς κόρης τῆς Μαρίας Ταμιζιέρ. Θεία βουλήσει, ἡ κορδὶα τῆς νεαρᾶς Ταμιζιὲρ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐφλέγετο ἀπὸ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἴδῃ τὸ Μυστήριον τῆς Ἁγίας Κοινωνίας, Μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, δεχόμενον λατρείαν οὐχὶ μόνον τῶν ἀτόμων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἀλλὰ ὡν σωματείω , τῶν δήμων, τῶν ἀρχῶν, τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν ἐν ταῖς ἀγοραῖς!

Ἡ θεϊκὴ αὕτη ἔμπνευσις ὑπεστήριζε τὴν ἡρωϊκὴν ψυχὴν τῆς κόρης εἰς στιγμὰς πικρῶν δοκιμασιῶν καὶ ἀπογοητεύσεων. Διότι ὄχι μόνον οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἠρνοῦντο νὰ ὑποστηρίξουν τὴν καινοφανῆ ταύτην ἰδέαν, ἀλλὰ καὶ αἱ πολιτικαὶ περιστάσεις τῆς πατρίδος της Γαλλίας ἦσαν ἀντίθετοι πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις. Πλὴν τί δὲν κατορθοῖ ἡ πίστις;

Ἀλλ' ὁποία δι' αὐτὴν χαρὰ ὅτε τῇ 29ᾳ Ἰουν. 1873 εἰς Παράϊ λὲ Μονιὰλ ἔβλεπε διοργανουμένην διὰ πρώτην φορὰν ἔκτακτον καὶ ἐπίσημον τελετὴν τοῦ ἁγίου Μυστηρίου μετὰ λιτανίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον μέρος χιλιάδες κόσμου μετὰ 60 βουλευτῶν τῆς πατρίδος της! Ἔκτοτε κατ' ἔτος ἐγίνοντο μεγάλαι λιτανίαι εἰς τιμὴν τῆς Ἁγιωτάτης Εὐχαριστίας ἰδίως εἰς τὰ ἱερὰ μέρη ἔνθα ἡ δύναμις τοῦ Μεστηρίου τούτου εἶχε διαλάμψῃ διὰ ἱστορικῶν γεγονότων καὶ θαυμάτων. Βαθμηδὸν αἱ λιτανίαι αὗται εἰσήχθησαν καὶ εἰς ἄλλα πλήσια ἔθνη, μέχρις ὅτου τῷ 1881 ἐγένετο τὸ πρῶτον διεθνὲς Εὐχαριστικὸν συνέδριον εἰς τὴν Λίλλην τῆς Γαλλίας Ἀπὸ θριάμβου εἰς θρίαμβον, πάντοτε τῆς ἀγαθῆς Ταμιζιὲρ ἐργαζομένης ἀφανῶς μέσον τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτῆς ἀρχῶν, ἐπηκολούθησαν χρονολογικῶς τὰ ἑξῆς συνέδρια:

1. Εἰς Λίλλην (Γαλλίας) ἀπὸ 28—30 Ἰουνίου 1881.
2. Εἰς Ἀβινιὸν (Γαλλ.) ἀπὸ 13—17 Σεπτ. 1882.
3. Εἰς Λιὲζ (Βελγίου) ἀπὸ 5—10 Ἰουν. 1883.
4. Εἰς Φριβούργον (Ἑλβετίας) ἀπὸ 9—11 Σεπτ. 1885.
5. Εἰς Τουλοὺζ (Γαλλ.) ἀπὸ 20—25 Ἰουν. 1886.
6. Εἰς Παρισίους (Γαλλ.) ἀπὸ 2—7 Ἰουλ. 1888.
7. Εἰς Ἀμβέρσαν (Βέλγ.) ἀπὸ 16—21 Αὐγ. 1890.

8. Εἰς Ἱεροσόλυμα (Συρίας) ἀπὸ 14—21 Μαΐου 1893. Εἶναι τὸ μόνον λαβὸν χώραν ἐν Ἀνατολῇ Εὐχαριστικὸν Συνέδριον, ἐν τῷ ποίῳ διὰ πρώτην φορὰν συνεζητήθη τὸ ἐπὶ Λέοντος ΙΓ' φλέγον ζήτημα τῆς Ἑνώσεως, παρόντων καὶ συμμετεχόντων οὐκ ὀλίγων ἀνατολικῶν τοῦ καθολικοῦ δόγματος.

9. Εἰς Ρὲμς (Γαλλ.) ἀπὸ 25 - 29 Ἰουλ. 1894.

10. Εἰς Παραὶ λὲ Μονιάλ καὶ πάλιν ἀπὸ 20—24 Σεπτ. 1897.

11. Βρυξέλλας (Βελγ.) ἀπὸ 13 - 17 Ἰουλ. 1898.

12. Εἰς Λούρδην (Γαλλ.) ἀπὸ 7—11 Αὐγ. 1899.

13. Εἰς Ἀνζὲρ (Γαλλ.) ἀπὸ 4—9 Σεπτ. 1901.

14. Εἰς Ναμοὺρ (Βέλγ.) ἀπὸ 3—7 Σεπτ. 1902.

15. Εἰς Ἀγγουλέμην (Γαλλ.) ἀπὸ 20—24 Ἰουλ. 1904.

16. Εἰς Ρώμην (Ἰταλίας) ἀπὸ 1—4 Ἰουν. 1905.

17. Εἰς Τουρνὲ (Βέλγ.) ἀπὸ 15 - 19 Αὐγ. 1906.

18. Εἰς Μὲτς (Λορραίνης) ἀπὸ 6 - 11 Αὐγ. 1907.

19. Εἰς Λονδῖνον (Ἀγγλίας) ἀπὸ 9—13 Σεπτ. 1908.

20. Εἰς Κολωνίαν (Γερμανίας) ἀπὸ 4—11 Αὐγ. 1909.

21. Εἰς Μουρεὰλ (Καναδᾶ) ἀπὸ 7—11 Σεπτ. 1910.

22. Εἰς Μαδρίτην (Ἱσπανίας) ἀπὸ 23 Ἰουν.—1 Ἰουλ. 1911.

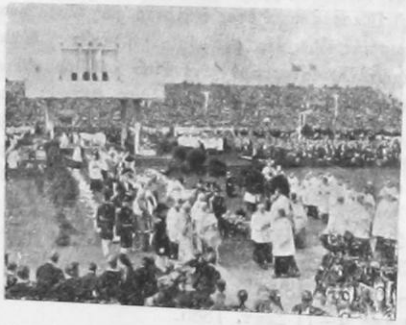
23. Εἰς Βιέννην (Αὐστρίας) ἀπὸ 11—25 Σεπτ. 1912.

24. Εἰς Μάλταν (Ἀγγλικὴ ἀποικία) ἀπὸ 23—27 Ἀπριλ. 1912.

25. Εἰς Λούρδην (Γαλλ.) ἀπὸ 22—26 Ἰουλ. 1914.

26. Εἰς Νώμην διὰ δευτέραν φορὰν, μετὰ τὸν γενικὸν πόλεμον ἀπὸ 24—29 Μαΐου 1922.

27. Εἰς Ἀμστερδαμ (Ὁλλανδίας) ἀπὸ 23 - 27 Ἰουλ. 1924.

Η ΛΙΤΑΝΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΕΝ ΑΜΣΤΕΡΔΑΜ (1925)

Κυρίως μετὰ τὴν περίοδον τοῦ πολέμου οἱ ἡμέτεροι καθολικοὶ ἀνατολικῶν ρυθμῶν ἔλαβον τὴν πρέπουσαν αὐτοῖς θέσιν εἰς τὰ ἱερὰ ταῦτα Συνέδρια, σχηματίζοντες ἰδιαίτερα τμήματα καὶ ἐπιτροπὰς καὶ συζητοῦντες ὑπὸ ἀνατολικὴν ἔποψιν τὰ περὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου Μυστηρίου καὶ διαφωτίζοντες τοὺς παρευρισκομένους λατίνους καὶ ξένους περὶ τὰ ἀνατολικά. Παρέχεται δὲ οὕτω ἀφορμὴ ὅπως οἱ ἐ Χριστῷ ἀδελφοὶ ἐνδιαφέρωνται δι' ἡμᾶς καὶ συνεργάζωνται μετὰ ζήλου καὶ ἐν ἐπιγνώσει διὰ τὴν ποθητὴν ἕνωσιν τῶν χριστιανῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος ΗΣΑΙΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πάρεδρος τοῦ ἐν Ρώμῃ Ἱεροῦ Συμβουλίου τῶν Ἀνατολικῶν

Οὕτω, ἦτο πρωτοφανὴς διὰ τοὺς ἐν Ὁλλανδίᾳ ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς προτεσταντικῆς πόλεως Ἀμστερδὰμ λιτανία χιλιάδων καθολικῶν προσκυνητῶν, συνελθόντων πανταχόθεν, ὅπως τῇ συμμετοχῇ καὶ ἀνατολικῶν καθολικῶν οὐχ ὀλίγων (ἑλλήνων, σλάβων, μελχιτῶν, ρουθήνων, ρώσσων, βουλγάρων, ἀρμενίων κλπ.) τιμήσωσι δημοσίᾳ τὴν θείαν Μετάληψιν.

Ἡ συρροὴ τῶν μὴ καθολικῶν ἀπέδειξεν πόσον ἐπιδρᾷ ἡ θρησκεία πρὸς σύναψιν ἀγαθῶν σχέσεων. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς τελεταὶ ἐδέησε νὰ τελεσθῶσιν ἐν τῷ σταδίῳ, τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ τόπου μὴ ἐπαρκουσῶν νὰ περιλάβωσι τόσον πλῆθος. Συγκινητικὴ εἰς ἄκρον ὑπῆρξεν ἡ γενικὴ Μετάληψις χιλιάδων λαοῦ μετὰ παραδειγματικῆς τάξεως καὶ εὐλαβείας.

Τὰς ἐργασίας τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος τοῦ Συνεδρίου τούτου διηύθυνεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἱεράρχης Ἡσαΐας Παπαδόπουλος, Διευθυντὴς τοῦ ἐν τῷ Βατικανῷ ἱεροῦ διαρκοῦς Συμβουλίου τῶν Ἀνατολικῶν ὑποθέσεων. Οὗτος, προσκληθεὶς ἐτέλεσε καὶ Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν κατὰ τὸ βυζαντινόν, συλλειτουρ-

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Παναγίας τοῦ Ροδαρίου διασκευασθεῖσα εἰς βυζαντινὴν ἐν Ἀμστερδὰμ διὰ τὴν ἀνατολικὴν Λειτουργίαν.

γούντων τῶν παρευρεθέντων ἀνατολικῶν κληρικῶν, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας τοῦ Ροδαρίου διασκευασμένῳ ἐπὶ τούτῳ μετ' εἰκονοστασίου προσωρινοῦ, ψάλλοντος δὲ ἑλληνιστὶ χοροῦ 80μελοῦς!

Ἀποτελέσματα. Τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοιούτων ἱερῶν Συνεδρίων εἶνε φανερὰ εἰς ὅλους. Ὁ Θεὸς ὀφθαλμοφανῶς ηὐλόγησε τὸ ἔργον τοῦτο τῶν διεθνῶν

Εὐχαριστικῶν Συνεδρίων. Διότι καθ' ἓν χρόνον εἰς μίαν χώραν τελεῖται τὸ Εὐχαριστικὸν Συνέδριον καὶ συντρέχουν ἐκεῖ τόσα πλήθη, τὸ πνεῦμα τοῦ διοργανοῦντος λαοῦ πόσον συμμορφοῦται πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς θρησκείας! Ἐνῷ ταὐτοχρόνως ὅλοι ἐπασχολοῦνται ἢ ἀκροῶνται λόγους καὶ εἰρηνικὰς συζητήσεις περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἁγίας Εὐχαριστίας, οἱ πιστοὶ προσεύχονται περισσότερον ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Μυστηρίου, ἐκτεθημένου εἰς τὴν προσκύνησίν των. Προσέρχονται ἀνὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων εἰς τὴν ἐξομολόγησιν καὶ τὴν θείαν Μετάληψιν. Εἰς τὸ προσεχὲς Συνέδριον, τὸ ὁποῖον θὰ τελεσθῇ εἰς Σικάγον τῆς Ἀμερικῆς, ὑπολογίζουν ὅτι εἰς μίαν ἡμέραν θὰ μεταλάβουν ἄνω τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων πιστῶν! Πόσον ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἀτμόσφαιραν εὐλαβείας μεταποιοῦνται οἱ χριστιανοί, πόσον σχεδὸν θεοποιοῦνται! Πόσον ἐπισήμως σπουδάζεται, κηρύττεται, ἐξηγεῖται ὁ Χριστὸς ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς ἀγάπης του! Καταργεῖται πρὸ παντὸς ἡ ἀνθρωπαρέσκεια, νικᾶται ἡ ἀμάθεια! Ἀπὸ τὰ ἴδια ἐρᾶ δὲ τμήματα ἔνθα συζητοῦνται θέματα δογματικά, κοινωνιολογικὰ κλπ. οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου ἀναχωροῦν πεφωτισμένοι, πλήρεις νέου ζήλου καὶ νέων καλῶν ἀποφάσεων πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν.

Ἀμστερδὰμ. Γενικὴ Μετάληψις Λειτουργία ἐν ὑπαίθρῳ.

Οὕτω μετὰ τὰ Συνέδρια ταῦτα, εἰς τὰς χώρας αἱ ὁποῖαι εἶχον στείλει ἀντιπροσώπους καὶ ἐδέχθησαν τὰς ἀπὸ κοινοῦ ἀποφάσεις, παρατηρεῖ τις μεγάλην μεταβολὴν εἰς τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τοῦ λαοῦ. Ἱδρύονται νέαι ἀδελφότητες πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Εὐχαριστίας, ἀναζῶσιν αἱ παλαιαὶ μὲ νέαν διοργάνωσιν, ἐπαναλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὴν ἡμέραν ἡ νυκτερινὴ προσκύνησις τοῦ Ἁγ. Μυστηρίου, αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν προσερχομένων τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, τῶν πλησιαζόντων ἕκαστον μῆνα τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν πρὸς θείαν Μετάληψιν, γίνονται ἔκτακτοι λιτανεῖαι τοῦ Ἁγιωτάτου Μυστηρίου εἰς ἑκάστην χώραν, οἱ ἱερεῖς ἀναγκάζονται νὰ δίδουν παράδειγμα ἐνθέου ζήλου, αἱ θρησκευτικαὶ ἀδελφότητες ἐν σώματι ἐπισκέπτονται τὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἀρτοφορίῳ δι' ἡμᾶς διαμένοντα Πτωχὸν καὶ συνδράμουσι περισσότερον διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐκκλησιῶν, συνοδεύουν πανδήμως τὸν ἱερέα ὅταν κομίζῃ τὰ θεῖα Μυστήρια εἰς ἀσθενεῖς, πολλαπλασιάζονται τὰ κατηχητικὰ ἔργα ὑπὸ κυρίων καὶ εὐγενῶν κυριῶν πρὸς θρησκευτικὴν μόρφωσιν τῶν ἀμαθῶν μεγάλων ἢ μικρῶν, ἐγκαινιάζεται ἡ συνήθεια ἐτησίων κλειστῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν κοσμικῶν, διοργανοῦνται τοπικὰ καὶ ἐθνικὰ συνέδρια καὶ θρησκευτικαὶ ἐκδρομαί. Ἐνὶ λόγῳ ἐπιδιώκεται, διὰ τῆς εὐλαβείας πρὸς τὴν θείαν Μετάληψιν ἡ πνευματικὴ ἀναμόρφωσις τοῦ χριστιανισμοῦ!

Πότε λοιπὸν καὶ ἡ ἡμετέρα Ἀνατολὴ θὰ δυνηθῇ νὰ φιλοξενήσῃ πλήθη προσκυνητῶν προσερχομένων πανταχόθεν ὅπως δοξάσουν μεθ' ἡμῶν τὸν ὑπὸ τὰ εἴδη τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου κρυπτόμενον Θεόν; Εἰς τοὺς χριστιανοὺς ὅλους τῆς Ἀνατολῆς, καθολικοὺς καὶ μὴ ἡ ἀπάντησις!

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΟΚΝΗΡΙΑ

Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι μόνον ἓν ἀπὸ τὰ κυριώτερα καθήκοντά μας· δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς μέσον ὅπως ἐκπληρώσωμεν καλῶς ὅλα τὰ ἄλλα. Μὲ τὰς συνηθείας τῆς τάξεως, τὰς δραστηριότητες, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἐξ αὐτῆς καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἡσυχίας ἡ ὁποία εἶναι ἡ συνέπεια, ἡ ἐργασία καθίσταται ἓν ἀπὸ τὰ σταθερὰ θεμέλια τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς.

Πολὺ δικαίως ἀπεκάλεσαν τὴν ἀργίαν μητέρα πάσης κακίας. Ὅταν ἡ σκέψις μας δὲν εἶνε προσηλωμένη εἰς τίποτε, ὅταν τὰ διατιθέμενα μέσα μένουν ἀργά, ὅλα μᾶς σκανδαλίζουν καὶ μᾶς παρασύρουν· παραδιδόμεθα εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φαντασίας μας.

Ἡ ἐργασία καὶ ἂν ἀκόμη ἐπιδίδεται μόνον εἰς ὑλικὰ ἔργα, εἶναι μὲ τὴν μόνιμον θέλησιν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ, ἓν εἶδος ψυχικῆς ἀσκήσεως, ἡ ὁποία διατηρεῖ τὴν τακτικὴν κυκλοχορίαν τῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων, ὅπως ἡ γυναστικὴ διατηρεῖ τὴν τακτικὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἡ ἐργασία εἶναι ὄχι μόνον προστασία τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς, εἶναι ἀκόμη καὶ ἀσφαλὴς ἐγγύησις τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐπομένως τῆς ἀξιοπρεπείας του, ὅταν συνδέῃ τὴν δημιουργικὴν δραστηριότητα μὲ τὴν οἰκονομίαν.

Εἴσθε πλούσιοι! Ἡ ἀπολογία αὐτὴ ἀντὶ νὰ σᾶς δικαιώσῃ, καθιστᾷ τὴν ὀκνηρίαν σας περισσότερον ἔνοχον.

Ἐὰν ἐπληρώθητε ἐκ τῶν προτέρων εἶναι πρόφασις νὰ μὴ γίνετε ἄξιοι τῆς ἀνταμοιβῆς τὴν ὁποίαν ἐλάβητε;

Καὶ σᾶς καθικετεύω, κυρίαι μου, ἂς κάμωμεν κάτι μὲ τὴν καρδιά μας, μὲ τὸ πνεῦμά μας, μὲ τὰ δικά μας δάκτυλα.

Ἂς ἀναγινώσκομεν, ἂς σκεπτώμεθα, ἂς γράφωμεν, ἂς τραγουδῶμεν, ἂς παίζωμεν ὄργανα, ἂς σχεδιάζωμεν καὶ πρὸ παντὸς ἂς προσευχώμεθα.

Ἂς διδάσκωμεν τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι, ἂς βοηθῶμεν τοὺς ἀδυνάτους τῷ σώματι, ἂς περιποιώμεθα, ἂς ράπτωμεν, ἂς κατασκευάζομεν γλυκίσματα, ἂς μανθάνωμεν γλώσσας καὶ μάλιστα τὴν ἰδικήν μας, ἂς συνομιλῶμεν μὲ τὸν σύζυγόν μας, ἂς προσέχωμεν καὶ ἂς διασκεδάζωμεν τὰ τέκνα μας. Ἀλλ' ὡς ἀληθεῖς χριστιανοὶ καὶ πατριώτισσαι ἂς μὴ διερχώμεθα τὸν καιρόν μας μεταξὺ τοῦ καθρέπτου εἰς τὸν ὁποῖον θαυμαζόμεθα καὶ ἐκτίνου εἰς τὸν ὁποῖον καλλωπιζόμεθα.

Ο ΟΚΝΗΡΟΣ

Εἶναι ὁ ὀκνηρὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὁ ὁποῖος θέλει καὶ δὲν θέλει, ὁ ὁποῖος θέλει μακρόθεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θέλῃ, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου αἱ χεῖρες πίπτουν ἀπὸ ἠθικὴν ἐξασθένησιν, ὅταν βλέπῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐργασίαν.

Τί νὰ κάμωμεν τοιοῦτον ἄνθρωπον; Δὲν εἶναι ἱκανὸς διὰ τίποτε. Αἱ ἀσχολίαι τὸν ἐνοχλοῦν, ἡ σοβαρὰ ἀνάγνωσις τὸ κοπιάζει, Ἔπρεπε νὰ τὸν τοποθετήσουν εἰς «φωλεὰν ἡσυχίας» διὰ νὰ διέλθῃ τὴν ζωήν του.

Ἐὰν ἐργάζεται αἱ στιγμαὶ τοῦ φαίνονται ὧραι ὁλόκληροι. Ἐὰν πλήξῃ αἱ ὧραι τοῦ φαίνονται στιγμαί. Ὅλος ὁ καιρός του τοῦ διαφεύγει. Δὲν γνωρίζει τί τὸν κάμνει. Τὸν ἀφίνει νὰ φεύγει ὅπως τὸ ὕδωρ ὑπὸ τὰς γεφύρας!

Ἐρωτήσατέ τον τί ἔκαμε τὴν πρωΐαν, δὲν γνωρίζει τίποτε, διότι ἔζησε χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἔζη. Ἐκοιμήθη ὅσον ἠδυνήθη ἀργότερον, ἐνεδύθη βραδέως, ὡμίλησεν εἰς τὸν πρῶτον ποὺ συνήντησεν, ἔκαμε πολλοὺς γύρους εἰς τὴν αἴθουσάν του. Τὸ γεῦμα ἔφθασε· ἡ μεσημβρία θὰ διέλθῃ ὅπως ἡ πρωΐα καὶ ὅλη ἡ ζωή του, ὅπως ἡ ἡμέρα αὕτη. Ἀκόμη μίαν φορὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶναι ἱκανὸς διὰ τίποτε.

ΝΕΑΙ ΔΟΞΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η ΑΓΙΑ ΘΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΙΗΣΟΥ 1873-1897

Τῇ 17 Μαΐου ἡ Α. Ἁγιότης Πίος ὁ ΙΒ' ἐν μέσῳ ἀπειραρίθμων προσκυνητῶν συσωρευθέντων ἐν Ρώμῃ ἐκ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης, συνηρίθμησε μετὰ τῶν ἁγίων τὴν ἁγίαν Θηρεσίαν τοῦ βρέφους Ἰησοῦ.

Ἡ μικρὰ τῇ ἡλικίᾳ πλὴν μεγάλη ἁγία, ἐγεννήθη ἐν Ἀλανσόν τῆς Γαλλίας τῇ 2 Ἰανουαρίου 1873. Ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν ἔγεινε μοναχὴ Καρμηλίτις ἐν Lisieux, ἔνθα διέτριψεν ἐπὶ ἐννέα ἔτη καὶ ἓξ μῆνας, ἐξασκοῦσα ἀπαρεγκλίτως πάσας τὰς χριστιανικὰς ἀρετάς, διακρινομένης δὲ διὰ τῆς διακαοῦς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης καὶ θαυμασίας πρὸς Αὐτὸν ἐμπιστοσύνης.

Ἐτελεύτησε δὲ ἐν εὐωδίᾳ ἁγιωσύνης τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1897, ἄγουσα τὸ 24ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ Ο ΚΑΝΙΣΙΟΣ 1489-1567

Ὁ πατήρ του, διοικητὴς τοῦ Βερδέν, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολωνίαν νὰ σπουδάσῃ καὶ ἔπειτα εἰς Λουβάνιον. Ὁ Λούθηρος ὕψωσε τότε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ Πέτρος ἵνα τὸν πολεμήσῃ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τάγμα τῶν Ἰησουιτῶν Ὁ Καρδινάλιος Ὄθων Τρουκέσιος προέλαβεν αὐτὸν ὡς θεολόγον του εἰς τὴν ἐν Τριέντῳ σύνοδον. Ὁ Ἰγνάτιος Larpez διὰ τοῦ σοφοῦ τούτου Ἰησουίτου κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ τὰς πλάνας τῶν αἱρετικῶν περὶ μυστηρίων καὶ νὰ συντάξῃ τὰς ἀπαντήσεις. Μετὰ ταῦτα ὁ ἅγιος προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου εἰς Ρώμην, ὅπου τῷ ἀνετέθη ἡ διδασκαλία τῆς ρητορικῆς. Τὸ πανεπιστήμιον τὸν ὠνόμασε πρύτανην. Σταλεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου εἰς Βιέννην ἐπανέφερε τὴν πειθαρχίαν μεταξὺ τοῦ κλήρου, ἐκήρυξε τὴν καθολικὴν θρησκείαν καὶ συνέταξεν ὡς εἶδος κατηχήσεως, ἐπιτομὴν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἥτις μετεφράσθη καὶ διεδόθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας

Ἵδρυσε τὸ κολλέγιον εἰς Φριβοῦργον τῆς Ἑλβετίας, ἔνθα διὰ τῆς παρουσίας του, τῆς ἀγωνίας του καὶ τῆς διδασκαλίας του, ἐπανέφερεν εἰς τὴν καθολικὴν πίστιν τὴν πόλιν ταύτην, μαστιζομένην ὑπὸ τῆς αἱρέσεως τοῦ Ζβιγλίου. Ἀπέθανεν ἐξ ὑδρωπικίας τῇ 20 Δεκεμβρίου 1567 ἄγων τὸ ἑβδομηκοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκηρύχθη μακάριος ἀπὸ τοῦ Πίου τοῦ Θ' τῇ 20 Νοεμβρίου 1864 καὶ ἅγιος ἀπὸ τοῦ Πίου τοῦ ΙΑ' τῇ 24 Μαΐου 1925.

ΑΙ ΜΟΝΑΧΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ORANGE

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΑΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

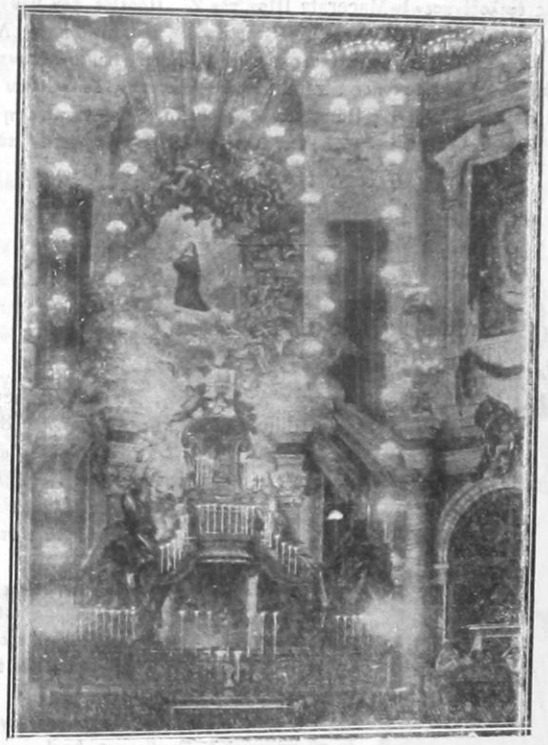
Τῇ 1 Μαΐου 1793 13 μοναχαὶ Οὐρσολίναι, καὶ 15 τῆς Ἁγ. Εὐχαριστίας συλληφθεῖσαι καὶ ἐδηγηθεῖσαι εἰς Orange ἐρρίφθησαν εἰς τὰς φυλακάς. Ἕτεραι, 22 διαφόρων ταγμάτων συνηντήθησαν ἐκεῖ καὶ μετ' ὀλίγον ἡ φυλακὴ μετετράπη εἰς κιννέβιον. Ἐνθαρρυνόμεναι δὲ διὰ τῶν προσευχῶν ἐπορεύοντο χαίρουσαι εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου. Τῇ 6 Ἰουλίου 1794 ἡ Σουσάνα de Loye, μοναχὴ Βενεδικτίνη, ἔδωκεν ἀρχὴν εἰς τὸ μαρτύριον τῶν μοναχῶν. Τὸ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον ἔχων πρόεδρον τὸν Ἰωάννην Fouety, ἐχαρήγει πάντοτε ἄνευ σοβαρᾶς ἀντιστάσεως τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου αἰτουμένην ὑπὸ τοῦ κατηγόρου Viot. Τῇ ἐπαύριον 7 Ἰουλίου ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς Σουσάνας de Gaillard de Lavaldène, μοναχῆς τῆς Ἁγ. Εὐχαριστίας. Ἀκολούθως τῇ 9 καὶ 10 Ἰουλίου, τῇ 13 καὶ 16 32 μοναχαὶ ἀνέβαινον τὸ ἐκρίωμα ἀγαλλόμεναι καὶ ψάλλουσαι τὸν ὕμνον τῆς Θεοτόκου. «Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον», εἰς τρόπον ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ δήμιοι ἔμειναν ἔκπληκτοι διὰ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς των. Τῇ 27 Ἰουλίου ἡ κυβέρνησις Robespierre ἀνετρέπετο καὶ ἡ Τρομοκρατία ἔπαυεν. Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀνήγειρεν εἰς τιμήν των μνημεῖον αἰώνιον, κατατάξασα αὐτὰς μετὰ τῶν μαρτύρων.

Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΙΩΣΗΦ ΚΑΦΑΣΣΟΣ

Ὁ Ἰωσὴφ Καφάσσος ἐγεννήθη τῇ 15 Ἰανουαρίου ἔτους 1811 ἐν Καστὲλ Νοὺβο d'Assi τῆς Ἰταλίας. Παιδιόθεν διεκρίθη διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Τὸ 1826 ἐνεδύθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔνδυμα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱεροσπουδαστήριον ἔνθα ἐθεωρεῖτο ὡς ἄλλος Ἅγ. Ἀλουίσιος. Χειροτονηθεὶς ἱερεὺς τῷ 1833 προσελήφθη τὸ ἑπόμενον ἔτος εἰς τὴν Θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Τορίνου, ἐν ᾗ ἐδίδαξεν ἐπὶ 24 ἔτη τὴν ἠθικὴν θεολογίαν, ἀναδειχθεὶς ὄχι μόνον καθηγητὴς ἄριστος, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ καὶ ἅγιος. Ἔδειξε προσέτι μέγαν ζῆλον εἰς τὴν διακονίαν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως καὶ εἰς αὐτὸν ἁθρόοι ἔρτεχον ὅλοι, ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς, εὐγενεῖς καὶ χυδαῖοι, ἵνα ἀπαλλαγῶσι τοῦ βαρέως φορτίου τῶν ἁμαρτιῶν των. Ἦτο δὲ πατὴρ τῶν ἀσθενῶν, τῶν πτωχῶν, τῶν φυλακισμένων καὶ καταδίκων, οὓς ἐπισκεπτόμενος παρηγόρει καὶ παρίστατο βοηθῶν διὰ τῶ μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πρὸς τὴν αἰωνιότητα ἔξοδόν των. Τοιουτοτρόπως εὐηρεστήσας τῷ Θεῷ ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τῇ 23 Ἰουνίου 1860.

Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΒΕΚΕΝΤΙΟΣ ΜΑΡΙΑ STRAMBI

Γεννηθεὶς εἰς Civita Vechia τῇ 1 Ἰανουαρίου 1745, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας διέπρεψεν ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ τῇ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀγάπῃ. Δωδεκαέτης εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἱερατικὴν σχολὴν τοῦ Montefiascone, χειροτονηθεὶς δὲ ἱερεὺς τῷ ἀνετέθη ἡ διεύθυνσις

Ἀνάρτησις Εἰκόνος νέων Ἁγίων ἐν τῷ ἐν Ἁγίῳ Πέτρῳ.
Ἡ Δόξα τῆς Ἁγ. Μαρίας Μικαέλα.

τῆς ἐν Bagnorea ἱερατικῆς σχολῆς. Κληθεὶς ὅμως νὰ ὑπηρετήσῃ τελειότερον τὸν Θεόν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναχικὸν τάγμα τῶν Πασιονιστῶν, ὅπου διήγε κηρύσσων τὸν θεῖον λόγον καὶ ἐπιστρέφων πολλοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. Τῷ 1785 παρέστη εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ Σταυροῦ, ἱδρυτοῦ τοῦ τάγματος

τῶν μοναχῶν Πασιονιατῶν, καὶ συνέγραψε τὸν βίον αὐτοῦ. Ἐκλεγεὶς ἡγούμενος τῆς ἐν Ρώμῃ μονῆς παρητήθη ἵνα ἀναλάβῃ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου. Τῷ 1801 διωρίσθη ἐπίσκεπος ὑπὸ Πίου τοῦ Ζ' τῆς πόλεως Macerata καὶ Folentino. Ἐπίσκοπος ὢν διῆγε βίον μοναχικὸν καὶ διένεμε τὰ πάντα τοῖς πτωχοῖς. Τῷ 1803 μὴ θελήσας νὰ δεχθῇ τὸν ὑπὸ τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἐπιβαλόμενον ὅρκον, ἐξωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς Novara καὶ εἶτα εἰς Μιλᾶνον. Μετὰ δὲ τὴν πτῶσιν τοῦ αὐτοκράτορος ἐφιλοξένησεν ἐν Macerata Πίον τὸν Ζ'. Προεῖδε τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκλογὴν Λέοντος ΙΒ'. Μετὰ τὴν παραίτησίν του, ἣν ἐδέχθη Λέων ὁ ΙΒ' προσεκλήθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐφιλοξενεῖτο ἐν Κυριναλίῳ. Κινδυνεύσαντος δὲ τοῦ Πάπα νὰ ἀποθάνῃ, ὁ ἐπίσκοπος Strambi προσέφερε τὴν ζωήν του ὑπὲρ τοῦ Πάπα, ἣν ὁ Θεὸς ἐδέχθη καὶ ὁ Πάπας ἀναρρώσας ἔζησεν εἰσέτι 5 ἔτη καθὼς τὸ προεῖπεν ὁ ἅγιος. Ἀπέθανε τῇ 1 Ἰανουαρίου 1824 καταφιλῶν τὸν Ἐσταυρωμένον!

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΙΑ VIANNEY (1786-1859)

Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης Μαρία Vianney ἐγεννήθη ἐν Dardilly πλησίον τῆς Λυὼν τῷ 1786. Δὲν ἦτο σοφὸς καθὼς ὁ Κανέσιος ἀλλ' ἡ ἁγιωσύνη λαμβάνει ὅλας τὰς μορφάς. Ἐφημέριος τοῦ χωρίου Ars ἐπὶ τεσσαράκοντα δύο ἔτη, ἔκαμε τόσας ἀγαθοεργίας, ὥστε ἡ ἐκκλησία του μετετράπη εἰς προσκύνημα.

Συνέτρεχον πανταχόθεν νὰ ἴδωσι, νὰ ἀκούσωσι, νὰ ζητήσωσι τὰς συμβουλὰς τοῦ ἁγίου ἱερέως, ἢ συνέτρεχον πρὸ πάντων νὰ ἐξομολογηθῶσιν εἰς αὐτὸν διότι εἶχε τὸ δῶρον νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς συνειδήσεις.

Πόσα θαύματα μεταστροφῆς δὲν συνέβησαν ἐν τῇ πτωχικῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ars!

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης Μαρία Vianney γνωστὸς μᾶλλον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ars, ἀπέθανε τῷ 1859 μὲ φήμην ἁγίου, ἣν ἡ Ἐκκλησία ἐπεκύρωσεν ἐπισήμως τῇ 31 Μαΐου 1925.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ EUDES (1601-1680)

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης Eudes ἐγεννήθη ἐν Ri τῆς κάτω Νορμανδίας τῷ 1801. Ἵδρυσε τὴν κοινοβιακὴν ἀδελφότητα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Μαρίας, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀδελφότης τῶν Εὐδιστῶν, καὶ τὴν τῆς Παναγίας τοῦ Ἐλέους. Προηγούμενος περὶ τὰ τριάκοντα ἔτη τὴν ἁγίαν Μαργαρίταν Μαρίαν Alacoque, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀπόστολος τῆς λατρείας πρὸς τὴν ἱερὰν καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ᾠκοδόμησε τὸν πρῶτον ναὸν ἐν Contances. Ὁ ἅγιος Eudes ἀπέθανε τῷ 1680.

Η ΑΓΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ - ΣΟΦΙΑ BARAT & Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ ΜΑΓΔΑΛΙΝΗ POSTEL

Τῇ 24 Μαΐου 1925 δύο νέαι ἅγιαι Γαλλίδες κατεγράφησαν μεταξὺ τῶν ἁγίων. Ἡ ἁγία Μαγδαληνὴ Σοφία Barat καὶ ἡ ἁγία Μαρία Μαγδαληνὴ Postel. Αἱ δύο αὗται νέαι ἅγιαι ἦσαν σύγχρονοι. Ἀμφότεραι διαπεράσασαι μετὰ θάρρους τὴν ταραχώδη περίοδον τῆς ἐπαναστάσεως, ἵδρυσαν μοναχικὰς ἀδελφότητας πρὸς ἐκπαίδευσι τῶν κοράσιων, τὰς Κόρας τῆς ἱερᾶς Καρδίας καὶ τὰς Ἀδελφὰς τῆς Εὐσπλαγχνίας. Ἐδοκίμασαν τὰς ἰδίας σκληρὰς δοκιμασίας ἐξ ἀρχῆς τῆς ἱδρύσεώς των, ἀλλ' ἔζησαν ἀρκετὰ ἔτη (ἡ πρώτη ἀπέθανεν ὀγδοήκοντα ἐτῶν, ἡ δὲ δευτέρα ἐννενήκοντα) ἵνα ἴδωσι τὴν τελείαν ἀνάπτυξιν τῶν ἔργων των. Ἀμφότεραι ὑπῆρξαν δύο μεγάλαι εὐεργέτιδες τῆς γαλλικῆς νεολαίας, χάριν τῆς ὁποίας ἀνήγειρον ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐπαναστάσεως τὸ εὐεργετικὸν ἔργον τῆς χριστιανικῆς ἀναγεννήσεως.

ΔΥΟ ΝΕΑΙ ΜΑΚΑΡΙΑΙ

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἐχαιρετίσθη ὄχι μόνον ὑπὸ τῶν Καθολικῶν Γάλλων, ἀλλ' ὑφ' ὅλων τῶν καθολικῶν τοῦ κόσμου ἡ κατάταξις μεταξὺ τῶν μακαρίων τῆς Βερναρδέττης Soubirous. Ὁ βίος τῆς ταπεινῆς καὶ πιστῆς δούλης τῆς Ἀμιάντου Παρθένου εἶναι πασίγνωστος. Ἐγεννήθη ἐν Λούρδῃ τῇ 7 Ἰανουαρίου 1844. Δέκα καὶ ὀκτὼ φορὰς τῇ ἐφανερώθη ἡ Δέσποινα τῆς Λούρδης ἐν τῷ σπηλαίῳ τῷ 1858. Τῷ 1866 τῇ 21 Μαΐου εἰσῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τῆς Nevers, ἔγεινε μοναχὴ καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ θεάρεστον ἔργον νὰ νοσηλεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς. Ἀπέθανε τῇ 16 Ἀπριλίου τοῦ 1879 ἄγουσα τὸ τριακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Ἡ δευτέρα μακαρία εἶνε ἡ μοναχὴ Μαρία Michelle τοῦ Ἀχράντου Μυστηρίου τῆς Εὐχαριστίας καὶ τοῦ Ἐλέους ἐν Ἱσπανίᾳ. Ἐγεννήθη ἐν Μαδρίτῃ τῇ 1 Ἰανουαρίου 1809. Διεκρίθη ἐκ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἁγ. Εὐχαριστίαν εὐσέβειάν της καὶ τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀγάπην της. Εἶχεν ἤδη ἱδρύσει ἑπτὰ καθιδρύματα διὰ τὰ ἐγκαταλελειμένα κοράσια, ὁπότε προσβληθεῖσα ὑπὸ τῆς χολέρας ἀπέθανεν αὐθημερὸν τῇ 24 Αὐγούστου 1865.

ΠΕΤΡΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ EYMARD

Ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἀδελφότητος τῆς Ἁγ. Εὐχαριστίας Πέτρος Ἰουλιανὸς Eymard, ἐγεννήθη ἐν La Mure πλησίον τῆς Grenoble τῇ 4 Φεβρουαρίου 1811. Μείνας ὀρφανὸς εἰσήχθη εἰς τὸ ἱεροσπουδαστήριον τῆς Grenoble κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1831 καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τῇ 20 Ἰουλίου 1834. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ τάγμα τῶν δούλων τῆς Μαρίας, ὅθεν ἐξῆλθεν ἵνα ἱδρύσῃ τὴν κοινότητα τῶν ἱερέων τῆς Ἁγ. Εὐχαριστίας. Ἀπέθανε τῇ 1 Αὐγούστου 1868.

ΟΙ ΟΚΤΩ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ

Τῇ 21 Ἰουνίου ὁ Πάπας ἐνέγραψεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν μακαρίων ὀκτὼ μάρτυρας τοῦ Καναδᾶ. Ἐμαρτύρησαν κατὰ τὸν ἕκατον ἕβδομον αἰῶνα.

Ὡσαύτως ὁ Πάπας ἀνεκήρυξε μακαρίους τοὺς ἐν Κορέᾳ μαρτυρήσαντας τῷ 1839—45 Ἰμβέρτον ἐπίσκοπον, Maubant καὶ Chastan ἱερεῖς καὶ 79 ἰθαγενεῖς, καθὼς καὶ τὸν πρῶτον ἐκ Κορέας ἱερέα μάρτυρα Ἀνδρέαν Kim.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ

Εὐγενῆ παραδείγματα. Μεταξὺ τῶν Καθολικῶν τῆς Εὐρώπης κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὰ ἐπακολουθήσαντα τὸν φοβερὸν γενικὸν πόλεμον, παρατηρεῖται εὐγενὴς ὥθησις ὑπὲρ τοῦ μεγάλου ζητήματος τῆς ἑνώσεως τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν γενικῶς καὶ ὅλως ἰδιαιτέρως τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Μετὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὰ ἀνατολικὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα ὁ ἀείμνηστος Πάπας Βενέδικτος ΙΕ΄, ἵστις μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν ἵδρυσιν διαρκοῦς Συμβουλίου τῶν Ἀνατολικῶν Ὑποθέσεων, ἰδίᾳ δαπάνῃ συνέστησε καὶ περίφημον Ἀνατολικὸν Ἱνστιτοῦτον. Ἔκτοτε οἱ ἔχοντες τὸ γνήσιον ἀποστολικὸν πνεῦμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀκολουθοῦντες τὰ ἴχνη τοῦ Μεγάλου Ποντίφικος, ἤρχισαν νὰ σπουδάζουν τὰ ἀνατολικὰ ἐν γένει ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα μὲ πνεῦμα εὐρύτερον, πρὸ παντὸς ὅμως τὰ βυζαντινά.

Καρπὸς τῶν σπουδῶν τούτων ὑπῆρξαν τὰ σπουδαῖα συνέδρια, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν χώραν ἐτησίως εἰς διάφορα κέντρα τῆ θρησκείας καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐν Εὐρώπῃ. Εἰς ταῦτα προσκαλοῦνται ἵνα συζητήσουν μὲ πνεῦμα πάντοτε χριστιανικῆς συμφιλιώσεως ὄχι μόνον »αθολικοί, ἀλλὰ χριστιανοὶ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης.

Π ὸ ὀλίγων μηνῶν ἐγένοντο τρία νέα συνέδρια ἀνατολικῶν ζητημάτων, τὸ μὲν ἐν Λιουμπλίανῃ (Γιουκοσλαυία) τὸ δὲ ἐν Λιέγῃ καὶ τὸ ἐπισημότερον εἰς Βρυξέλλας.

Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐξοχωτάτου Καρδιναλίου Μερσιέ. τοῦ μεγάλου τοῦ του φιλοσόφου ἀλλὰ καὶ ἀξίου ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βελγίου, τὰ εὐγενῆ πνευματικὰ τέκνα αὐτοῦ, οὐχὶ μόνον ἐπιστήμονες, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς ἔτρεξαν ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς μαθήματα θεολόγων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἤτοι εἰς συνδιαλέξεις —ὀκτὼ τὴν ἡμέραν—διδομένας εἰς τὴν μεγίστην αἴθουσαν τοῦ Σωματείου « Union et Travail ». Σκοπὸς τῶν συνδιαλέξεων ἦτο ὅπως γνωρίσωσιν οἱ λατῖνοι τὰ ἀνατολικὰ ἔθιμα καὶ λειτουργικὰ ζητήματα. Ταὐτοχρόνως ἐτελεῖτο καθ' ἑκάστην ἐναλλὰξ εἰς μίαν λατινικὴν ἐκκλησίαν, ψαλτὴ ἐπίσημος ἀνατολικὴ Λειτουργία ὑπὸ τῶν εἰς τὸ συνέδριον παρευρισκομένων ἀνατολικῶν τοῦ καθολικοῦ δόγματος.

Ἦτο δὲ παρήγορον νὰ βλέπῃ τις τοὺς εὐλαβεῖς ἐκείνους ἀκολουθοῦντας μετὰ πάσης εὐλαβείας τὰς λειτουργικὰς ἡμῶν προσευχὰς καὶ προσερχομένους εἰς τὴν Ἁγίαν Μετάληψιν, διδομένην αὐτοῖς ὑπὸ τὰ εἴδη τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου! Αἱ προσευχαί, αἱ τελεταί, αἱ ἐργασίαι καὶ οἱ κόποι τῶν συνεδριάσεων προσεφέροντο ἅπαντα ὡς θυσία εὐπρόσδεκτος τῷ Θεῷ πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς ποθητῆς ἑνώσεως.

Καθολικοὶ τῆς Ἀνατολῆς! Οἱ ἀδελφοί μας τῆς Δύσεως ἐργάζονται καὶ φροντίζουν διὰ τὰ ἡμέτερα πνευματικὰ συμφέροντα πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους! Ἕως πότε;...

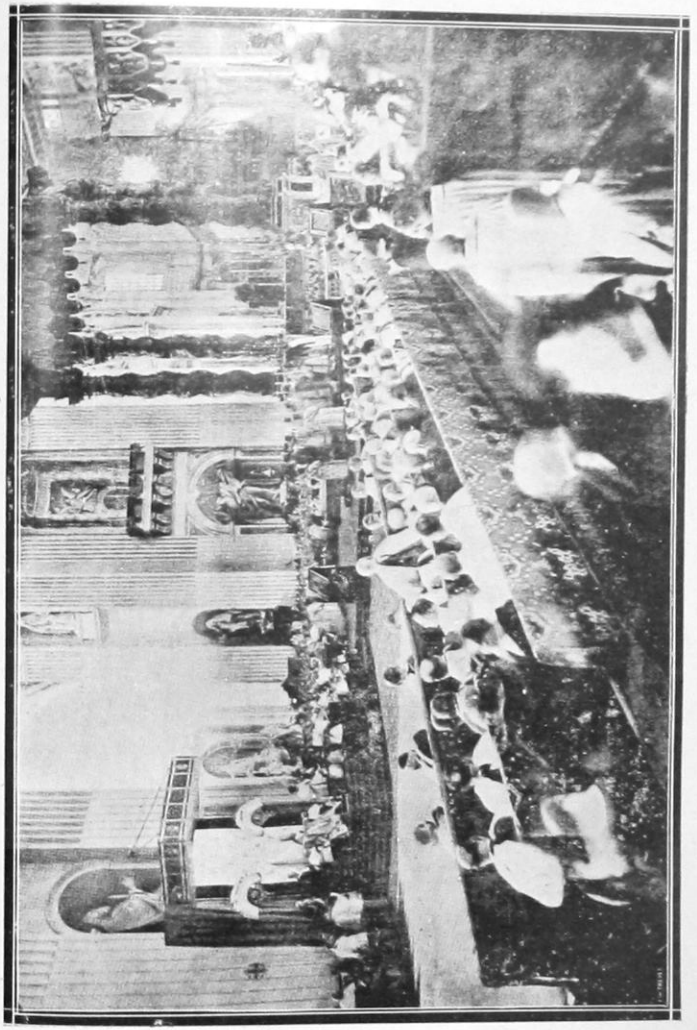
ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΕΝ ΤΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ 16ΗΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ 1ΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ (325-1925)

ΝΙΚΑΙΑ

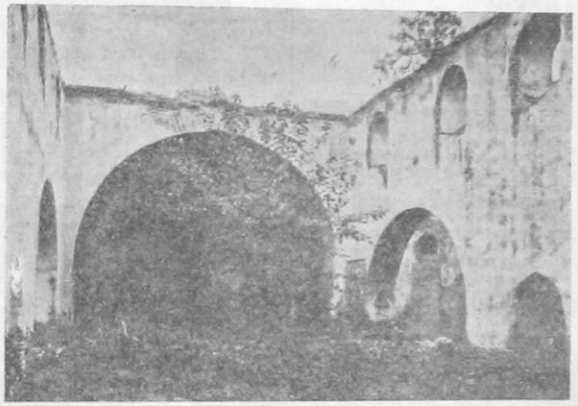
Τί εἶναι Σύνοδος.— Σ ύ ν ο δ ο ς εἶνε ἡ συνάθροισις τῶν Ποιμένων καὶ Ἐπισκόπων ἵνα λάβωσιν ἀποφάσεις ἐχούσας σχέσιν μὲ τὴν πίστιν, τὰ ἔθιμα καὶ τὴν πειθαρχίαν τῆς Ἐκκλησίας. Πάντοτε ἐγένοντο τοιαῦται συναθροίσεις ἐκκλησιαστικῶν προσώπων· εὑρίσκομεν μάλιστα τὴν 1ην σύνοδον γενομένην ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῷ 51 μ. Χ. ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς Ἱεροσόλυμα, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο λέγεται Α π ο σ τ ο λ ι κ ὴ Σύνοδος. Αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων φανερῶς λέγουν ὅτι αἱ ἀποφάσεις τὰς ὁποίας ἔλαβον κατ' αὐτὴν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐθεωρήθησαν καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐμπνευσις ἀλάνθαστος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι γράφοντες Ἀποστολικὴν ἐπιστολὴν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἀντιοχείας λέγουν «ἔδοξεν γὰρ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ καὶ ἡμῖν..» (Πρ. ΙΕ'.-28.)

Ποτὲ ὅμως μέχρι τοῦ 325 μ. Χ. δὲν εἶχε τελεσθῇ μία γενικὴ ἢ οἰκουμενικὴ σύνοδος, περιλαμβάνουσα δηλ. ὅλους τοὺς Ποιμένας καὶ Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας ἢ τουλάχιστον νομίμους ὅλων ἀντιπροσώπους καὶ τοῦτο ἐξ αἰτίας τῶν διωγμῶν τοὺς ὁποίους μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπέφερεν ἡ Ἐκκλησία ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς μεγάλας δυσκολίας τῶν ταξειδίων καὶ τῆς συγκοινωνίας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν.

Ἀρχιερατικὸν Συλλείτουργον ἐν Ἁγίῳ Πέτρῳ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Νικαίᾳ 1ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. (1925).

Αἱ Αἱρέσεις.— Πλὴν ἐὰν διὰ τῆς νίκης τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ὁ Χριστιανισμὸς ἔπαυσε νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, ἤρχισαν δυστυχῶς νὰ ἐμφανίζωνται οἱ ἐσωτερικοὶ αὐτοῦ ἐχθροί, αἱ αἱρέσεις ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ὑπέφερεν ὀλιγώτερον. Καὶ ἦτο φυσικόν. Ἡ Ἐκκλησία, μόλις ἐξερχομένη ἀπὸ τὰς κατακόμβας δὲν εἶχε λάβῃ καιρὸν ν' ἀναπτύξῃ διὰ πολλῶν συγγραμμάτων καὶ διὰ κηρύγματος τῶν μετὰ ταῦτα σοφῶν ἁγίων Πατέρων τὴν θείαν αὐτῆς διδασκαλίαν καὶ πολλοὶ χριστιανοί, νομιζόμενοι ὀρθόδοξοι, ἠκολούθουν ψευδεῖς φιλοσοφικὰς ἀρχάς τὰς ὁποίας συναπεκόμισαν ἐκ τοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ τῆς πλάνης τῆς εἰδωλολατρείας ἐκ τῆς ὁποίας εἶχον μεταστραφῇ.

Νίκαια.— Ἐρείπια παλαιᾶς ἐκκλησίας ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ Σύνοδος τῷ 787.

Ὁ Ἄρειος.— Τότε καὶ ἡ πόλις τῆς Ἀλεξανδρείας εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ δώσῃ τὰ γενέθλια εἰς τὸν Ἄρειον, τὸν ἀρχηγὸν μιᾶς αἱρέσεως ἡ ὁποία ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐμάστιζε τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησίαν. Οὗτος ἦτο ἱερεὺς καὶ ἐφημέριος μιᾶς τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐπωφελούμενος δὲ τῆς θέσεώς του καὶ τῆς ὑπολήψεως εὐλαβοῦς καὶ σοφοῦ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσῃ μετὰ μεγάλης ὑποκρισίας, ἤρχισε νὰ διδάσκῃ νέας ἐσφαλμένας διδασκαλίας περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔλεγεν ὅτι ὁ Λόγος δηλ. ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε αἰώνιος, δὲν ὑπῆρξε πάντοτε, δὲν ἐγεννήθη, ἀλλὰ ἐπλάσθη παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅτι δὲν εἶναι ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας καὶ φύσεως, ἐπειδὴ ἡ Θεϊκὴ φύσις δὲν μεταδίδεται· ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν Λόγον ἐκ τοῦ μηδενός, διὰ μόνης τῆς θελήσεώς του, ἵνα δι' αὐτοῦ δημιουργήσῃ τὸν κόσμον. Εἶνε λοιπὸν ὁ Λόγος τὸ ἀρχαιότερον πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Λόγος ἔπλασε τὰ σύμπαντα, λοιπὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον καὶ Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθὴς Θεός!

Μία τόσον τερατώδης διδασκαλία δυστυχῶς ἐν τῷ κρυπτῷ εἶχε ἀποκτήσῃ ὀπαδοὺς καὶ ὑπερασπιστάς. Ὁ τότε Ἀγιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρος μὲ σταθερὰν χεῖρα ἠθέλησε νὰ καταστρέψῃ τὴν αἵρεσιν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς. Καὶ κατεδίκασε μὲν τὸν Ἄρειον καὶ τοὺς μαθητάς του, πλὴν οὗτοι εὗρον ὑποστηρικτὰς μεταξὺ ἄλλων ἐπισκόπων οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐδέχθησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν. Τὸ σκάνδαλον διὰ τοὺς πιστοὺς καὶ ὁ κίνδυνος διὰ τὴν ἐκκλησίαν ἦτο μέγας. Διότι τὸ κακὸν καθ' ἡμέραν ἐγενικεύετο.

Ρώμη.— Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Πέτρου ὁ Πάπας προεδρεύει τῶν ἀναμνηστικῶν ἑορτῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς 1ης Συνόδου.

Συγκρότησις Συνόδου ἐν Νικαίᾳ.— Ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς ἐφάνη πῶς ὁ Χριστὸς ὁδηγεῖ καὶ σώζει τὴν Ἐκκλησίαν του. Τῷ 324 Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας νικήσας ὁλοτελῶς τὸν ἀντίπαλόν του Λυκίνιον, εἰσήρχετο θριαμβευτὴς εἰς τὴν Νικομήδειαν τὴν προσωρινὴν τότε πρωτεύουσαν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ἐν Ἀνατολῇ. Ἐπιθυμῶν ὁλοψύχως τὴν ἀντικατάστασιν τῶν εἰδώλων διὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐλυπεῖτο βλέπων τὴν διαίρεσιν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ δὴ μεταξὺ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ συγκαλέσῃ σύνοδον οἰκουμενικὴν (γενικὴν) ὅλων τῶν Ἐπισκόπων ὅπως συζητήσουν τὰς διαφορὰς καὶ λύσουν αὐτὰς ἀπὸ κοινοῦ. Πρὸς

τοῦτο ὅμως ἠθέλησε πρῶτον νὰ συννενοηθῇ μετὰ τοῦ τότε Πάπα Ρώμης Ἁγίου Σιλβέστρου. Περὶ τούτου μαρτυρεῖ ἡ τῷ 680 ἐν Κωνσταντινουπόλει τελεσθεῖσα Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἡ ὁποία, κεῖται συνέκειτο τὸ πλεῖστον ἐξ Ἀνατολικῶν, εἰς τὰ πρακτικὰ αὐτῆς ἀναγνωρίζει ὅτι «Κωνσταντῖνος ὁ ἀεισέβαστος καὶ Σύλβεστρος ὁ ἁοίδημος τὴν ἐν Νικαίᾳ μεγάλην τε καὶ περίβλεπτον συνέλεγον σύνοδον.»

Διετάχθησαν λοιπὸν οἱ δυνάμενοι ἐκ τῶν Ἐπισκόπων, ἕκαστος συνοδευόμενος ἀπὸ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἔκρινε ἀναγκαῖα, νὰ ἔλθωσι εἰς Νίκαιαν τὴν ἀνοιξιν τοῦ 325. Συνάμα ἐδόθησαν διαταγαὶ ὅπως οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ Κληρικοὶ οὗτοι ταξειδεύσωσι μὲ τὰς ἁμάξας καὶ ὅλα τὰ μέσα μεταφορᾶς τὰ ὁποῖα εἶχον

εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν οἱ ἐπίσημοι ὑπάλληλοι τοῦ κράτους. Μάλιστα νὰ δίδεται εἰς αὐτοὺς δωρεὰν ἡ τροφή. Ἡ συνάθροισις ἐγένετο εἰς τὴν Νίκαιαν ἐπειδὴ ἐκεῖ ἦτο εὐκολώτερον τότε νὰ ὑπάγωσι οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἀνατολῆς οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ μᾶλλον ἐνδιαφερόμενοι καὶ διότι ἦτο πλησιεστέρα εἰς τὴν Νικομήδειαν ἔνθα εὑρίσκετο ὁ βασιλεύς.

Προσῆλθον λοιπὸν κατὰ διαρκῆ ἱστορικὴν παράδοσιν 318 Πατέρες ἀντιπροσωπεύοντες τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν. Πόσον λαμπρὰ θὰ ἦτο μία τοιαύτη συνάθροισις περιλαμβάνουσα μεταξὺ των μελῶν της, ὡς Παῦλος Νεοκαισαρείας, Ἰάκωβος καὶ Λεόντιος Νύσσης, Παφνούτιος καὶ Ποταμὼν Αἰγύπτου ὁμολογητὰς τῆς πίστεως, θαυματουργοὺς ἁγίους καὶ φωστῆρας καὶ στύλους ὡς Σπυρίδων Τριμυθοῦντος, Νικόλαος Μύρων), τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἀθανάσιος Ὁ Μέγας; Ἔσπευσαν οἱ Ἐπίσκοποι ἐξ Ἰταλίας, Καλαβρίας, Ἱσπανίας, Γαλλίας, Ἀφρικῆς, Θράκης, Ἀχαΐας, Θεσσαλίας, Μακεδωνίας, Ἀραβίας, Μεσοποταμίας, Αἰγύπτου καὶ Κύπρου. Τρεῖς Πατριάρχαι ἦσαν παρόντες ὁ Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρος, ὁ Ἀντιοχείας Εὐστάθιος καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Μακάριος. Τὸν Πάπαν ἀντιπροσώπευε

ὁ Ἐπίσκοπος Κορδούης (ἐν Ἱσπανίᾳ) Ὅσιος μετὰ δύο ἱερέων τοῦ Βίτου καὶ Βικεντίου ἐλθόντων ἐκ Ρώμης καὶ προεδρευόντων τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Οὗτοι, καίτοι ἁπλοῖ ἱερεῖς ὑπογράφουν τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου μετὰ τοῦ Κορδούης Ὁσίου πρὸ τῶν Πατριαρχῶν, οἵτινες ὑπέγραψαν εὐθὺς μετ' αὐτούς. Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ἤδη οἱ Πατέρες τῆς 1ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀνεγνώριζον τὸ πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης.

Ἀποφάσεις τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.— Ἕνα μῆνα μόλις μετὰ τὴν ἔνορξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου ἐπαρουσιάσθη καὶ ὁ Βασιλεὺς γενόμενος τιμητικῶς δεκτὸς ὑπὸ τῆς εὐγνωμονούσης Ἐκκλησίας. Μετὰ μακρὰς συζητήσεις καὶ ἀνταπαντήσεις τοῦ Ἀρείου καὶ τῶν ὀπαδῶν του οἱ Ἅγιοι Πατέρες κατεδίκασαν τὴν ψευδῆ διδασκαλίαν τῶν ἀρειανῶν. Τοὺς μὴ θελήσαντας νὰ ὑποταχθῶσιν ὁ Βασιλεὺς ἐστειλεν εἰς ἐξορίαν.

Τότε διὰ πρώτην φορὰν συνετάχθη τὸ *Πιστεύω* ἤτοι Σύμβολον τῆ Πίστεως ἐντὸς τοῦ ὁποίου διεκυρήχθη ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι Θεὸς τέλειος, καθὼς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἔχοντες μίαν καὶ μόνην οὐσίαν μετὰ τοῦ Πατρὸς «..Ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.»

Συνεζητήθησαν κατόπιν διάφοροι ὑποθέσεις πρακτικῆς φύσεως, συνετάχθησαν 20 ἱεροὶ κανόνες, συνεφωνήθη νὰ ἑορτάζηται ἀπὸ κοινοῦ ἡ ἑορὴ τοῦ Πάσχα καὶ κατεδικάσθησαν καὶ ἕτεροι αἱρετικοί, οἱ Μελετιανοί.

Ὁ Κωνσταντῖνος θέλων νὰ δείξῃ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εὐσέβειαν καὶ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, παρέθηκε γεῦμα εἰς τοὺς Ἐπισκόπους ἐντὸς Παλατίου του, ηὐχαριστησεν αὐτούς, διένειμεν εἰς ὅλους πλούσια δῶρα, ἐξέδωκε διάταγμα αὐτοκρατορικὸν διὰ τοῦ ὁποίου κατεχώρει τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου μεταξὺ τῶν νόμων τοῦ Κράτους καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῶν Ἐπισκόπων, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰς ἐπαρχίας των μετὰ τῶν ἰδίων εὐκολιῶν.

Οὕτω ἔληξε τὸ μέγα τοῦτο γεγονὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, μὲ γενικὴν ἱκανοποίησιν, καίτοι δὲν ἐτελείωσαν ἀμέσως αἱ αἱρέσεις καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ περισπασμοὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἔθηκεν ὅμως στερεὰ θεμέλια ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβασίσθησαν αἱ ἀκόλουθοι Οἰκουμενικαὶ καὶ τοπικαὶ σύνοδοι καὶ οἱ μεγάλοι πρόμαχοι τῆς ἀληθείας, ὡς Βασίλειος ὁ Μέγας καὶ ὁ Ναζιάνζης Γρηγόριος, ὅπως καταπολεμίσουν τοὺς ὑπονομεύοντας τὸ δόγμα τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοι αὐτῶν καὶ ἡμῶν ἔχυσαν τὸ αἷμά των.

Ἑορτασμὸς τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἦτο λοιπὸν δίκαιον, ἦτο καθῆκον ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν νὰ ἑορτάσωσι πανηγυρικῶς τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου. Τὴν δὲ πρωτοβουλίαν ἔσχεν, ὡς ἔπρεπε, ὁ Ἁγιώτατος Πάπας τῆς Ρώμης Πῖος ὁ ΙΑ', ὁ ὁποῖος διὰ ἐγκυκλίου του, μέσον τῆς ἐν Ρώμῃ ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἀνατολικῶν

Ὑποθέσεων, προσκαλέσας ὅλον τὸν καθολικὸν κόσμον ὅπως διὰ λειτουργικῶν τελετῶν καὶ διὰ κηρυγμάτων καὶ καταλλήλων δημοσιεύσεων ἑορτάσῃ τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον. Πρῶτος δὲ ὁ Πάπας τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, 11 Μαΐου 1925, ἔδωκε τὸ σύνθημα τελέσας μεγαλοπρεπῆ Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου τῇ παρουσίᾳ καὶ συμμετοχῇ τῶν ἀτολικῶν καθολικῶν. Εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Πάπα ἀπήντησαν μετὰ προθυμίας οἱ Ποιμένες καὶ οἱ πιστοὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Πανταχοῦ ἐτελέσθησαν θρησκευτικαὶ καὶ κοινοτικαὶ ἑορτοὶ τὰς ὁποίας εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν,

Ὁ Πάπας ὅμως ἠθέλησε νὰ ἐπισφαγίσῃ αὐτὰς διὰ ἐπισήμου βυζαντινῆς Ἀρχιερατικῆς ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου τελουμένης ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῇ συμμετοχῇ τοῦ ἰδίου. Ἠθέλησε δηλ. τὰ τέκνα τῆς Ἀνατολῆς τὰ ὁποῖα εἶχον λάβῃ σπουδαιότερον μέρος εἰς τὴν πρώτην οἰκουμενικὴν σύνοδον, ἐκεῖνα νὰ τιμηθοῦν δεόντως εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κοινοῦ Πατρὸς ὅλων τῶν χριστιανῶν. Μάλιστα ὅπως ἀποδείξῃ ὁ Ἁγιώτατος Πατὴρ ὁπόσην σημασίαν ἔδιδε εἰς τὴν παροῦσαν ἑορτὴν διέταξε νὰ γίνῃ ταυτοχρόνως ἐπίσημος λιτανία τῆς παναρχαίας βυζαντινῆς εἰκόνος τοῦ Σωτῆρος (5ου αἰῶνος) ἥτις φυλάττεται εἰς τὰ «Ἅγια τῶν Ἁγίων» τοῦ Λατερανοῦ καὶ πολὺ σπανίως ἐκτίθεται εἰς τὴν προσκύνησιν τῶν πιστῶν. Ἀπὸ τοῦ 1861 διὰ πρώτην φορὰν ἐπετράπη ἡ μεταφορὰ αὐτῆς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Ρώμης μετὰ φαντασμαγορικῆς νυκτερινῆς πομπῆς μέχρι τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Πέτρου ἔνθα ἐξετέθη ἐπὶ τριήμερον. Ἡ εἰκὼν αὕτη φέρεται ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ὡς *ἀχειροποίητος* εἶνε σχεδὸν φυσικοῦ μεγέθους (1 μέτρ. 42Χ0 70) παριστάνουσα τὸν Χριστὸν ἐπὶ θρόνου χρυσοῦ, κεκοσμημένη διὰ λίθων πολυτίμων, καὶ θεωρουμένη ὡς φυλακτήριον τῆς πόλεως. Αὕτη, ἐκτίθεται μόνον εἰς λίαν ἐπισήμους περιστάσεις λύπης ἢ χαρᾶς τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ.

Πέντε Ἀρχιερεῖς, 6 ἀρχιμανδρῖται, 10 Προϊστάμενοι ἱερεῖς καὶ 4 διάκονοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸ συλλείτουργον, ἐνῷ οἱ Χοροὶ 4 θεολογικῶν σχολῶν ἔψαλλον ἁρμονικώτατα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν Βασιλείων ἐν τῷ παμμεγέθει ναῷ τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Πέτρου.

Ὁ Πάπας ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ Κλήρου μεθ' ὅλου τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τὸν Πατριάρχην τῆς Δύσεως καὶ κοινὸν πάντων Πατέρα σεβασμοῦ. Κατῆλθε δὲ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς παπικῆς Αὐλῆς, ὑπὸ τῶν Καρδιναλίων καὶ λοιπῶν τιτλούχων ἐν ἐπισήμῳ στολῇ. Εἰς στασίδια ἐντὸς τοῦ σωλέα παρηκολούθουν τὴν θείαν μυσταγωγίαν οἱ ἀνατολικοὶ κληρικοὶ μὴ βυζαντινὸ τυπικοῦ, φέροντες ἁπάσας τὰς λειτουργικὰς αὐτῶν στολάς. Εἰς ἰδιαίτερα θεωρεῖα παρευρίσκοντο βασιλεῖς, πρίγκηπες, τὸ διπλωματικὸν σῶμα τοῦ Βατικανοῦ, ἐνῷ πλῆθος ἄπειρον ρωμαίων καὶ χιλιάδες ξένων προσκυνητῶν κατέκλυζε τὸν ναόν. Ὁ Πάπας ἐχοροστάτησε ἀπὸ τοῦ θρόνου Του, δίδων τὴν εὐλογίαν εἰς πάντας εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς λειτουργίας, ἡ ὁποία μετὰ κατανύξεως καὶ μεγαλοπρεπείας ἐξετυλίσσετο ἐμπροσθέν Του.

Δὲν ἐσκίρτησαν ἀρά γε χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τὰ ὀστᾶ τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Βασιλείου καὶ τόσων ἄλλων Πατέρων τῆς Ἀνατολῆς μετ' εὐλαβείας φυλαττόμενα ὑπὸ τὰ θυσιαστήρια τοῦ Ἁγίου Πέτρου; Τὰ δὲ λείψανα τῶν πολιούχων τῆς Ρώμης Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τόσων ἄλλων μαρτύρων, ἁγίων καὶ Παπῶν τεθαμμένα ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου τεμένους, βλέποντα τὴν «ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» ἀναπεμπομένην τῷ Θεῷ δέησιν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, δὲν ἐπανέλαβον τὸ «ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνὸν ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό;»

Ἐμπνεόμενοι καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων, ἔχομεν σταθερὰν πεποίθησιν ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ποθητὴν ἕνωσιν, καμπτόμενος εἰς τὰς δεήσεις καὶ εἰς τὰς ἑκατέρωθεν γινομένας εὐγενεῖς προσπαθείας, καὶ οὕτω ὡς τάχιστα θὰ ἀληθεύσῃ τὸ «Μία Ποίμνη, εἷς Ποιμήν.»

ΤΟ ΕΝ ΡΩΜΗ ΙΕΡΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Ὁ Ἁγιώτατος Πάπας Ρώμης κυβερνᾷ τὴν ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ μέσον ἱερῶν Ὑπουργείων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται Ἱερὰ Συμβούλια. Ἕκαστον ἐξ αὐτῶν σύγκειται ἀπὸ ἕνα Καρδινάλιον ὡς Πρόεδρον καὶ δώδεκα ἢ καὶ πλείονας ἄλλους ὡς μέλη τοῦ Συμβουλίου, ἀπὸ ἕνα Γραμματέα Ἀρχιεπίσκοπον καὶ διαφόρους Τμηματάρχας καὶ βοηθοὺς ὑπαλλήλους. Ἐκτὸς τούτων ἐν Ρώμῃ καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν ἐκλέγονται τιμητικοὶ Σύμβουλοι μεταξὺ τῶν διακρινομένων σοφῶν καὶ εἰδημόνων τῆς ὕλης, τὴν ὁποίαν ἕκαστον Συμβούλιον πραγματεύεται. Τοιαῦτα ἱερὰ Συμβούλια ἀριθμοῦνται δώδεκα. Ὁ Πάπας ὅμως ἐπιφυλάσσει

Ἡ Α. Α. Πῖος ΙΑ'. δεχόμενος εἰς ἀκρόασιν τὸν Μακάρ. Πατριάρχην Ἀντιοχείας Δημήτριον.

ἑαυτῷ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τῶν σπουδαίων ζητημάτων, ἅτινα ὑποβάλλονται εἰς αὐτὸν παρὰ τῶν Προέδρων καὶ Γραμματέων εἰς τὰς τακτικὰς αὐτῶν ἀκροάσεις.

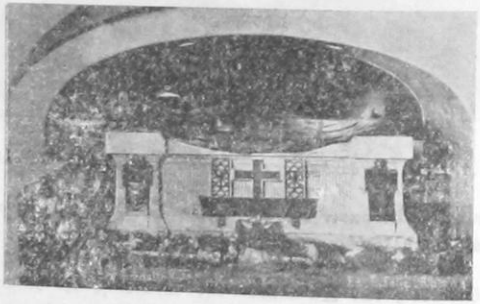
Διὰ τὰς ὑποθέσεις τῶν Καθολικῶν τῆς Ἀνατολῆς δὲν ὑπῆρχεν ἰδιαίτερον Ὑπουργεῖον, ἀλλὰ μόνον Τμῆμα Ἀνατολικῶν Ὑποθέσεων εἰς τὸ Ἱερὸν Συμβούλιον περὶ Διαδόσεως τῆς Πίστεως, συσταθὲν ὑπὸ Πίου τοῦ Θ' τῷ 1862.

Πρῶτος ὁ ἀείμνηστος Βενέδικτος ΙΕ' διὰ διατάγματος τῆς 1ης Μαΐου 1917 ἐχώρισε τὰς Ἀνατολικὰς Ὑποθέσεις καὶ ἀπέδωκεν αὐτὰς εἰς ἰδιαίτερον Ὑπουργεῖον, ὅπερ ὠνόμασε «Ἱερὸν Συμβούλιον ὑπὲρ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐ-

δωκεν εἰς αὐτὸ ἰδιαίτερον μέγαρον παρὰ τῷ Βατικανῷ Piazza Scossacavalli, ἐξωδεύσας οὐκ ὀλίγα ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ αὐτοῦ ταμείου, ὅπως διακοσμίσῃ αὐτὸ καταλλήλως καὶ προικίσῃ διὰ τῶν ἀναγκαίων. Διαφυλάττων ἑαυτῷ καὶ τοῖς Διαδόχοις τὴν πραγματικὴν προεδρείαν—οἱ Πάπαι ἔχουσι τὴν προεδρείαν μόνον δύο ἄλλων ὑπουργείων—διώρισεν ὡς ἀντιπρόσωπον ἕνα Καρδινάλιον Γραμματέα καὶ ἕνα Πάρεδρον ἔχοντα τὴν πρακτικὴν διεύθυνσιν τῶν προσώπων καὶ τῶν ὑποθέσεων. Οὗτοι βοηθοῦνται ὑπὸ τεσσάρων Τμηματαρχῶν καὶ τοῦ ἀναγκαίου προσωπικοῦ ὑπαλλήλων. Καθήκοντα Γραμματέως ἀπὸ τὸ 1922, μετὰ τὸν θανόντα θιασώτην τῆς Ἀνατολῆς Καρδινάλιον Μαρίνι, ἀνέλαβεν ὁ ἕξοχος Καρδινάλιος Ἰωάννης Τάτσι, εἰλικρινὴς φίλος τῶν ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἄλλοτε ἀρχιεπίσκοπος Νικαίας, ἀποστολικὸς Ἐπιτετραμμένος τῆς Ἁγίας Ἕδρας ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατόπιν Νούντσιος εἰς Βέλγιον καὶ Ὁλλανδίαν, Αὐλάρχης τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἐν τέλει καρδινάλιος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἡ λαμπρὰ αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴ σταδιοδρομία εἶνε ἐγγύησις ἐπαρκὴς τῆς δράσεως αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπ' ἀγαθῷ τῶν Καθολικῶν ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ διαρκὲς Συμβούλιον Καρδιναλίων ἀποτελεῖται ἐκ 15 Καρδιναλίων (1925), οἱ δὲ τιμητικοὶ Σύμβουλοι ἀνέρχονται εἰς 28. Πάρεδρος τοῦ ἱεροῦ Συμβουλίου ἀπὸ τὸ 1917 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ὁ Σεβασμιώτατος Ἡσαΐας Παπαδόπουλος, ἄλλοτε Ἐπίσκοπος τῆς ἡμετέρας Κοινότητος, μορφὴ σπανίου ζηλωτοῦ κληρικοῦ καὶ εἰλικρινοῦς ἐργάτου τῆς ἑνώσεως.

Ρώμη. Μέγαρον Συμβουλίου Ἀνατολικῶν

Τάφος τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΕ' ἐν τῷ ναῷ Ἁγ. Πέτρου.

Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ τούτου Συμβουλίου ἐξαρτῶνται πάντες οἱ Καθολικοὶ τῆς Ἀνατολῆς οἱ ἔχοντες τυπικὸν ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ καθὼς καὶ οἱ λατῖνοι εἰς τὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἀνατολικῶν. Ἑπομένως εἶνε εἰς διαρκῆ συνάφειαν μετὰ τῶν καθολικῶν πατριαρχείων, μητροπόλεων, ἀρχιεπισκοπῶν, ἐπισκοπῶν καὶ κοινοτήτων.

Οὕτω τῇ πρωτοβουλίᾳ Βενεδίκτου τοῦ ΙΕ' οἱ ἀνατολικοὶ καθολικοὶ ἀπέκτησαν ἀνεξάρτητον ὑπουργεῖον διευθῦνον τὰς ἐκκλησιαστικὰς αὐτῶν ὑποθέσεις. Ὀφείλομεν ὅθεν εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν ἀοίδιμον Ποντίφηκα, ὅστις ὑπῆρξεν ὄντως ὁ Πατὴρ τῶν Ἀνατολικῶν.

Η Α. Ε. Ο ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΤΑΤΣΗ

Γραμματεὺς τοῦ ἐν Ρώμῃ Ἱεροῦ Συμβουλίου τῶν Ἀνατολικῶν

ΝΕΟΤΗΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΣΑ ΠΕΡΙΦΡΟΝΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Χριστίνα Σ. Παπαδοπούλου Ἐγεννήθη τὴν 2 Ἀπριλίου τοῦ 1906 ἐν Καλλιπόλει, ἔνθα καὶ ἐμαθήτευσε εἰς Σχολὴν Καλογραιῶν κατὰ τὴν μικράν της ἡλικίαν. Ἡ οἰκογένειά της κατόπιν ἐγκατεστάθη ὁριστικῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Μόλις συνήφθη ἡ ἀνακωχὴ ἦρχισε νὰ φοιτᾷ εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Ste Elisabeth καὶ ἐξηκολούθησε τὰ μαθήματά της μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1923, ὅτε ἀσθενήσασα διέκοψε αὐτά. Ἦτο εὐλαβής, ἐξετέλει τακτικὰ καὶ συχνὰ τὰ θρησκευτικά της καθήκοντα, ἦτο δὲ καὶ μέλος τῆς ἀδελφότητος des enfants de Marie. Ἡ ἀσθένειά της παρετείνετο, ὅτε κατὰ Μάρτιον τοῦ 1925 ἔδειξε σημεῖα βελτιώσεως, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ καταπέσῃ πάλιν.

Βλέπουσα τὴν ὑγείαν της σοβαρῶς πλέον κλονισθεῖσαν, ἤρχισε νὰ σκέπτηται τὸν θάνατον καὶ νὰ ἑτοιμάζηται διὰ τὴν ἄλλην ζωήν· ὡμίλει δὲ περὶ τοῦ θανάτου, ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐπιγείου τινὸς ταξειδίου. Ἐζήτησε καὶ ἔκαμε γενικὴν ἐξομολόγησιν ὅλου τοῦ ἀθώου αὐτῆς βίου! Ἔτρεφε δὲ μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς νέαν ἁγίαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τὴν ἁγίαν Θηρεσίαν τοῦ θείου Βρέφους. Ἤρχισε μάλιστα καὶ ἐννεαήμερον πρὸς αὐτὴν παράκλησιν. Μίαν ἑσπέραν ὁ προϊστάμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Κοινότητος ἔφερε καὶ ἔθεσε εἰς τὸ προσκεφαλαιόν της ἁγία λείψανα τῆς Ἁγίας πρὸς τὴν ὁποίαν τόσην εἶχεν εὐλάβειαν. Τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης ἀφοῦ μετέλαβε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ὁ πατήρ της ἀφοῦ ἐζήτησε κατὰ τὸ σύνηθες τὴν θερμοκρασίαν καὶ εὗρεν αὐτὴν χαμηλήν, εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸν θάλαμόν της διὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ προκειμένου νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ «σταθῆτε», εἶπε «μὴ προχωρεῖτε, ὄγι λετε τὸ καπέλλο σας καὶ προσευχηθῆτε! δὲν βλέπετε τίποτε;» Ὁ πατήρ της παρετήρησε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἀλλά, φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα τοῦ δωματίου. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν εἰσῆλθον ἡ μήτηρ της καὶ ἡ ἀδελφή της εἰς τὰς ὁποίας ἐπανέλαβε τὰ ἴδια, καὶ προσέθηκε, βλέπω τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «la Sainte Face» ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἔλεγε «τί ὡραῖος ποῦ εἶσαι Χριστέ μου, πόσον σὲ ἀγαπῶ!» τὸ ἐπανέλαβεν ἀρκετὰς φορὰς καὶ ἔπειτα ἐζήτησε νὰ ἀσπασθῇ τὴν εἰκόνα, ἀσπασθεῖσα δὲ αὐτὴν εἶπε «ἔφυγε τώρα». Διηγήθη δὲ κατόπιν ὅτι ἡ μορφὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο γλυκεῖα ἀλλ' ὀλίγον μελαγχολική, ὅτι τὴν ἐπαρηγόρησε καὶ τῇ ἔδωκε θάρρος καὶ ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τὸ ὁράσμοῦ εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἡ μορφή του.

Μετὰ μεσημβρίαν διηγήθη τὴν ὀπτασίαν της μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας εἰς τὴν ἡγουμένην καὶ ἄλλας ἀδελφὰς τοῦ νοσοκομείου «Ἱερεμία» αἱ ὁποῖαι συχνὰ τὴν ἐπεσκέπτοντο, ἐπίσης καὶ εἰς τὸν προϊστάμενον τῆς Κοινότητος.

Ἔκτοτε ἔδείκνυε περισσότερον θάρρος ἀπέναντι τοῦ θανάτου, ἐπεκαλεῖτο συχνὰ τὴν Παναγίαν καὶ τὴν Ἁγίαν Θηρεσίαν τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ, ἐξέφθη νὰ προσφέρῃ τὴν ζωήν αὐτῆς ὡς θυσίαν πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀπήγγελλε συχνὰ ἐπίσης εἰς τὴν γαλλικὴν τὸ γνωστὸν πρὸς τὴν Παναγίαν ἆσμα «Prend mon cœur...» καὶ ἐτόνιζε ἰδίως τὸν στίχον «δός μοι πτερὰ περιστερᾶς νὰ πετάξω, καὶ ἔλα νὰ μὲ δεχθῇς εἰς τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου». «Δὲν θέλω», ἔλεγε, «νὰ μείνω εἰς τὸ καθαρτήριον καὶ παρεκάλει τὴν Παναγίαν καὶ τὴν Ἁγίαν Θηρεσίαν νὰ τὴν ὁδηγήσωσι κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν Παράδεισον. ὑπέφερε τοὺς πόνους τῆς ἀσθενείας της μὲ χριστιανικὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ φιλοσοφικὴν ἀταραξίαν χωρὶς νὰ ἔχῃ σπουδάσῃ τὴν φιλοσοφίαν

Ἦλθεν ἡ 19 Ἰουλίου τοῦ 1924. Ἐγνώριζε ὅτι ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα της. καὶ τὸ ἐφανέρωσεν ἀπὸ πρωΐας εἰς τὴν Καλογραῖαν Ε. ἡ ὁποία ἐπίσης συχνὰ τὴν ἐπεριποιεῖτο. «Σήμερον ma Sœur, εἶναι ἡ τελευταία μου ἡμέρα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ἀπομακρυνθεῖτε ἀλλὰ νὰ μείνητε μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς διὰ νὰ στηρίξητε τὴν χαροκαμένην μαμά μου». Περὶ τὴν ἑσπέραν ἀπήτησε νὰ τῇ φέρουν καὶ πάλιν διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἁγίαν κοινωνίαν καίτοι ὁ πνευματικὸς παρεκίνει αὐτὴν ν' ἀναμένῃ τὴν ἑπομένην πρωΐαν· ἀπεχαιρέτισε τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ ἰδίως τὴν μαμά της «σ' ἀφίνω γειὰ μανοῦλα μου!» καὶ δύοντος τοῦ ἡλίου ἔδυσε καὶ ἐκείνη καὶ μὲ «πτερὰ περιστερᾶς ἐπέταξε πρὸς τὴν αἰωνιότητα.»- Εἰς ὅσα διηγούμεθα περὶ αὐτῆς δίδομεν βεβαίως ἀνθρωπίνην μόνον πίστιν πλὴν πόσον εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ πίστις κάμνει εἰς τοὺς νέους νὰ περιφρονοῦν τὸν θάνατον.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΔΙ (1861-1925)

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΤΩΝ ΜΕΛΧΙΤΩΝ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Τῇ Κυριακῇ 25 Ὀκτωβρίου 1925, παραμονῇ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀπεδήμει πρὸς Κύριον ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀντιοχείας Μελχιτῶν ἑλληνοκαθολικῶν Κύριος Δημήτριος Α', τὸ γένος Κάδι.

Γόνος μαρτύρων τῆς πίστεως, εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐν Δαμασκῷ Συρίας τῇ 18 Ἰανουαρίου 1861, ὠνομάσθη δὲ κατὰ τὸ βάπτισμα Ἰ ω σ ή φ. Ἀνετράφη ἐυσεβῶς ὑπὸ τοῦ πατρικοῦ αὐτοῦ θείου καὶ τελειώσας τὰς πρώτας σπουδὰς ἐν τῇ πατρίδι, εἰς ἡλικίαν μόλις 17 ἐτῶν, ὅπως ἀποπερατώσῃ αὐτὰς καὶ ἀσπασθῇ τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον τὸ ὁποῖον ἐπεπόθει, ἐστάλη εἰς Παρισίους εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν σχολὴν Σὲν Σουλπίς. Ἐπὶ δεκαετίαν ἐπεδόθη σοβαρῶς εἰς τὴν μελέτην τῶν φιλοσοφικῶν καὶ τῆς θεολογίας, χειροτονηθεὶς διάκονος τῷ 1887 ὑπὸ Πέτρου Τζεραϊτζήρη Μητροπολίτου Καισαρείας Φιλίππου, τῇ δὲ 13ῃ Ἀπριλίου ἱερεὺς ὑπὸ Εὐθυμίου Μητροπολίτου Τύρου, διερχομένων διὰ Παρισίων.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ Πατριαρχεῖόν του, διορίζεται καθηγητὴς γαλλικῆς καὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν εἰς τὴν Σταυροπηγιακὴν Σχολὴν Βηρυτοῦ. Τῷ 1889 μετατίθεται εἰς τὴν πατριαρχικὴν σχολὴν Δαμασκοῦ ὡς ὑποδιευθυντὴς τῷ δὲ 1890 προάγεται εἰς Διευθυντὴν τῆς σχολῆς. Στέλλεται ὡς Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Ἱεροσολύμων τῷ 1896. Ἐκεῖ ἀνεκοδόμει τὴν κοινοτικὴν ἐκκλησίαν τοῦ πόθους τοῦ Ἰησοῦ καὶ δύο ἄλλα παρεκκλήσια. Τῷ 1899 στέλλεται Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος καὶ Προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας ἁγίου Ἰουλιανοῦ εἰς Παρισίους. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας ἀναπτύσσει ἐξαιρετικὸν ζῆλον διὰ τὰ πνευματικὰ καὶ ὑλικὰ συμφέροντα τῆς συριακῆς ἀποικίας. Καλεῖται εἰς Ρώμην κατὰ τὸ 1900 ὡς μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία

προηγήσασε τὴν ἐθνικὴν τῶν Μελχιτῶν Σύνοδον εἰς Γάϊν Τράζ Προχειρίζεται εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Χαλεπίου τῇ 26 Οκτωβρίου 1903 διὰ ψήφων 99 ἐπὶ 106 καὶ προσλαμβάνει ἔκτοτε τὸ ὄνομα Δημήτριος.

Βραδύτερον ἡ Α. Α. ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΕ' ἐν πλήρει Κονσιστορίῳ τοῦ Βατικανοῦ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ἐκλογῆς τοῦ Δημητρίου ὡς Πατριάρχου ἐπαινεῖ τὴν δρᾶσιν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ Δημητρίου ὡς Ἀρχιεπισκόπου Χαλεπίου. Εἰς στιγμὰς λίαν δυσχερεῖς κατὰ τὸν γενικὸν πόλεμον, ἀπέθνησκεν ὁ Πατριάρχης τῶν Μελχιτῶν Κύριλος ὁ 8ος τῇ 10 Ἰανουαρίου 1916. Τόσον ἡ Ρώμη ὅσον εἰ συναθροισθέντες Ἐπίσκοποι ὑποδεικνύουν ὡς Τοποτηρητὴν τὸν Δημήτριον. Τέλος τῇ 24ῃ Μαρτίου 1918 κατορθοῦται ἡ συγκέντρωσις ὅλων τῶν Ἐπισκόπων εἰς Σαρβᾶ τῆς Συρίας πρὸς ἐκλογὴν νέου Πατριάρχου. Παμψηφεὶ ἐξελέγη Πατριάρχης Ἀντιοχείας τῇ 29ῃ Μαρτίου 1918. Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ περιγράψῃ τις, ἔστω καὶ διὰ βραχέων τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Πατριαρχείαν τοῦ Δημητρίου τόσον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ ἐσωτερικῶς ὅσον διὰ τὰς ἐξωτερικὰς αὐτῆς σχέσεις. Τὸ ταπεινὸν τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ ἀπέκτησε τὰς συμπαθείας πάντων καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν Κυβερνώντων τὰ πολιτικὰ ἐθαυμάζετο διὰ τὴν φρόνησιν καὶ προνοητικότητα. Τὸ διακριτικὸν τοῦ βίου αὐτοῦ συνοψίζεται εἰς δύο λέξεις *εὐλάβεια* καὶ *ἐργασία*.

Ἡ πολιτικὴ κατάστασις ἐν Συρίᾳ καὶ οἱ νέοι κίνδυνοι τοῦ ποιμνίου του μεγάλως συνεκίνησαν τὴν εὐαίσθητον αὐτοῦ καρδίαν καὶ συνετέλεσε βεβαίως εἰς τὴν ἐπίσπευσιν τοῦ μοιραίου. Δημήτριος ὁ Α΄. τῇ παραμονῇ τῆς ὀνομαστικῆς αὐτοῦ ἑπετείου προσεκαλεῖτο εἰς τὴν οὐράνιον ἑορτὴν ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἁγίου καὶ προστάτου αὐτοῦ.

«Ἡ ἡμετέρα Κοινότης εὐχομένη ὁλοψύχως ἀντάξιον Διάδοχον τῇ βαρυαλγούσῃ ἀδελφῇ Κοινότητι τῶν Μελχιτῶν πέμπει δεήσεις πρὸς τὸν Κύριον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Προκατόχου ἀνακράζουσα Δημητρίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας, αἰωνία ἡ μνήμη!»

ΠΙΚΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Βλέπω στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ
ἕνα μικρούτσικο καλύβι·
ἡ στέγη του ἡ ταπεινὴ
τὶ τάχα κάτω της νὰ κρύβῃ;

Βλέπω στὸ δρόμο τὸν πλατὺ
παλάτι μαρμαροχτισμένο·
ἡ πόρτα του ἡ ἀρχοντικὴ
τὶ νὰ κρατῇ τάχα κλεισμένο;

Τοῦ κάκου τὸ γυρεύει ὁ νοῦς
π'ὅλο τὸν κόσμο τὸν γυρίζει·
τὸ ξέρει μόνον ἡ καρδιὰ
ποῦ κάθε μυστικὸ γνωρίζει.

Καὶ στὸ καλύβι τὸ φτωχὸ
καὶ στὸ μεγάλο τὸ παλάτι
πεθαίν'ἡ ὥμορφη χαρὰ
πάνω στοῦ πόνου τὸ κρεβάτι.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐντὸς ὡρῶν τινων θὰ ἀρχίσωμεν τὸ νέον ἔτος. Ὦ! πόσον γρήγορα διέρχεται ὁ καιρός! Ἀλλοίμονον! Δὲν θὰ εἴπωμεν ὅτι λυπούμεθα δι' αὐτό; Θεέ μου! δὲν λαποῦμαι τὸν χρόνον ποῦ φεύγει μήτε τίποτε ἀπὸ ὅσα μᾶς ἀφαιρεῖ· διότι δὲν ἀξίζει ὁ κόπος νὰ ἀφοσιωθῇ τι εἰς ἕνα χείμαρρον. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νὰ λυπώμεθα καὶ νὰ στρέφωμεν καὶ πάλιν νὰ βλέμμα πρὸς τὴν ζωήν, εἶναι αἱ κεναί, αἱ ἄχρηστοι, αἱ χαμέναι διὰ τὸν οὐρανὸν ἡμέραι.

Ποῦ θὰ εὑρίσκωμαι τοιαύτην ἡμέραν, τοιαύτην ὥραν, τοιαύτην στιγμὴν τὸ προσεχὲς ἔτος; Θὰ ἤμαι ἐδῶ, ἀλλαχοῦ, ἐκεῖ κάτω ἢ ἐπάνω; Ὁ Θεὸς μόνον τὸ γνωρίζει καὶ εὑρίσκομαι ὁ δυστυχὴς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ μέλλοντος ἕτοιμος νὰ ὑποστῶ πᾶν ὅτι εἶναι ἐνδεχόμενον.

Διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τις τὸ μέλλον διαφόρων πραγμάτων, πρέπει νὰ εἶναι ἅγιος ἢ προφήτης. Θεωρῶ λοιπὸν ὡς εὐεργέτημα τῆς Θείας Προνοίας νὰ μὴ δύναμαι νὰ παρατηρήσω μακρύτερον ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ διέρχομαι. Ἐὰν δὲν ἤμεθα τόσον περιωρισμένοι ἀπὸ τὸ παρόν τί θὰ ἀπεγίνετο ἡ ψυχὴ μὲ τὰς δειλίας της καὶ τὰς θλίψεις της.

Πόσον δὲν ὑποφέρομεν μὲ μόνον τὸ προαίσθημα; τὴν σκιὰν αὐτὴν τοῦ μέλλοντος, ὅταν διέρχηται ἐπὶ τῆς ψυχῆς;

Αὔριον, εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν δώρων, θὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὰ ἰδικά μου ἀπὸ τὸν Οὐρανόν. Λαμβάνω ἀπὸ ἐκεῖ ὅλα διότι τῇ ἀληθείᾳ εὑρίσκω εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πολὺ ὀλίγα πράγματα τῆς εὐαρεσκείας μου.

Ὅσον περισσότερον μένω εἰς τὴν γῆν τόσον ὀλιγώτερον εὐχαριστοῦμαι δι' αὐτὸ βλέπω ἄνευ λύπης νὰ διέρχωνται τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα εἶναι τόσα βήματα πρὸς τὴν ἄλλην ζωήν. Δὲν εἶναι ἡ θλῖψις ἡ ὁποία μὲ ἀναγκάζει νὰ σκέπτωμαι τοιουτοτρόπως, εἶναι τὸ κακὸν τοῦ τόπου μας τὸ ὁποῖον στενοχωρεῖ πᾶσαν ψυχὴν ἀτενίζουσαν πρὸς τὸν Οὐρανόν.

ΘΑ ΙΔΩΜΕΝ

Δὲν εἶχε κλέψει, οὔτε φονεύσει. Δὲν ἠπάτα ποτὲ οὔτε μίαν δεκάρα τοὺς προμηθευτάς του, ὅταν τοὺς ἐξώφλει. Ποτέ του δὲν εἶχεν ἐπιπλήξει τὴν σύζυγόν του, ἢ περιπαίξει τὴν πενθερά του—ὢ! τί μικρὸν πρᾶγμα!—ἥσυχος εἰ τὴν συνείδησιν, εὐχαριστημένος τῷ πνεύματι, ἐκτιμώμενος ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του. Τοιαύτη ἦτο ἡ ἠθικὴ ἀπολογία τοῦ κ. Χαΐδᾶ, συνταξιούχου ὑπαλλήλου.

Τὸ θερμόμετρον των θρησκευτικῶν του πεποιθήσεων ἐδείκνυε πάντοτε ἀμεταβλήτως μηδέν.

Ὄχι πόλεμον, ὦ! ὄχι πόλεμον πρὸς τοὺς ἱερεῖς, οὐδέποτε! Ἀπεστρέφετο τὴν φρικώδη αὐτὴν διασκέδασιν, τὴν ὁποίαν εὗρισκεν ἠλιθίαν.

Ἀλλὰ δὲν ἐσύχναζε ποτὲ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἦτο οὐδέτερος· διατί ὄχι; Καὶ τὸν ηὐχαρίστει πολὺ νὰ εἶνε οὐδέτερος. Τὸ τοιοῦτον ἦτο εὔκολος ἀσχολία καὶ ἐξ ἄλλου δὲν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἀναλύῃ τοὐλάχιστον μίαν φορὰν τὸ ἔτος τὴν συνείδησίν του εἰς τὴν ἐξομολόγησιν!

Ἐὰν ὑπάρχῃ Θεός, οὐρανὸς καὶ κόλασις, πράγματα τὰ ὁποῖα οὐδεὶς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἀποδείξῃ, θὰ ἔχωμεν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ τὸ ἴδωμεν, ἔλεγεν.

Ὦ! τί ἀγαθὸς ἄνθρωπος ποῦ ἦτο ὁ κ. Χαΐδᾶς.

Ἔζη στενοχωρημένος τοιουτοτρόπως, κινῶν ὅμως τὸν θαυμασμὸν τῶν γειτόνων του. Τύπος ἀνθρώπου μὴ διεφθαρμένου, ἀληθὲς παράδειγμα «καλοῦ συζύγου καὶ καλοῦ πατρός».

Μετέβαινεν εἰς τὴν λέσχην, εἰς τὸ σφαιριστήριον, ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδας. Ἄφινε κυριολεκτικῶς ἐλευθέρας τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν κόρην του νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς φιλανθρωπικὰ ἔργα, νὰ συλλέγουν δοκηθείας διὰ τοὺς πτωχούς.

Ὦ, τὸν ἀγαθόν, τὸν ἄξιον κ. Χαΐδᾶν! Εἶχεν εὐρείας ἰδέας, ἐχαιρέτα εὐγενικῶς τοὺς ἱερεῖς, ὅταν τοῦ παρουσιάζετο ἡ εὐκαιρία, διότι εἶχε διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως φρονίμους ἀντιλήψεις.

Τέλος ἔζη σημερινὴν ζωήν, ἐγκαταλείπων εἰς τοὺς ἰδικούς, τὴν φροντίδα νὰ ἐνασχοληθοῦν μὲ τὰ δύσκολα προβλήματα τῆς ἄλλης ζωῆς, βλέπων τοιουτοτρόπως τὸ θέαμα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν φροντίζει πόθεν ἦλθεν, ὁ ὁποῖος ἀψηφᾷ τό τί εἶναι καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ γνωρίζῃ ποῦ μεταβαίνει.

Εἶχεν ἐξ ἄλλου ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἀποθάνῃ ὅπως ἔζησε, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ τις νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν παροῦσαν ζωήν. Ἤθελε νὰ ἀποθάνῃ ὡς σοφός!

Ἡ καλὴ συνείδησις, ἔλεγε, εἶναι ὁ καλλίτερος σύντροφος ἀποθνήσκοντος.

Εἶχεν ὅμως ἰδιαίτερον τρόπον νὰ ἐξηγῇ τὴν καλὴν συνείδησιν, διάφορον ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίον δίδουν οἱ νόμοι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλ' ἦτο τόσον καλὸς τόσον ἄξιος, τόσον τίμιος ἄνθρωπος ὁ κ. Χαΐδᾶς!

Ὁ Θάνατος ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν σέβεται οὔτε ἡλικίαν, οὔτε καταγωγήν, οὔτε δυστυχίαν, οὔτε εὐχάριστον καὶ ἥσυχον ζωήν, ὁ θάνατος ἐκέρδιζε καθ' ἡμέραν ἔδαφος ἐπάνω του. Ἠσθάνετο ὅτι ἐνῷ ἐγήρασκεν, ἡ ζωή του ἐξέλειπεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Πλὴν καθ'ἡμέραν ἡ ψυχή του κύπτουσα ἐφ'ἑαυτῆς εἶχε σαφεστέραν αἴσθησιν τοῦ μυστηριώδους «κατόπιν», τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ σκεφθῇ χωρὶς νὰ φρικιάσῃ.

Ὁ κ. Χαΐδᾶς ἠσθάνετο πέριξ αὐτοῦ νὰ ἐξαπλοῦται μεγίστη ἠρεμία, ἡ ὁποία ἐπέρχεται μὲ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀποχωρίζονται, ὅταν πλησιάζωμεν εἰς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς, συναισθήσεις ἀναπορεύκτους μελαγχολίας, θλίψεις τῆς ψυχῆς.

Ἦτο ὀλίγον ὅπως ὁ περιπατητὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται ἀποτόμως τοῦ θορύβου τῆς πόλεως καὶ εὑρίσκεται μόνος πρὸ τῆς φύσεως, ἐντὸς τῆς μυστικότητος τῆς σκιᾶς καὶ τῆς νυκτός.

Ὁ κ. Χαΐδᾶς ἐφαίνετο σχετικῶς ἤρεμος. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ μία λέξις, μία ἰδέα διέρχεται εἰς τὸν νοῦν του ὡς ἀστραπή, ἡ φωτεινὴ λέξις ἡ ὁποία ταράσσει τὴν σκοτίαν τοῦ πνεύματος: «Ὁ Θεός».

Τοῦτο καθίσταται ἐνόχλησις, ἡ ὁποία ἐπισκέπτεται συχνάκις τὸ πνεῦμα. Ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς ἐμμένων εἰς τὰς ἰδέας του ἀπεμάκρυνε τὰ βλέμματά του καὶ κατὰ βούλησιν ἐτυφλοῦτο.

Ἡ ἀσθένεια τὸν κατέλαβε· ἡ τελευταία του στιγμὴ ἔφθασε.

Ὄχι ἱερέα, πάντοτε ἐψιθύριζε μὲ τὴν πνιγμένην φωνήν του... ὄχι ἱερέα... Θὰ ἴδωμεν... ἀργότερον...

Καὶ οἱ συγγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἦλθον νὰ τὸν παρηγορήσουν—ὦ ἐσχάτη εἰρωνεία!—ἐπανέλαβον παρὰ τὴν θέλησιν τῆς συζύγου καὶ τῆς κόρης του: ὄχι, ὄχι ἱερέα... ὄχι ἀκόμη!.

Ἡ συμφόρησις ἐπεράτωνε τὸ ἔργον της, ὁ θάνατος ἐξηπλοῦτο εἰς τὴν καρδίαν του τὴν περιέσφιγγε καὶ τὴν κατέβαλλε.

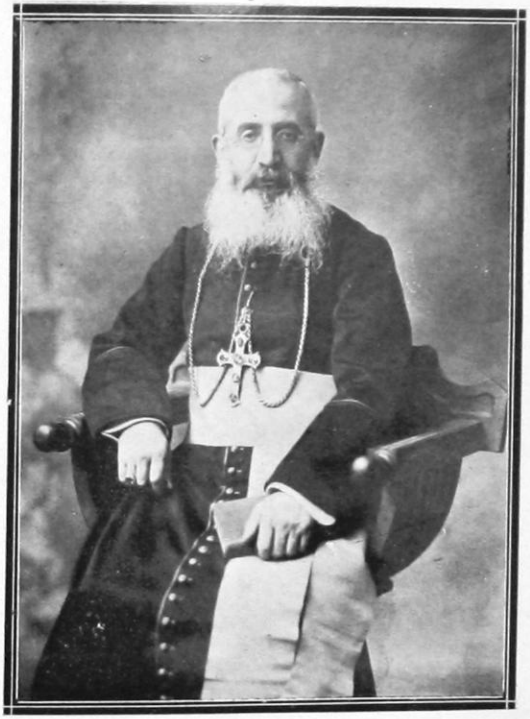
Ὁ ἱερεὺς — παρὰ τὴν θέλησιν ὅλων—προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν δύο γυναικῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς σωτήρ.

Γρήγορα, γρήγορα, μόλις εἶναι καιρός!

Ὁ ψυχορραγῶν τοῦ τείνει τὰς δύο χεῖρας, τοῦ κάμνει σημεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του, τὸν ἱκετεύει μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διότι ἡ γλῶσσά του ἦτο παράλυτος. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην εὑρίσκει ὅτι ἦτο καιρός... Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ὑπέρυθροι ἐκ τοῦ αἵματος, τὰ χείλη του δὲν προέφερον παρὰ μόνον σκιὰς τῶν λέξεων.

Ὁ Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ὑψώνει τὴν χεῖρα, ἀπαγγέλλει ὑπερτάτην συγχώρησιν καὶ παρατηρεῖ ὅτι συγχωρεῖ ἓν πτῶμα!

Ὦ Θεέ μου! ποῦ κατέταξας τὴν ψυχὴν ταύτην;

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Ἀρμενοκαθολικοῦ Πατριαρχίου
Σεβασμιώτατος Κύριος ***ΝΑΖΑΙΑΝ***

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΥΡΙΩΝ ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΤΟ 1917, ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΘΕΙΣΑ ΤΟ 1923

Σκοποὶ τῆς Ἀδελφότητος.— Ἡ διὰ τοῦ καλοῦ παραδείγματος τῆς συνεργασίας καὶ ἡ διὰ τῆς προσευχῆς ἐπίσπευσις τῆς Ἑνώσεως ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς Ἁγίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὑλικὴ ὑποστήριξις τῶν πτωχῶν.

Μέσα.— Καθημερινὴ προσευχὴ τῶν μελῶν ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀκρόασις ἀπὸ κοινοῦ τῆς θείας λειτουργίας ἑκάστην τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ μηνὸς ὑπὲρ τοῦ ἰδίου σκοποῦ, καὶ εἰ δυνατόν, κατ'αὐτὴν Μετάληψις τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ὑφ'ὅλων τῶν Μελῶν. Διάδοσις ἐν ταῖς συνομιλίαις τῆς εὐγενοῦς ἰδέας τῆς Ἀδελφότητος ὅλων τῶν Χριστιανῶν.

Ἵδρυσις ἐργαστηρίου ἔνθα ἐναλλὰξ τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος προσφέρουσι τὴν ἐργασίαν των ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἀμφίων τῆς Ἐκκλησίας.

Μέλη.— 1ον. Μέλη ἐνεργά. Κυρίαι Καθολικαὶ ὑπερβαίνουσα τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν.

2ον. Μέλη βοηθητικά. Πᾶσα κυρία ἀνεξαρτήτως δόγματος, ἐπιποθοῦσα τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ βοηθήσῃ τοὺς πάσχοντας.

Ὑποχρεώσεις τῶν Μελῶν.— Ἄμεμπτος χριστιανικὴ διαγωγή. Καθημερινὴ προσευχὴ ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν Χριστιανῶν. Παρουσία εἰς τὴν Λειτουργίαν τοῦ μηνός. Συχνὴ Κοινωνία ὑπὲρ τοῦ ἰδίου σκόπου.

Ἐγγραφὴ εἰς τὴν Ἀδελφότητα ἑνὸς τοὐλάχιστον νέου μέλους. Ἅπαξ τοῦ μηνός, ῥαπτικὴ ἐργασία ἐν τῷ Ἐργαστηρίῳ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Συνδρομὴ ἐτησία γρόσια 100 πληρωνόμενα καὶ εἰς δόσεις.

Ἕδρα καὶ Διεύθυνσις τῆς Ἀδελφότητος:

Καθολικὴ Ἐκκλησία ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ Πέραν (Χαμὰλ-Μπασῆ 72)

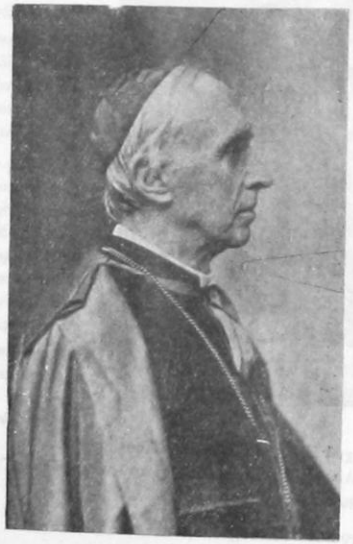
ΛΕΗΣΙΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Θεὲ Παντοκράτωρ καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὁ Θεὸς τῶν φώτων, ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ὁ θέλων τοὺς πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν ὁ ἐξαποστείλας τὸν Μονογενῆ σου Υἱὸν εἰς τὸν κόσμον ἵνα ῥύῃ τὸ μεσότοιχον τῆς ἁμαρτίας καὶ λύσῃ τὴν ἔχθραν καὶ ἑνώσῃ καὶ συμφιλιώσῃ τὰ διεστῶτα· ὁ πέμψας τὸν Ἅγιον παιδά σου Ἰησοῦν ὅπως ζητήσῃ καὶ εὕρῃ καὶ ἐπαναγάγῃ τὸ πλανώμενον, ὡς καλὸς Ποιμήν, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, διδων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς, φιλάνθρωπε καὶ πανάγαθε Κύριε, ἐπάκουσον καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δεομένων σου καὶ ἐλθὲ εἰς ἀναζήτησιν τῶν κεχωρισμένων ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ κάλεσον αὐτοὺς εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ ἕνωσον αὐτοὺς τῇ Ἁγίᾳ σου Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, πρεσβείαις τοῦ μεγάλου Ἱεράρχου Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου καὶ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου. Ἀμήν.

ΣΗΜ. Ἀντὶ αὐτῆς αἱ μὴ ἀναγινώσκουσαι ἅπαξ τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ εἰς τὸ τέλος τὴν ἐπίκλησιν "Ἅγιε Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τῶν διεστραμμένων ἀδελφῶν,,

Η Α. Ε. Ο ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΜΕΡΣΙΕ

ΠΡΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ (ἴδ. σελ. 111)

Ο ΝΕΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

Η Α. Θ. Π. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο Γ΄.

Ὁ Ρωμαῖος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βασίλειος ὁ Γ΄ ἐγεννήθη ἐν Σκουτάρει Κωνσταντινουπόλεως τῇ 15 Ἰανουαρίου 1840. Συνεπλήρωσε τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς τῷ 1871. Τῷ 1872 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς θεολογικῆς σχολῆς Χάλκης. Διέμεινε ἐπὶ ὀκταετίαν. Τῷ 1880 μετέβη εἰς Εὐρώπην πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του. Ἐπιστρέψας τῷ 1884 διορίζεται διευθυντὴς τῆς ἐν Βαλατᾷ τότε ὑπαρχούσης ἱερατικῆς σχολῆς. Μετὰ τετραετίαν ἐξελέγη μητροπολίτης Ἀγχιάλου τῇ 8 Αὐγούστου 1889. Ἐστάλη εἰς διαφόρους τιμητικὰς ἀποστολάς. Τῷ 1910 προήχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Πελαγωνείας, κατόπιν εἰς τὴν τῆς Νικαίας τῷ 1910 ἐξ ἧς καὶ ἐξελέγη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τῇ 13ῃ Ἰουνίου 1925 διὰ 13 ψήφων.

Π. ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ ΧΑΪΔΑΡΙΔΗΣ

Μ. Οἰκονόμος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐπισκοπῆς.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Κοινότητος εἶναι ἀνοικτὸν καθ'ἑκάστην ἀπὸ 10-12 πλὴν τῶν Κυριακῶν, Παρασκευῶν καὶ ἐπισήμων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἑορτῶν.

Τὰ Ἐνοριακὰ Γραφεῖα ἐργάζονται καθ'ἑκάστην ἀπὸ 10-12 πλὴν Κυριακῶν, Παρασκευῶν καὶ ἐπισήμων Ἑορτῶν. Διὰ θρησκευτικὰς ὑποθέσεις πάντοτε ἀνοικτά.

ΑΣΤΕΙΑ

Ζωηρὰ ὁμιλία περὶ ζωγραφικῆς προχθὲς παρὰ τῷ κ. Ν.

—Ἐμὲ, λέγει τις σοβαρῶς μὲ ἀρέσουν πρὸ πάντων τὰ χρώματα. Ἐν τούτοις σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἡμέραν τινα μία εἰκὼν μὲ ἔκαμε νὰ κλαίω ἐπὶ δέκα λεπτά.

—Ἦτο λοιπὸν πολὺ συγκινητικὸν τὸ θέμα της;

—Καθ'ὅλου, ἀλλ'ἦτο πολὺ μεγάλο καὶ ἐξεκαρφώθη . . . καὶ μοῦ ἔπεσε ἐπάνω στὸ κεφάλι.

Εἷς μέθυσος κλονούμενος πίπτει βιαίως ἐπί τινος διαβάτου.

Οὗτος ὠργισμένος:

—Αἴ δὲν βλέπεις πῶς εἶναι ἔμπρός σου ἄνθρωπος;

Ὁ μέθυσος ὅστις διπλᾶ βλέπει.

—Ἴσα ἴσα, ἤθελα νὰ περάσω ἀνάμεσα στοὺς δυώ σας.

Μεταξὺ ἰατροῦ καὶ ἀσθενοῦς.

—Λέτε λοιπὸν ὅτι ἐξακολουθῆτε νὰ ὑποφέρετε ἀπὸ τὸ στομάχι;

—Ναὶ, ἰατρὲ, ὑποφέρω.

—Μὰ ἠκολουθήσατε κατὰ γράμμα τὴν συμβουλήν μου;

—Μάλιστα ἰατρὲ. Καθὼς μὲ διεταξατε, δὲν καπνίζω παρὰ μόνον μετὰ τὸ φαγητόν.

—Πῶς δηλαδὴ;

—Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἕως εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ ἑσπέρας καὶ ἀπὸ τὰς ὀκτὼ πάλιν ἕως εἰς τὰς δώδεκα.

Ἐν ξενοδοχείῳ.

—Νὰ σοῦ'πῶ κὺρ ξενοδόχε, αὐτὴ ἡ πετσέτα εἶνε πολὺ ἀκάθαρτη.

Ὁ ξενοδόχος ἔκπληκτος.

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ'εἶσθε πολὺ δύσκολος. Περισσότεροι ἀπὸ 40 κύριοι ἐσπογγίσθησαν σήμερον εἰς αὐτὴν καὶ εἶσθε ὁ πρῶτος ποῦ κάμνετε παρατήρησιν.

—Ποίους κλάδους τῆς παιδείας ἐπιμελεῖσθε εἰς τὸ σχολεῖον σας; ἐρωτᾷ ὁ ἔπαρχος τὸν διδάσκαλον μικρᾶς τινος πόλεως.
—Τοὺς κλάδους τῆς καρυδιᾶς καὶ ἀπιδιᾶς, ἀπήντησεν οὗτος, διότι χωρὶς αὐτοὺς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βάλῃ γνῶσι 'στὰ ἀγριοπαιδα.

Κηδεία διέρχεται τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως.
Ἐρωτᾷ τις ἕνα τῶν παρακαλουθόντων.
—Κηδεία εἶναι; — Μάλιστα νομίζω. — Σημαντικὸν πρόσωπον;
—Πιστεύω — Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀποθανών;
—Ὁ κύριος ἐκεῖνος ποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸ φέρετρον.

Κάμε νὰ τρομάξω, ἔλεγεν ὁ Δ. πρὸς τὸν Κ.
—Διὰ ποῖον λόγον;
—Ἔχω λόξιγκα, καὶ ἂν ἔξαφνα τρομάξω, θὰ μοῦ περάσῃ ἀμέσως.
Μετὰ ὀλίγην ὥραν ὁ Κ. πρὸς τὸν Δ.
—Ἀλήθεια! νὰ σοῦ πῶ . . . δάνεισέ μου πενῆντα λίρας.
—Α! . . . εὐχαριστῶ, μοῦ πέρασε.

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν:
—Σοφία, τὸ ζουμὶ ποῦ μοῦ ἔφερες εἶνε κρύο· ἔλα παρ'το ἀπὸ'δῶ.
—Ὤ, κυρία, πῶς γίνεται; ἐγὼ ὅταν τὸ ἔφερνα τὸ ἐδοκίμασα κι'ἦταν ζεστό.
—Πῶς; ἐδοκίμασες τὸ ζουμί μου;
—Δὲν τῶβαλα στὸ στόμμα μου· ἔβαλα μόνον μέσα τὸ δάκτυλό μου.

Πονηρὸς χωρικὸς ἔχων ἀνάγκην νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν ἤκουσε τὸν ἐκεῖ μένοντα Σ. νὰ λέγῃ ὅτι ἐσκόπευε καὶ αὐτὸς νὰ καταβῇ εἰς τὴν πόλιν τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὸ δικό του ἁμάξι. Πλησιάζει λοιπὸν καὶ τὸν παρακαλεῖ μὲ ὅλον τὸ σέβας νὰ τοῦ κάμῃ μίαν χάριν.
—Εὐχαρίστως λέγει ὁ ἀγαθὸς Σ., λέγε, φίλε μου τί θέλεις;
—Θὰ μὲ ὑποχρέωνες πολὺ νὰ πάρῃς μιὰ κάππα μὲ τ'ἁμάξι στὴν πόλι.
—Καλὰ τὴν παίρνω· μὰ ποῦ θὰ τὴν ἀφήσω, ἅμα φθάσω;
—Ὤ, ὅσο γιὰ αὐτὸ μὴ σὲ μέλει· γιατὶ θὰ βρίσκωμαι ὁ ἴδιος μέσα 'στὴ κάππα.

Ὁ μαθητὴς Κ. ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διδασκάλου μὲ φιάλην οἴνου εἰς τὰς χεῖρας.
Διδ.— Τί φέρνεις αὐτοῦ μικρέ;
Μαθ.— Πολλοὺς ἀσπασμοὺς ἀπ'τὸν μπαμπά· μὲ ἔστειλε νὰ σᾶς φέρω τὴν μπουκάλα αὐτὴ τὸ κρασὶ νὰ τὴν πιῆτε 'στὴν ὑγειά του.
Διδ.— (Λαμβάνων τὴν φιάλην) Πὲ του γιατὶ νὰ πειράζεται καὶ νὰ μπαίνει σὲ ἔξοδα;
Μαθ.— Καθόλου, κὺρ Δάσκαλε. Καὶ τοῦ μπαμπᾶ τὸ χάρισαν, ἀλλὰ τὸ ἤθελε ξηνισμένο.

Ἐλαφρυντικὴ περίστασις.
—Κατηγορούμενε, ὁμολογεῖς ὅτι ἐκακοποίησας τὴν Μαρίαν . . συλλαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ξερριζώσας ὅλας αὐτῆς τὰς τρίχας;
Κατηγορούμενος— Μάλιστα, κύριε δικαστά, ἀλλὰ τὰ μαλλιὰ της ἦταν ψεύτικα.

Φιλάργυρος μεταβαίνει εἰς ὀδοντοϊατρὸν, ἵνα τοῦ ἀποσπάσῃ δύο πάσχοντας ὀδόντας.
—Πόσο θέλεις; ἐρωτᾷ τὸν χειροῦργον πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν.
—Δέκα φράγκα τὸ πρῶτον καὶ πέντε τὸ δεύτερον.
—Αἴ τότε, βγάλε μου μόνον τὸ δεύτερο· ἄλλη φορὰ βγάνω καὶ τἄλλο.

Χωρικὸς κληρωθεὶς στρατιώτης, ἀπέρχεται τοῦ χωρίου ἵνα καταταχθῇ ἐν τῷ στρατῷ.
—Καὶ σὲ πιό σύνταγμα θὰ καταταχθῇς; τὸν ἐρωτᾷ τις.
—Ὁ Γιάννης ὁ ἐξάδελφός μου εἶναι 'στὸ 5ον, πάω κ'ἐγὼ 'στὸ 6ον . . νἄμαστε κοντά!

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἰανουάρ.	1	Περιτομὴ καὶ Ἁγ. Βασιλείου
Ἀπριλίου	5	Δευτέρα τοῦ Πάσχα (ν. η.)
	13	Σεκὲρ Μπαϊράμ (Μουσουλμ.)
	23	Ἵδρυσις τῆς Μεγ. Ἐθνοσυνελεύσεως
Μαΐου	3	Δευτέρα τοῦ Πάσχα (π. η.)
	13	Ἀναλήψεως (ν. η.)
	24	Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς (ν. η.)
Ἰουνίου	10	Ἀναλήψεως (π. η.)
	19	Κορμπὰν Μπαϊράμ (Μουσουλμ.)
	21	Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς (π. η.)
Ἰουλίου	23	Σύνταγμα
	24	Ὑπογραφὴ τῆς Εἰρήνης
Σεπτεμ.	1	Ιομ Κιππούρ (Ἰσραηλ.)
	10	Ἀρχὴ 5687 (Ἰσραηλ.)
	29	Μεβλοὺδ (Μουσουλμ.)
Ὀκτωβ.	29	Ἀνακήρ. Τουρκικῆς Δημοκρατίας
Δεκεμβρ.	25	Γέννησις Ἰησοῦ Χριστοῦ

HARTY'S STORES

27, Tepe Bachi, Pera,

CONSTANTINOPLE

Telegrams . . Harty Store, Constantinople.

Telephone . . . . . Pera 1998.

English, French and American

"HIGH-CLASS"

GROCERIES, PROVISIONS,

WINES and SPIRITS

BANQUE BELGE POUR L'ETRANGER

Société Anonyme fondée en 1902

Filiale de la Société Générale de Belgique

Capital: frs. 100.000.000 Réserves: frs. 24.000.000

Siège Social: 66, Rue des Colonies, Bruxelles

SUCCURSALES ET AGENCES

Angleterre - LONDRES — France - PARIS — Allemagne-COLOGNE
Roumanie - BUCAREST, BRAILA—Turquie - CONSTANTINOPLE
Etats-Unis - NEW-YORK
Chine - PEKIN, SHANGHAI, TIENTSIN, HANKOW
Egypte - LE CAIRE, ALEXANDRIE

Bureaux cotonniers (ne traitant pas directement avec l'étranger)
Tantah, Zagazig, Beni-Sauef, Mehalla-El-Kebir, Magaga Minieh, Minel-El-Ganch, Fayoum

Succursales de Constantinople: GALATA-STAMBOUL

Toutes Opérations de Banque

ΜΕΓΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

"Η ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ„ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ

ΚΑΛΙΟΝΔΖΗ ΚΟΥΛΟΥΚ ΑΡ. 12-14 ΤΗΛ. ΠΕΡΑ 356

Ἅπαντα τὰ εἴδη ἀποικιακῶν· τελεία σαρκιουτερὴ· ἐκλεκτὰ τυριὰ·
Μεγάλη Συλλογὴ εἰδῶν διὰ διαβητικοὺς· προμήθεια ξύλων καὶ καρβούνων
Ἀποστολὴ κατ' οἶκον εἰς ὅλας τὰς νήσους καὶ παράλια μέχρι Ἁγ. Στεφάνου

TIMAI ΛΑΪΚΑΙ

GRANDE EPICERIE

"BAZAR POPULAIRE„ DE TANASSE

KALIONDJI KOULOUK N. 12-14 TÉLÉPHONE PÉRA 356

Magasin de stock d'épicerie de produits locaux et européens
Toutes sortes de pâtes alimentaires à l'usage des diabétiques.
Grande vente de Combustibles
Livraison à domicile, à toutes les îles et banlieu.

PRIX POPULAIRES

AU MÉNESTREL

Magasin de Pianos, Musique et Instruments de Musique

FERNAND COMENDINGER

Ancienne Maison A. COMENDINGER fondée en 1850
347, GRAND'RUE DE PÉRA, 347
Assortiment complet de Musiques Classique et Moderne

Dépositaire exclusif des célèbres Pianos:
C. Bechstein—Rnd. Ibach—Sohn—Krauss de Stuttgart—Gaveau de Paris etc. . .
Location, accords et réparations artistiques de pianos.

MADAME JEAN SIOTI

CORDONNIÈRE

PÉRA, Passage d'Europe, 10

MAISON JAPONAISE

FUJIYAMA & NAKAMOURA

Grand'Rue de Péra, 140 (près du Ciné Opéra)
Porcelaines, Services à thé, tasse à café, Boîte en laque, Paravents, Plateaux, Jouets d'Enfants Articles en métal, Toile pour ornement de mur. Spécialité d'articles de Carnaval.
Soieries Pongé et Crêpe de Chine de toutes les couleurs lavable, Cotonnades.
Riche Assortiment, Prix modérés.
Vente en gros et en détail

ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΦΟΖΙΓΙΑΜΑ ΚΑΙ ΝΑΚΑΜΟΥΡΑ

Μεγάλη Ὁδὸς, Πέραν, 140—(πλησίον τοῦ Σινὲ Ὀπέρα)
Πορσελάναι, σερβίτσια διὰ τέϊον, φ υτζάνια τεΐου καὶ καφὲ. Κουτιὰ λούσου, Παραβάντια, Δίσκοι, Μετάλλινα εἴδη, Παιγνίδια διὰ παιδιὰ, χαλάκια πρὸς ἐξωραϊσμὸν τῶν τοίχων, Συλλογὴ εἰδῶν διὰ καρναβάλια.

Μεταξωτὰ πονζὲ καὶ κρὲπ'ντὲ Σὶν διαφόρων χρωμάτων καὶ πλυνόμενα. Βαμβακερὰ

Πλουσία συλλογή. Τιμαὶ συγκαταβατικαί.
Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ "ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ,,
ΠΕΡΑ, 102-108 ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΟΣ ΣΙΝΕ-ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓ
ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΕΥΓΕΝ. Γ. ΛΑΟΥΝΑΡΗ
Ἀνθοδέσμαι διὰ γάμους, στέφανα διὰ κηδείας, διακοσμήσεις σαλονίων δι'ἑσπερίδας κ. λ. π.
Ἕτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ
Τηλέφωνον : Πέραν 919

AU JARDIN DU "LUXEMBOURG,,
PÉRA, A COTÉ DU CINEMA LUXEMBOURG
EUG. G. LAUNARI (FLEURISTE)
Spécialités : Corbeilles et Gerbes, Garnitures de salon pour five-o'-clock Tea, Couronnes funéraires etc. . .
Téléphone : Péra 919

PAPETERIE-IMPRIMERIE-RELIURE
TSITOURIS FRÈRES
MAGASINS : Galata, Rue Mertébani, 9-11
IMPRIMERIE Galata Rue Zulfarisse, 11
FOURNITURES CLASSIQUES & DE BUREAUX
IMPRIMÉS EN TOUS GENRES
RELIURE ARTISTIQUE
PRIX MODÉRÉS TRAVAIL SOIGNÉ
Téléphone : PÉRA 3055

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Καθολικὴ Ἱεραρχία κατὰ τὸ ἔτος 1925. . . . . Σελ. 3
Ἀντὶ Προλόγου 4
Πασχάλιον τοῦ ἔτους 1926. 5
Ἡμερολόγιον (ἑλληνιστὶ) 6
Ἡμερολόγιον (γαλλιστὶ τὸ λατινικόν) 18
Εὑρετήριον ἑορταζόντων 21
Τὸ ἰωβηλαῖον ἔτος 1925 23
Οἱ ἄγγελοι εἰς τὴν φάτνην (Ποίημα μετὰ μουσικῆς) 28
Χριστούγεννα (Διήγημα Ἀλ. Μωραϊτίδου) 30
Ἡ Λαχτάρα τῆς Μάννας (Ποίημα) 46
Ἐργάται τῆς Ἑνώσεως. Π. Ἰωάννης (Υάκυνθος) Μαραγκὸς (Βιογραφικαὶ σημειώσεις) . 48
Φραγκίσκος Σαλάχας. (Βιογραφικαὶ σημειώσεις) 57
Ἡ Παληὰ Ἐκκλησία (Ποίημα) 58
Ἱερὰ ἐνοριακὴ ἐκκλησία Ἁγίας Τριάδος Πέραν 59
Ἀδελφότης Καλογραιῶν Παμμακαρίστου 62
Κοινοτικὴ σχολή, «Ὁδηγήτρια» 64
Ἡ Κοινωνία τοῦ Νεαροῦ Ἰσραηλίτου (Διήγημα) 65
Ἡ Ἱεραποστολικὴ Ἔκθεσις τοῦ Βατικανοῦ 68
Ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια καὶ ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων . . . 73
Δὲν πρέπει νὰ ἐρυθριῶμεν διὰ τὴν καταγωγήν μας 76
Μερικαὶ ἀπαντήσεις ἐναντίον τῆς θρησκείας 77
Ἡ κανδήλα (Ποίημα) 80
Ἡ ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας. Ὁ ἀερισμός. 81
Πῶς διορθώνει τις τὰ ἐλαττώματά του 83
Συμβουλαὶ γυμναστικῆς (Μετὰ γυμναστικοῦ πίνακος). . . . 84
Μὴ ἐμποδίζετε τὰ τέκνα σας ν'ἀσπάζονται τὸ ἐκκλησιαστικόν. στάδιον. (Τὰ ἱεροσπουδαστήρια) . 85
Συμβουλαὶ καὶ σκέψεις κατὰ τὰς ἀσθενείας 88
Ὁ νέος ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐπιτεταραμμένος τῆς Ἁγίας Ἕδρας. 89
Ἂς κάμωμεν μικροτέρας τὰς μερίδας μας (Τὰ ὀρφανοτροφεῖα) . 90

Τὸ τάμμα τῆς τυφλῆς (Ποίημα) 92
Μήτηρ καὶ υἱὸς (Διήγημα) 96
Τὰ Διεθνῆ Συνέδρια τῆς Ἁγιωτάτης Εὐχαριστίας 99
Ἐργασία καὶ ὀκνηρία. Ὁ ὀκνηρὸς 103
Νέαι δόξαι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Προκυρηχθέντες ἅγιοι κατὰ τὸ ἔτος τοῦ Ἰωβηλαίου. 105
Εὐγενεῖς προσπάθειαι ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν . . 111
Ὁ ἑορτασμὸς τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος τῆς ἐν Νικαίᾳ 1ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου 112
Τὸ ἐν Ρώμῃ ἱερὸν Συμβούλιον τῶν Ἀνατολικῶν ὑποθέσεων . 119
Νεότης πιστεύουσα περιφρονεῖ τὸν θάνατον (Χρ. Παπαδοπούλου) 121
Ὁ Πατριάρχης τῶν Μελχιτῶν Καθολικῶν Ἀντιοχείας Δημήτριος 123
Πικρὴ ἀλήθεια (Ποίημα) 125
Θὰ ἴδωμεν. Ἐπὶ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους σκέψεις 127
Ρωμαῖος Πατριάρχης Βασίλειος Γ'. (Βιογραφικαὶ σημειώσεις) . 131
Ὡρολόγιον Κοινοτικῶν Γραφίων 132
Ἀστεῖα 133
Ἡμέραι ἀργίας Χρηματιστηρίου καὶ ἐμπορικῶν Γραφείων . . 136
Ρεκλάμες (Ἀγγελίαι) 137
Πίναξ περιεχομένων 141

ΠΙΝΑΞ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ΠΙΟΣ ὁ ΙΑ',
Ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης Γεώργ. Χαλαβαζῆς, Ἐπίσκοπος Ἑλληνοκαθολικῶν Ἀντιπροσωπεία προσκυνητῶν Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῷ Βατικανῷ.
Ὁ ἀοίδημος Πατὴρ Ὑάκυνθος Ἰω. Μαραγκός.
Κοινοτικὸν Παρθεναγωγεῖον «Πανάχραντος».
Κοινοτικὴ Σχολὴ ἀρρένων «Ὁδηγήτρια».
Πανοραματικὴ ὄψις περιπτέρου Ἐκθέσεως Βατικανοῦ.
Γυμναστικαὶ ἀσκήσεις (7 λεπτὰ πρωί καὶ ἑσπέρας).
Κοινοτικὴ Ἱερατικὴ Σχολή.
Ἡ Αὐτοῦ Σεβασμ. Ἄγγελος Ρόττα, Ἐπιτετραμμ. Ἁγ. Ἕδρας.
Ὀρφανοτροφεῖον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων».
Ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης Ἡσαΐας Παπαδόπουλος.
Ἀρχιερατικὸν Συλλείτουργον ἐν Ἁγίῳ Πέτρῳ τῆς Ρώμης εἰς ἀνάμνησιν τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος τῆς ἐν Νικαίᾳ 1ης Συνόδου.
Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Καρδινάλιος Ἰω. Τάτση.
Ἡ Α. Σ. ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Ἀρμενοκαθολικοῦ Πατριαρχείου κύριος Ναζλιάν.

Σημ.— Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου εἰκὼν τοῦ Παντοκράτορος εἶνε ἐκ τῆς ἱερᾶς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας Ἁγίας Τριάδος.

Αἱ ἐν ταῖς σελ. 112 καὶ 113 εἰκόνες Νικαίας ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Union des Eglises» (ἀρ. 14-1925).

ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΑ 60

SISMANOGLIO